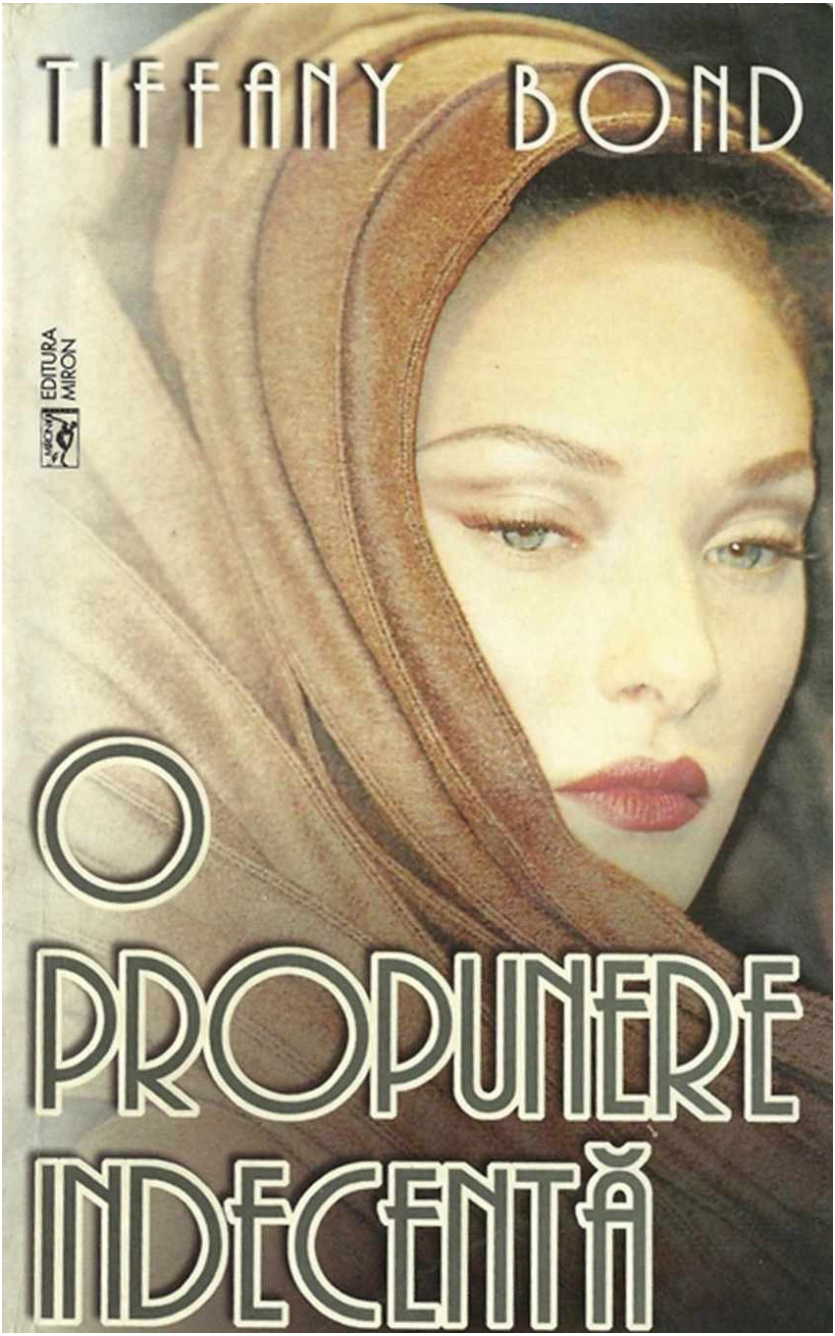
TIFFANY BOND
EDITURA MIRON
O PROPUNERE INDECENTĂ

TIFFANY BOND
O PROPUNERE INDECENTĂ

***An Improper Proposal* by Tiffany Bond**

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN
ISBN 973-95062-7-5

Capitolul 1

O apăsătoare umbră de îndoială coborî pe umerii ei delicaţi.

Face oare bine ce face? Nu exista nicio altă alternativă. De când se întorsese în Grecia, Carrie chibzuise intens, de nenumărate ori, la acest lucru şi de fiecare dată răspunsul fusese acelaşi. Cheia era Alexis Stephanides; el era singurul om suficient de bogat!

— Domnişoară O'Riordan, domnul Stephanides vă poate primi acum, o anunţă fata drăguţă, cu păr negru, cu un accent puternic, ieşind din biroul pe a cărui uşă grea de mahon se afla o plăcuţă de aur pe care era gravat cuvântul „Preşedinte".

Trăgând aer în piept, Carrie îi mulţumi, aruncă în mod automat ultimul număr din revista *Hello* pe măsuţa de cafea şi se ridică. Îndepărtându-şi de pe faţă şuviţele părului blond deschis, îşi permise să arboreze un zâmbet. Ridicându-şi privirea spre fereastra ca oglinda, îşi îndreptă umerii în încercarea de a părea măcar calmă, dacă nu foarte sigură pe ea.

Ar fi trebuit poate să-şi lege părul la spate? „Nicidecum, îi şopti o gravă voce interioară. Lui Alexis îi place părul tău, îţi adoră ochii albaştri. Adu-ţi aminte, ţi-a spus-o când a fost ultima dată la Londra." Trecându-şi mâinile tremurânde peste rochia de un alb strălucitor, Carrie înghiţi în sec. Căldura de afară era apăsătoare, dar chiar şi în încăperea asta cu aer condiţionat gândul la întâlnirea cu Alexis făcea să-i crească temperatura.

„Ar fi fost bine să fie atât de uşor", îşi zise ea. I-or plăcea lui Alexis părul şi ochii ei, dar, după ce-l respinsese cu cruzime şi după toate insultele revoltătoare pe care i le adresase, o surprindea până şi faptul că fusese de acord să o primească.

— Trebuie să aştept o eternitate să mă onorezi cu prezenţa ta? Nu-mi pot permite atâta timp ca tu să te întorci în patru labe la mine, Thespinnes, auzi vocea posomorâtă şi iritată a bărbatului care se profilă în cadrul uşii.

„Ştia deci!” îşi zise Carrie. Zvonurile care circulă atât de repede în Grecia lucraseră bine, după cât se părea, ceea ce îi uşura puţin sarcina. Ridicându-şi spre el ochii limpezi, de un albastru de gheaţă, îşi îndreptă spatele şi intră fără să rostească măcar un singur cuvânt nedemn ca răspuns. O provoca, iar ea ştia asta!

Colonia lui îi înfioră nările când se strecură pe lângă el cu graţia unei gazele tinere. Se străduia din răsputeri să nu-i privească faţa. Se concentra în schimb asupra aromei subtile a coloniei lui, care era proaspătă şi înviorătoare, având cel mai ciudat efect asupra genunchilor ei, care începură să-i tremure scăpaţi de sub control. El îi aruncă o privire admirativă.

Ochii lui negri, melancolici, o străpungeau cu privirea, transmiţând creierului ei mesaje contradictorii când se opriră în treacăt asupra sânilor acoperiţi, după care îşi continuară călătoria pe toată lungimea rochiei ei de plajă, până la picioarele bine făcute. Carrie se strădui din răsputeri să nu-i întâlnească privirea.

— Vrei să iei loc sau preferi să stai direct în genunchi şi să începi să mă implori? După câte îmi dau eu seama, naşul tău are nevoie de un miracol. Şi privirea i se stabili, în sfârşit, pe buzele pline.

Gura lui Carrie căpătă o expresie de consternare; părea că nu este dispus să asculte ce avea ea să-i spună, nedorind decât răzbunarea în urma episodului de la Londra.

— N-am venit să cerşesc, aşa cum spui tu, Alexis, zise în cele din urmă încet, îndreptându-şi umerii. Am venit să te rog să ajuţi un vechi prieten. Este prea mult lucrul ăsta pentru tine?

Ochii albaştri ca marea întâlniră privirea arzătoare a lui Alexis. Făcu un gest cu mâna spre ea, invitând-o să ia loc, iar el se îndreptă spre scaunul său tapiţaţ în piele cenuşie.

Odată instalat, se lasă pe spătarul scaunului cu umerii săi atletici, în timp ce ochii îi ţintuiră încă o dată pe ai ei, străfulgerând-o cu dispreţul nutrit încă de la ultima lor întâlnire.

Carrie ştia că n-o s-o ierte niciodată.

— Am să-ţi dau şansa să-mi explici problema ta, o asigură, doar cu o umbră de sarcasm în vocea lui profundă şi posomorâtă. N-avea deloc de gând să-i uşureze sarcina, ba, dimpotrivă, iar asta era foarte dar.

Carrie închise o secundă ochii. Alexis nu era nici pe departe un bărbat obişnuit. Mai înalt decât majoritatea, mai puternic atât în ce priveşte construcţia fizică, cât şi personalitatea, semăna cu un animal sălbatic din junglă, viclean şi periculos, atât de plin de vitalitate, încât uneori o speria de moarte. De asemenea, era foarte mândru de moştenirea lui grecească şi nu-i plăcea să fie insultat – ca oricărui grec. Dar Carrie, pentru că era Carrie, părea să-l insulte în permanenţă. Indiferent ce spunea, ieşea întotdeauna pe dos.

Nu se simţea deloc bine sub privirea lui întunecată, ştiind că nu va fi deloc uşor. Oftă, îndepărtându-şi mâinile într-un gest de neajutorare. Dar când deschise gura, vocea îi era clară. Dacă vrea să-l convingă să facă neapărat ceea ce este nevoie, atunci va trebui să se poarte ca şi cum este sigură pe ea.

— Aşa cum ştii, Petros are nevoie de ajutor financiar. A avut câteva probleme anul trecut, iar afacerea a avut de suferit. Ridică din umerii delicaţi, aproape goi, dacă n-ar fi fost bretelele rochiei.

— Continuă, zise el, părând înnebunitor de sigur pe el.

— Trebuie să vândă o parte din acţiuni, trebuie să

strângă nişte capital, îi explică ea rar şi încet, simţind cum i se pierde vocea în gât sub privirea lui cercetătoare şi insistentă.

— De cât capital are nevoie naşul tău – făcu o scurtă pauză – şi ce procent din acţiuni vrea să vândă?

Carrie se blocă, simţindu-şi gura uscată.

— N-nu ştiu, se bâlbâi ea. N-am discutat asta.

Alexis dădu din cap, dar ochii lui n-o părăsiră nicio clipă, devenind tot mai înguşti, până când ajunseră două fâşii reci.

— Atunci îţi sugerez, Thespinnes, să te duci acasă şi să-i spui să mă contacteze. N-am să negociez cu tine, a fost o prostie să te trimită.

Îl imploră din privire, în timp ce încercările ei de a rămâne calmă deveneau imposibile.

— Nu ştie că sunt aici.

— Înţeleg.

— Oh, nu, nu înţelegi deloc! Dacă ai fi înţeles, l-ai fi ajutat până acum. Se dezlănţui cu înverşunare şi amărăciune, bătând cu amândoi pumnii în biroul lui şi aruncându-i cu violenţă: Nu înţelegi deloc. Niciodată n-ai înţeles!

Agenda îi zbură pe podea, mâinile ei înlăturând totul din calea lor, năpădită de valuri de furie.

— Domnişoară O’Riordan, te avertizez… începu el ameninţător.

Dar hârtiile continuau să zboare de pe birou, în timp ce vocea ei irlandeză creştea de mânie.

În cele din urmă se ridică şi el şi o prinse ferm de încheieturile mâinilor.

— Carrie, pentru Dumnezeu, calmează-te! Sunt sigur că lucrurile nu pot sta atât de prost. Trecură câteva secunde, timp în care Carrie încercă să-şi recapete controlul de sine. O invită să se aşeze.

— Nu pot, trebuie să plec! răcni, muşcându-şi buza

când văzu rezultatul izbucnirii ei – toată podeaua era plină de hârtii. Umerii i se prăbuşiră brusc în semn de înfrângere şi ruşine, întinzându-se să-şi ia poşeta.

— Aşează-te! Când văzu că-i ignoră porunca, o repetă atât de încet şi atât de periculos, încât o cuprinse frica. Stai jos şi explică-te.

Vocea lui trecu prin ea ca un cuţit încins în foc şi se trezi că se supune. Lăsându-şi geanta jos, se aşeză pe marginea scaunului, gata să o ia la fugă, să se salveze în cazul în care el s-ar înfuria din nou. Nu-l văzuse cu adevărat furios decât de două ori până acum şi-i fusese suficient pentru şapte vieţi, începu să vorbească, cuvintele ieşindu-i din gură ca o declaraţie de speranţă.

— Am auzit că eşti în căutarea unei flote pentru a investi în ea. Te implor, Alexis, ajută-l. Fă-i o ofertă. Este bătrân şi ştiu că ruşinea a tot ceea ce se întâmplă o să-l omoare, ştiu asta. Are nevoie de ajutorul tău.

Ochii lui negri nu trădau nimic. Apăsă pe interfon, amintindu-i scurt secretarei de comanda a două cafele greceşti. Vocea îi era moale, dar autoritară. Se lăsă apoi languros pe spate, aşezându-se mai confortabil în fotoliul său, amintindu-i lui Carrie de o panteră neagră, suplă, cu muşchii ce i se conturau sub mătasea albă şi fină a cămăşii.

— Şi spune-mi, ce primesc pentru faptul că investesc o suma imensă într-o… în ce? O flotă de nave vechi pe cale să se scufunde? De cinci ani Petros n-a mai făcut nimic altceva decât să profite de pe urma ei. Cu ce m-aş alege dacă aş repune pe picioare aşa ceva? Clătină încet din cap. Nu, Carrie, este un preţ prea mare chiar şi pentru prietenie.

O bătaie în uşă o opri să-i răspundă. Muşcându-şi puternic buza de jos, se înfrână. Numai după ce fata păşi evitând cu eleganţă hârtiile împrăştiate pe jos, puse cafeaua pe birou şi ieşi fără să mişte măcar o sprânceană în semn de mirare, îşi dădu drumul, ochii aruncând fulgere de furie.

— Dar nu există nimeni altcineva, Alexis. Petros are nevoie de tine.

Alexis împinse pur şi simplu ceaşca cu cafea şi paharul înalt cu apă cu gheaţă spre ea, refuzul lui proiectându-se emfatic de cealaltă parte a biroului şi făcând-o să tresară când declară apăsat:

— Am spus nu!

— Trebuie să cerşesc? Am s-o fac, ştii.

Şi se mişcă de parcă era pe punctul să-i cadă în genunchi. Ocolind biroul mai iute decât văzuse vreodată Carrie pe cineva făcând lucrul ăsta, Alexis o ridică în picioare, strângând-o dureros de braţe, şi vorbindu-i cu asprime:

— Proasto, crezi că un lucru atât de trivial cum ar fi să cazi în genunchi în faţa mea m-ar face să mă răzgândesc? Un singur lucru m-ar face să mă răzgândesc. Unul singur, Carrie. Îşi plecă iute capul şi buzele lui crude îi cuprinseră gura.

Carrie era hotărâtă să nu-i răspundă, dar sărutul lui nu cerea un răspuns, administra o pedeapsă, era o demonstraţie de putere, dură şi devastatoare pentru suflet.

Împingându-i înapoi pe scaun trupul şocat, ascultător, se întoarse din nou la fotoliul lui. Ochii negri îi scrutau faţa, felul în care se încrunta fiind dovada vie a faptului că era supărat. Trecându-şi nervos o mână puternică şi bronzată prin părul negru, îi prinse privirea, ţintuind-o fără să scoată nici un cuvânt.

— Lucrul ăsta la care te referi… despre ce este vorba? Eu pot să fac ceva? Te-aş putea determina să te răzgândeşti, Alexis? insistă Carrie cu o nouă rază de speranţă.

Alexis o studie într-o tăcere înfiorător de apăsătoare, evaluându-i trăsăturile feminine clasice. Avea pometi înalţi, nasul uşor în vânt, buze roz, pline şi moi, care tremurau sub privirea lui scrutătoare, şi ochii aceia uluitor de albaştri, cu

gene groase, lungi şi bogate, de un blond întunecat. Dădu din cap.

— Da, numai tu mă poţi face să mă răzgândesc, îi răspunse moale, privirea zăbovindu-i pe decolteul adânc al rochiei de plajă, pe umerii ei bine conturaţi şi totuşi cu oase fine, pe pulsul care îi bătea dezlănţuit în scobitura gâtului.

Îi acordă întreaga ei atenţie.

Ar face orice pentru Petros, absolut orice.

— Cum?

Alexis chibzui o vreme, apoi fruntea i se încreţi uşor, într-o încruntare, iar buzele îi fluturară într-un surâs maliţios.

— Vreau să-mi faci un copil. Dă-mi un moştenitor pentru imperiul meu, iar eu îi voi oferi lui Petros o înţelegere care-i va salva pielea, murmură moale, în timp ce privirea pătrunzătoare îi urmărea buzele ce exprimau mirarea.

— Un copil?

— Da, un copil, Carrie, copilul nostru.

Carrie îşi dădu ochii peste cap ca şi cum ar fi înţeles brusc sensul cuvintelor lui. Îşi duse mâna la gura rămasă căscată de uimire.

— Probabil că eşti complet nebun! Vorbea cu greutate, extrem de şocată de propunerea lui. Nu pot să mă mărit cu tine!

Înălţându-şi sardonic o sprânceană, vocea lutoasă pluti până la ea, de cealaltă parte a biroului, ca o palmă peste faţă dată cu încetinitorul.

— Eu vreau un copil, nu o nevastă!

Era de-a dreptul ridicol! Bărbatul ăsta era clar nebun! El şi Petros erau prieteni foarte buni, de ce nu-l ajuta? De ce nu poate să investească în companie? Avea bani destui. De ce dracu’ să vrea un copil?

— Un copil, repetă ea încet ca un ecou. Umezindu-şi buza de jos se uită la el. Îşi dădu seama că era cât se poate

de serios. În fiecare cuvânt spus se vedea asta în ochii lui.

Carrie tuşi încet, întinse brusc mâna după ceaşca de cafea neagră, apoi după paharul cu apă, orice i-ar fi putut umezi gâtul uscat şi încărcat de furie. Punând paharul înapoi pe tavă, cu degete tremurătoare, îl întrebă slab, fără suflu:

— Lasă-mă să înţeleg exact; eu, vreau să spun noi, concepem un copil, iar când băiatul se naşte tu mi-l iei. Aşa este?

Un zâmbet vag îi înflori pe buze când confirmă:

— Cam aşa ceva. Îşi bău cafeaua, apoi îi prinse din nou privirea. Îşi bătea joc de ea. De unde ştii că o să ai un băiat?

— Un ce? Oh, un băiat! Nu ştiu, spuse absentă, privind prin el ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Gândurile i-o luară razna. Apoi, ca şi cum ar fi revenit la realitate, îl atacă: Dar ştiu de ce faci asta. Este o răzbunare meschină, nu? O purtare sadică, totul pentru că te-am respins la Londra. Dar bărbaţii ca tine mă lasă rece. Mă auzi?

O auzise, indiferenţa cu care ridică din umeri îngrozind-o în asemenea măsură, încât îi venea să-i pălmuiască faţa aia arogantă, care rânjea.

— Aşa spui tu, însă, din câte mi-am dat seama, ai făcut-o la Londra, Carrie dragă. Dar toţi nu erau decât nişte băieţi, numai nişte băieţandri. Un contact sexual în plus n-are ce să-ţi facă rău. Fireşte, numai dacă nu-ţi plac bărbaţii mai în vârstă. Bărbaţii cu experienţă ştiu exact ce-i place unei femei, replică el dispreţuitor. Fireşte că asta nu trebuie să-ţi facă plăcere.

— Oh! exclamă ea revoltată. Aşa cum ai spus cu cruzime, o fac cu cine dracu’ îmi place mie, iar tu nu-mi placi, Alexis Stephanides, şi nici să mă culc cu tine nu mi-ar plăcea deloc! Îşi dădu cu un gest brusc părul blond şi mătăsos din ochi, privindu-l sfidător.

Alexis se ridică, părând să nu-i fi luat în seamă

cuvintele. Se duse la fereastră privind străzile aglomerate ale Atenei. Când se întoarse spre ea părea absolut plictisit de conversaţie.

— Respingi oferta mea de a face dragoste cu tine pentru că ţi-e teamă de propriile reacţii pe care le ai faţă de mine, şi nu pentru că te-aş lăsa rece.

Carrie sări de pe scaun, înfuriată de adevărul cuvintelor lui, conştientă că n-ar fi recunoscut niciodată aşa ceva.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Ţi-am spus în seara aceea la Londra că n-am să mă culc niciodată cu tine. Crezi că mă dai gata cu ameninţările tale, nu?

El îşi înălţă o sprânceană, iar vocea îi deveni moale ca mătasea, făcând-o să se înfioare,

— Ei, uite că este o idee interesantă. Râse răutăcios şi se întoarse din nou la fereastră. Ai răgaz până vineri ca să te hotărăşti. După aceea chiar dacă te târăşti în patru labe tot n-am să te mai ascult.

— Eşti dezgustător! răcni furioasă la el.

Alexis se întoarse dintr-o singură mişcare, încruntarea lui avertizând-o, iar vocea ameninţătoare reducând-o ia tăcere.

— Taci din gură! Încetează cu răcnetele, ştii ce le fac copiilor care răcnesc. Se îndreptă spre ea ca un vânător viclean ce era, iar Carrie se dădu înapoi ca şi cum atingerea lui ar fi ars-o.

— Atinge-mă dacă îndrăzneşti, nu mai sunt copil! Scuipă cuvintele ca o pisică sălbatică, furioasă şi rănită.

Alexis îi aruncă o privire plină de dispreţ trecând pe lângă ea spre uşă. Ajuns în dreptul uşii, se întoarse uşor şi-i aruncă peste umăr:

— Atunci încetează să te mai porţi ca un copil. Se uită la ceasul de aur de la mână. Acum am o întâlnire. Vineri este scadenţa, Carrie. La prânz!

Se holbă la el cu gura căscată. În cele din urmă, îşi

regăsi glasul.

— Este prea curând!

Îşi plimbă ochii pe ea de sus până jos.

— Dacă ţii cu adevărat la Petros, merită sacrificiul de a-mi face un copil!

Şi cu asta ieşi, lăsând-o şocată şi distrusă.

Capitolul 2

Petros stătea pe marginea piscinei când se întoarse pe insulă. Faţa lui obosită era marcată de îngrijorare şi din nou era evident că apelase la sticlă pentru a căuta alinarea.

— Oh, Petros, ce ţi-am spus de coniac? Nu-ţi este de niciun ajutor, îl dojeni cu blândeţe, luându-i sticla din mână.

Petros zâmbi, dar nu era niciun fel de veselie în zâmbetul lui, nicio scânteie ascunsă în ochi.

— Copila mea, n-am reuşit să-mi ţin cuvântul faţă de tine. I-am promis tatălui tău pe patul de moarte că o să am grijă de ţine şi, poftim, acum tu eşti cea care are grijă de mine.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Petros? Pentru mine ai fost cea mai minunată fiinţă din lume. Ai fost alături de mine la bine şi la greu. Nu-ţi face probleme, o să apară ceva, aşteaptă şi ai să vezi. Se aplecă şi-i sărută cu dragoste faţa obosită. Vino, scumpule, dragul meu Petros. Este ora mesei.

La masă, nici Petros, nici Carrie nu tratară cu atenţia ce s-ar fi cuvenit mielul condimentat pe care îl pregătise Christina pentru ei.

Carrie se concentra în schimb la salata ei grecească, cu multă brânză rasă şi măsline, pe care cândva le urâse, dar, care acum îi plăceau foarte mult. Mâncă foarte concentrată, sperând să-şi scoată din minte ultimatumul dat de Alexis.

La masa asta îl întâlnise prima dată. Avea cincisprezece ani şi era un copil sălbatic, foarte răsfăţat şi complet scăpat de sub control.

Sărmanul Petros ştia cum să se poarte cu ea după ce-şi pierduse amândoi părinţii. Era un drac de fată?

Îşi trecu degetele peste suprafaţa lustruită care mai păstra încă urmele zgârieturilor făcute de ea în lemnul de altfel perfect.

Privind blatul ca oglinda al mesei, gândurile i se întoarseră în timp la acea zi fatidică.

*

— Dar nu vreau să mă duc în camera mea! zise bosumflată, scoţând buza de jos în afară şi prinzându-şi mâinile la spate. Vreau să stau aici, Petros!

— Nu, Carrie, am stabilit deja asta! Este o întâlnire de afaceri, nu o petrecere pentru copii. Acum fii fetiţă cuminte şi du-te în camera ta, îi spuse el delicat, scuzându-se în acelaşi timp faţă de cei şase oaspeţi ai săi.

Carrie bătu din picior şi un zâmbet diabolic îi înflori pe faţă când auzi exclamaţiile de oroare scoase de bărbaţii prezenţi.

Fetele grecoaice făceau aproape întotdeauna ceea ce li se spunea, sau cel puţin aşa se părea.

— Vreau să rămân la petrecere! repetă plângăreaţă ca un copil răsfăţat ce era.

Toţi păreau tulburaţi, în afară de bărbatul ce stătea în stânga ei; era mai tânăr decât ceilalţi, totuşi părea infinit mai periculos.

— Carrie, n-am să mă mai repet! Petros ridică mâinile în aer a neputinţă când văzu că-i ignoră cuvintele. Alexis, ce ai face cu un asemenea copil neascultător?

Alexis se răsuci în scaun, plimbându-şi cu evident dezgust privirea peste adolescenta debordând de tinereţe,

observându-i silueta băieţească îmbrăcată într-o pijama de mătase roz. Cuvintele lui fură aspre şi la obiect.

— I-aş arde câteva, amice, copilul nu ştie să se poarte. Eu n-aş tolera o asemenea obrăznicie în casa mea.

— Nu suntem în casa ta! îi replică insolentă Carrie.

— Mare păcat, tânără domnişoară, pentru că în clipa asta ai fi pe genunchii mei. Ochii lui negri, tăioşi, îi ţintuiau faţa de copil. Şi ţi-ar părea rău, foarte rău, când aş termina cu tine.

— Ameninţările tale meschine nu mă înspăimântă. Eu nu sunt grecoaică şi n-am să mă supun nici unei porunci, zise cu voce ridicată, temperamentul ei irlandez explodând.

Petros scoase o exclamaţie şi o înjurătură în limba lui.

— Gata! Ai auzit?

Dar Carrie nu ştia când era momentul potrivit să se retragă. Pur şi simplu de furie puse mâna pe cuţitul de lângă tava pentru pâine şi zgârie cu el masa lustruită, sub privirile uluite ale celor prezenţi.

— Nu-mi pasă de aşa-zisa voastră petrecere. Din partea mea, n-are decât să vă stea în gât!

Exact în clipa în care voia să o ia la goană într-o criză de plâns, o mână fermă şi bronzată o prinse de încheietură, într-un cerc de oţel din care nu avea cum să scape. Ochii ei furioşi priviră în ochii lui Alexis. Ai lui erau reci şi răi.

— Petros, îmi dai voie? Forţa brută degajată de vocea lui o îngrozi.

Petros privi de la Alexis la Carrie şi apoi la zgârietura adâncă făcută în blatul lucios al mesei. Absent, dădu din cap.

— Nu! Petros, îmi pare rău.

Scuzele lui Carrie veniră prea târziu. În câteva secunde o duse pe sus în camera ei, ignorându-i răcnetele, zvârcolelile şi loviturile ei neavând niciun efect asupra bărbatului masiv. O ameninţase că o pune pe genunchi, dar nu primi bătaia de care se temuse. O aruncă pur şi simplu

fără niciun fel de ceremonie pe pat şi-i spuse cât se poate de clar să rămână în camera ei, altfel se va întoarce. Iar dacă va fi nevoit să se întoarcă, o avertiză el ameninţător, nu mai scapă de bătaia promisă.

*

Atingând masa, urmă cu degetul zgârietura în lemnul altfel perfect.

— Mă întreb la ce te gândeşti, zise Petros încet, iar în privire i se aprinse primul semn de veselie de la întoarcerea ei, acum trei săptămâni.

Carrie zâmbi, ochii ei albaştri radiind căldură şi din voce răzbătându-i amintirile când spuse:

— Eram un copil foarte rău acum nouă ani, nu-i aşa?

— Ai fost într-adevăr foarte neascultătoare, dădu el din cap accentuând lucrul ăsta. Mă întreb dacă ai să-l ierţi vreodată pe Alexis. Te-a umilit. Ai răcnit la el când te-a târât din cameră, iar când ai ţipat a doua oară, te-a ridicat pur şi simplu şi te-a aruncat la subţioară. Te-a dus la culcare, ceea ce şi meritai. Petros zâmbi. Dar ştii, Carrie, cred că după asta, datorită lui, ai devenit un copil mai ascultător. Erai mult prea răsfăţată pe vremea aceea.

Înroşindu-se până la rădăcina părului, Carrie îşi alese cu grijă cuvintele. Era evident că Alexis îi oferise o versiune diferită de ceea ce se întâmplase cu adevărat. Dacă va lua în considerare oferta lui revoltătoare, nu voia ca Petros să creadă că ea îi păstrează ranchiună.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă. Eu şi Alexis am făcut pace în privinţa asta. L-am văzut la Londra acum câteva luni şi m-a invitat la cină, spuse ea şi imediat îşi dori să nu fi scos niciun cuvânt despre asta.

Pe loc în ochii lui Petros străluci speranţa, iar Carrie ştiu la ce se gândeşte, ştiu imediat ce pune la cale. În circumstanţe normale, l-ar fi oprit chiar în clipa aceea pe

naşul ei, dar, dată fiind situaţia, nu avea inima să o facă. Petros avea nevoie de ceva de care să se agaţe.

— Scuzaţi-mă, domnule Simari, la telefon. Domnul Stephanides vă sună, de pe continent, spuse Christina, întrerupându-le taifasul. Era o femeie mică şi robustă, cu ochi negri, strălucitori, ochi care îi cercetară faţa. Christina citea practic în Carrie ca într-o carte şi ştia de vizita pe care o făcuse astăzi, pe continent. Carrie îşi dăduse seama că nu o crezuse când îi spusese că a fost la cumpărături.

Petros o privi pe Carrie cu un zâmbet grav.

— Du-te, Petros, du-te şi vorbeşte cu Alexis, eu am să fac o plimbare pe plajă, insistă ea delicat, de pe buze scăpându-i un uşor suspin. Vorbeşti de lup şi lupu-i la uşă, îşi zise batjocoritor, uitându-se după silueta micuţă a lui Petros dispărând în hol.

Deci acum îşi punea la cale atacul. Telefonul trebuie să fie legat de convorbirea de astăzi. Alexis Stephanides nu făcea nimic fără să aibă un plan de bătaie.

Carrie simţea nevoia să meargă pe jos, mintea fiindu-i plină de mesaje contradictorii. Propunerea lui era revoltătoare. Ştia asta şi totuşi continua să-i apară în faţă în gândurile ei. Ca o barcă în derivă, era prinsă în jocul iluziei de a avea copilul lui; îi plăceau copiii.

Din clipa în care pusese piciorul pe pământul Greciei, acum trei săptămâni, se simţise ca şi cum s-ar fi întors acasă, dar nu era sigură care era motivul acestei senzaţii.

Poate să fi fost pur şi simplu primirea ce i s-a făcut, sau poate să fi fost ceva mult mai complex. Poate că era destinul ei.

— Carrie dragă, mă bucur atât de mult să te văd. Cu toată bucuria evidentă a revederii, cuvintele lui Petros nu putuseră să-i ascundă durerea şi îngrijorarea când o întâmpinase în port, iar acum Carrie ştia cât de profundă era această îngrijorare.

Scoţându-şi pantofii, îşi afundă picioarele goale în

nisipul fin şi auriu. Londra fusese perfectă câţiva ani, iar ea fusese prinsă rapid în vâltoarea vieţii cotidiene. Ritmul trepidant al vieţii, alergătura să prindă metroul pentru a merge dintr-un loc în altul, preocuparea să-şi facă prieteni noi; să citească revista *Vogue.*

Crezuse că era bine integrată în viaţa oraşului, până în noaptea când Alexis apăruse la localul ei favorit din Londra. Dintre toţi oamenii de pe lumea asta trebuia să se ciocnească tocmai de Alexis Stephanides într-un moment în care se simţea atât de vulnerabilă!

Dansase aproape toată noaptea cu câţiva dintre colegii ei. Toţi râdeau şi se distrau şi oare nu aşa trebuia să fie la aniversările zilelor de naştere?

— Haide, Carrie, hai să ne facem de cap, răcni Timothy trăgând-o pe ringul de dans.

Şi atunci, în timp ce dansa, îl zări – îmbrăcat în costumul de seară scump, cu o croială impecabilă, întunecat şi periculos. Stătea la bar, privind-o ostentativ şi examinând-o apreciativ de sus până jos.

Când îl zări prima oară crezu că are o viziune şi continuă să danseze în speranţa că, dacă-l ignoră, o să se disipeze în aer. Când îşi dădu seama că nu are de gând să facă lucrul ăsta, începu să danseze pentru el, răsucindu-se şi învârtindu-se sugestiv în rochia ei neagră, mulată pe corp. Dansa provocator, flirta din privire şi cu mişcările trupului.

Părea plictisit la început, ridicând calm paharul cu lichidul de culoarea ambrei într-un simulacru de salut, dar ea-şi continuă dansul provocator până când zări în ochii lui o strălucire nouă, plină de dorinţă. În clipa aceea, chiar în acel moment, Alexis puse paharul jos pe blatul barului şi se îndreptă hotărât spre ea, paşii lui mari şi calmi hipnotizând-o pe măsură ce se apropia.

— Vino încoace, vrăjitoareo, îi şopti, ca şi cum vocea îi venea direct din suflet.

O trase în braţele lui, iar câteva secunde mai târziu încerca să-şi recapete răsuflarea lipită de zidul solid al muşchilor acoperiţi de mătase. Alexis nu-i mai făcuse niciodată asta până acum; întotdeauna se purta rezervat în prezenţa ei.

— Flirtezi deci şi ţopăi pe ring cu toţi bărbaţii ăştia. Este un joc periculos, nu-i aşa, micuţo? Nu ţi-a spus nimeni până acum că asta-i o distracţie foarte primejdioasă? Îi sufla cuvintele moale în ureche, senzaţie care trimitea sute de mesaje contradictorii creierului ei.

Se lăsă pe spate în braţele lui, îi râse în faţă cu ochi scânteietori şi începu să toarcă:

— Alexis, nu ştiu ce vrei să spui!

El îşi înclină uşor capul într-o parte, cercetând-o cu o privire neagră, aprinsă.

— Nu? Ei, haide, nu te preface naivă, Carrie. Te-am văzut! Ai flirtat făţiş cu toţi băieţii ăştia – făcu un gest larg cu mâna de jur împrejur, după care o lipi de pieptul lui –, iar acum cu mine.

Carrie râse din nou, până când o strânse atât de tare, încât respiraţia i se opri brusc în gât.

— Băieţii ăştia, aceşti băieţi sunt bărbaţi! Şi arătă spre Paul. Uite, Paul este căsătorit! Murmura cuvintele indignată, sperând tot timpul că o să-i dea drumul. Nu-i plăcea deloc ce efect avea asupra ei faptul că nu putea respira.

— Deci îţi faci de cap? Aceasta este expresia corectă, nu?

Carrie chicoti batjocoritoare. Credea deci că are o legătură cu bărbaţii ăştia, şi nu doar cu unul, ci cu toţi. Dorinţa de a umfla lucrurile şi de a pune câteva minciuni nevinovate deveni imensă şi copleşitoare.

— Nu cu toţi deodată, înţelegi! îi râse în faţă, încercând să se depărteze de el. Alexis pufni furios, accentul lui devenind tot mai puternic cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Petros n-ar fi trebuit să te lase niciodată să pleci de pe insulă! Peros este căminul tău!

— Petros nu poate să mă oprească, şi nici tu. Toată lumea crede probabil că dansează cu tatăl ei, nu cu un bărbat numai cu şapte ani mai mare decât ea! îşi zise ea în gând.

Alexis îşi coborî faţa, arogant, să o privească mai bine şi se încruntă dezaprobator. Dădu din cap, dojenind-o pentru cuvintele ei.

— Aş fi putut să te opresc eu; am vrut însă pur şi simplu să-ţi întinzi aripile. Adu-ţi aminte de greşeala pe care ai făcut-o când aveai cincisprezece ani. Eu am fost singurul care te-a oprit atunci.

Carrie se îmbujoră amintindu-şi, iar vocea îi deveni o şoaptă:

— Oh, şi ce-i cu asta?

Alexis îi prinse bărbia între degetele ferme şi rămase nemişcat; muzica se oprise. Fu nevoită să privească în ochii ăia înspăimântată în timp ce el îi replică moale:

— Mi-ai subestimat puterea.

— Aia nu a fost putere, se răsti Carrie încercând să se smulgă din strânsoarea lui, care devenea tot mai puternică. A fost forţă brută. Erai un tiran, Alexis Stephanides! Nu eram decât un copil. Eram derutată; tata, mama şi fratele meu muriseră cu toţii în răstimp de luni şi aveam nevoie, de companie. Aveam nevoie de dragoste, nu de bătaie! Spre necazul ei, ochii i se umplură de lacrimi de durere.

Alexis le văzu, trase o înjurătură în limba lui maternă, după care o strânse din nou în cercul braţelor lui puternice.

— Ai fost obraznică, aşa cum eşti şi în noaptea asta, îi şopti uşor batjocoritor în ureche. Şi nu te-am bătut, micuţo. Aş fi putut, dar n-am făcut-o. Eră în vocea lui o dulceaţă pe care Carrie nu o mai auzise până acum. O dulceaţă şi o moliciune care ar fi putut să-i placă.

Se îndreptă şi o trase după el.

— Repede, vino cu mine. Mă tem că ai băut prea mult vin şi poţi fi o pradă uşoară pentru bărbaţii din jur.

De data asta Carrie i se smulse din braţe şi-i scăpă din strânsoare, aproape gata să cadă pe podeaua ringului de dans.

— Nu!

— Carrie! Vocea lui o avertiza cu blândeţe.

Dar Carrie se menţinu pe poziţie, privindu-l răzvrătită.

— Rămân aici. Lasă să fiu, Alexis. Nu vreau să primesc ordine!

Privea fascinată cum îi joacă periculos un muşchi al maxilarului. Ochii lui o străfulgerau ameninţător, dar ea îl ignoră. În cele din urmă Alexis dădu din cap, îşi coborî vocea şi acceptă furios:

— Aşa să fie.

Întorcându-se, se retrase iute de pe ringul de dans. Silueta lui trezea exclamaţii de admiraţie din partea publicului feminin şi, deşi Carrie respinse pe loc faptul că aceste exclamaţii ar fi fost de admiraţie, din clipa aceea toată seara se duse de râpă. Prietenii ei se despărţiră curând şi plecară fiecare la casa lui; se părea că numai Carrie, care stătea cam departe, va trebui să cheme un taxi pentru a se înapoia acasă.

De când plecase Alexis, nu făcuse altceva decât să danseze până când simţi că o să cadă din picioare. Era atât de furioasă pe el, încât dansase dezlănţuită, ignorând toate recomandările doctorului, iar acum plătea pentru asta.

Luându-şi haina, câteva minute mai târziu, reuşi să-şi croiască în siguranţă drum coborând scările. Se simţea extrem de ameţită, poate chiar puţin cherchelită, deşi nu băuse decât două pahare de, vin. Acum era dezumflată şi tristă, dar nu ştia de ce.

Valul de aer rece care năvăli pe uşile deschise ale holului o făcu să scoată o exclamaţie şi să-şi ridice privirea. Înainte chiar de a se apropia de silueta impunătoare care

din uşă ştiu că este Alexis. I-o spuse părul care i se ridicase pe ceafă!

— Oh, pleacă! bombăni ea indignată.

Oftând, vru să treacă pe lângă el, dar el o prinse cu o mână fermă de braţ.

— Alexis, n-am nevoie de dădacă, se răsti furioasă la el.

— Am să te conduc acasă, insistă el, cu voce joasă. O trase aproape pentru a le face loc altora să treacă, iar ea se prăbuşi peste pieptul lui tare ca piatra. Respirând adânc, simţi pe neaşteptate efectele ameţitoare ale virusului de care suferea. Prăbuşită peste el, cu degetele băgate sub pieptul hainei, simţi cum o gâdilă râsul lui în ureche.

— Ce este atât de nostim?

— Tu, Carrie. Cred că este prima dată când te văd beată, o dojeni cu vocea uşor ridicată, amuzându-se.

— Nu sunt beată! Sunt bolnavă!

Îndemnând-o să se mişte, îi ignoră afirmaţia, ţinând-o strâns de talie în timp ce o conducea spre limuzina lui.

Aerul rece al nopţii aproape că o doborî. Începu să tremure şi privind în jur strada iluminată, într-o stupoare ameţită, se simţi dintr-o dată mult mai rău.

Alexis deschise portiera maşinii şi-i porunci să se urce. Simţind că o să leşine, îşi prinse tocul pantofului de bordura trotuarului şi ar fi căzut dacă nu i-ar fi sărit din nou în ajutor. Odată instalaţi în confortul maşinii scumpe, el îi comandă şoferului;

— La hotelul meu!

Carrie nu înţelegea de ce se simţea atât de ameţită. Picioarele păreau să fie în stare să se mişte perfect şi totuşi parcă îi erau paralizate.

— Aşa cum ţi-am spus, asta înseamnă să fii beat, scumpa, micuţa mea Carrie, o tachină cu tandreţe; nu era supărat, ci se amuza.

— Nu sunt beată! Este un virus, ţi-am spus, protestă

ea slab.

— Dacă spui tu, Carrie, fu el de acord.

Se întoarse pe bancheta din piele a maşinii ca să-l studieze. Întotdeauna, se purtase cu superioritate faţă de ea, parcă era inaccesibil, ca şi cum o considera un copil. Acum ştia că ajunseseră la o răscruce în relaţia lor; privirea lui i-o confirma.

Râsul îi lumina expresia misterioasă. Întotdeauna fusese periculos, a ştiut lucrul ăsta din prima zi când l-a cunoscut, dar, pentru moment, Carrie hotărî să ignore acest pericol.

Slăbită, dar curioasă, îşi trecu degetele peste materialul moale şi fin al cămăşii lui spre papion, pe care, bâjbâind, i-l desfăcu, i-l lăsă atârnat pe unul din umeri şi începu să-i descheie nasturii cămăşii. După al doilea, o opri, acoperindu-i mâna cu a lui şi apăsând-o uşor.

— Nu, Carrie, gândeşte-te unde ne aflăm. Trebuie să aştepţi, să fii răbdătoare, dulceaţa mea. Ştiu că am aşteptat prea mult să se întâmple lucrul ăsta. Mai ai doar puţină răbdare, şopti calm, trăgând-o lângă el.

Carrie nu obiectă. Pur şi simplu se scufundă în mirosul masculin al trupului său. Îi privea pieptul musculos. Ştia că era cald şi îmbietor şi, în mod ciudat, un rai ce oferea siguranţă. Închizând ochii, se prăbuşi peste el, pierzându-şi cunoştinţa.

*

Carrie se juca absentă cu picioarele în valurile delicate ale Mării Egee, sub cerul luminat de razele lunii. Întotdeauna considerase Londra drept căminul ei, fiind crescută acolo de la patru ani, când părinţii o aduseseră din Irlanda.

Dar când revenise în marele oraş, după ce petrecuse atâţia ani în Grecia, constatase că nu mai era căminul pe

care şi-l dorea. Ani de zile se simţise un suflet pierdut şi nefericit. Asta până când îl întâlnise pe Peter. Îi era dor de Peter, dar cel puţin ştia că se află în siguranţă. Avea grijă de el Audrey.

Semnalul de la Petros fusese unul de suferinţă, o stradă cu două sensuri, gândi Carrie, întrucât şi ea se afla în aceeaşi stare cu mult înainte de a-l vedea pe Alexis şi, la primul pretext, se întoarse pe insulă, într-un fel, Alexis îi readuse bucuria şi dragostea de viaţă pe care le simţea în Grecia.

Plăcerile simple. Avea impresia că destinul ei se află în acest minunat loc pe care ştia că-l poate numi căminul ei.

— Carrie, *ela, ela,* o strigă Petros. Vino repede, am veşti bune.

Cu picioarele goale prin nisipul auriu, Carrie se îndreptă spre naşul ei. Îmbătrânise chiar şi în ultimele săptămâni. Îl îngrijora faptul că era afectat, nu numai modul lui de trai, ci şi cel al membrilor de echipaj şi al personalului de la birouri.

— Da, Petros, ce s-a întâmplat?

— Alexie vine să ne vadă. Vrea să discute afaceri. Spune că nu este decât o sondare preliminară, dar ar putea fi interesat să investească în flota *Aphrodita.* Petros îi luă mâna întinsă şi o ajută să urce cele câteva trepte dinspre plajă, trăsăturile lui îngrijorate fiind luminate de un zâmbet.

— Ar fi minunat! îi zâmbi bărbatului care fusese în atâtea privinţe un adevărat tată pentru ea. Când vine? Urcau prin grădina terasată spre piscina iluminată.

— Mâine după-amiază şi a acceptat invitaţia de a rămâne peste noapte. A întrebat de tine, draga mea. Petros se întoarse şi o privi. Am impresia că Alexis al nostru începe să se îndrăgostească rapid de tine.

— Aş vrea să o văd şi pe asta, pufni Carrie. Omul ăsta nu-şi iubeşte nici măcar propria mamă!

— Carrie, ce spui tu este un lucru îngrozitor şi ştii că nu este adevărat, o dojeni el. O cunosc pe Helena, este o frumuseţe, deşi puţin cam arogantă, mărturisi el.

— Este exact ca fiul ei, arogantă şi autoritară. Am cunoscut-o şi eu, îţi aminteşti, când am petrecut cu ei o zi pe iahtul lui? La început era înţepată cu mine, dar puţin mi-a păsat, m-am aşezat şi i-am citit. Zâmbi gândindu-se la Helena. Se bucurase mult să afle că operaţia pentru redarea vederii reuşise.

— Îmi amintesc foarte bine cum se holba Alexis la tine. Nimeni nu vorbise aşa cu mama lui, nici măcar el. A fost uluit de felul în care te-ai purtat, ignorând ce spunea ea şi, prin asta, făcând-o fericită. L-ai impresionat în ziua aceea, zise Petros gânditor.

— Oare? Îmi amintesc că stăteaţi toţi acolo şi ascultaţi poveştile mele. Şi toţi aţi bătut din palme, îţi aminteşti, Petros? Atunci însă a apărut el şi a stricat totul cu jocul ăla îngrozitor, Cluedo.

— Da, îmi amintesc foarte bine. Ai răcnit la el că trişează, iar el te-a pus într-o situaţie stânjenitoare.

Carrie nu luă în seamă comentariul lui despre joc şi Alexis. O să se răzbune ea într-o zi pentru asta. O făcuse să roşească îngrozitor. Atunci, gândurile ei despre Alexis erau interesante, şi asta era puţin spus.

Dar el stricase totul spunând cu vocea aceea gravă: „Colonelul Mustard a făcut-o în bibliotecă, cu spada”, după care adăugase încet cu un zâmbet răutăcios: „El i-a făcut-o domnişoarei Scarlet, cu sabia lui”. Carrie se înroşi şi acum, când îşi aduse aminte. Ea fusese domnişoara Scarlet în după-amiaza aceea.

— Nu m-a pus deloc într-o situaţie stânjenitoare, Petros. Acum îţi aminteşti sau nu povestea?

— Fireşte că da, spuse Petros râzând şi dând din cap, dar reaminteşte-mi-o.

— Povestea pe care i-o spuneam, începu ea, oftând,

nu era în carte, era una dintre cele pe care mi le spunea adesea tatăl meu. Se numea *Copilul mării.* Tata iubea marea, nu? întrebă melancolică. Este o ironie că tocmai marea i-a provocat, într-un fel, moartea.

— Nu marea i-a provocat moartea. A murit în urma unui atac de inimă în timp ce se afla pe mare. Sau mai probabil din cauză că i se frânsese inima. Îi lipsea foarte mult mama ta. Ne lipsea tuturor, Carrie. A fost o femeie minunată, zise încet Petros.

Mama ei fusese o adevărată codană irlandeză, cu ochi albaştri şi o limbă care l-ar fi dat gata până şi pe cel mai îndrăzneţ amic. Murise la naşterea celui de-al doilea copil, împreună cu pruncul, lăsându-i distruşi pe Carrie şi pe tatăl ei.

Tatăl lui Carrie era descendentul unei familii scandinave din secolul al XVIII-lea. Stră-stră-străbunicii lui se mutaseră şi de instalaseră în sudul Irlandei, de aici părul de un alb-auriu al lui Carrie. Acelaşi păr prin care Alexis îşi trecuse degetele în dimineaţa aceea la Londra.

Zâmbi în sinea ei. Dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că era încă ameţită de şocul propunerii lui Alexis. Era adevărat că se dusese la el la birou pentru a-l convinge să-l ajute pe Petros, şi şi-ar fi folosit farmecele ei de femeie pentru a o face, dar să aibă un copil cu el era cu totul altceva!

Farmecele ei de femeie, chiar aşa! Nu-şi putu înăbuşi un chicotit; n-avea nici cea mai mică idee cum să-l farmece. În pofida a ceea ce credea Alexis despre ea, experienţa lui Carrie era limitată. El fusese al doilea bărbat care o sărutase în viaţa ei, aşa că nu putea fi vorba de făcut dragoste; cel mai aproape de aşa ceva fusese în noaptea aceea, când Alexis o dusese la hotelul lui într-o stare de epuizare. Fusese însă mult prea gentleman ca să profite de situaţie.

— Dormi, Carrie, îi şoptise la ureche, ducând-o în

braţe în camera lui. Se trezise dimineaţă într-o cameră străină, cu draperiile trase pentru a nu pătrunde lumina zilei. Simţea cum îi pulsează uşor tâmplele când încercă să privească în jur de după cearceaful de bumbac. Nu trebui decât să se uite în dreapta ei.

— Alexis! Numele lui îi scăpă fără voie, complet şocată. Dormea peste cuvertura de pe pat, îmbrăcat numai în şort. Rămase holbându-se la el; arăta întocmai ca bărbaţii din reclame.

Carrie se îmbujora de ceea ce vedea în faţa ochilor. Duse o mână la fruntea care-i pulsa şi închise ochii, începând să-şi rememoreze momentele fiasco-ului din seara precedentă.

— Ai băut prea mult, scumpo, îi şopti la ureche Alexis cu vocea aceea impresionantă.

Tresări, trăgându-şi instinctiv cearceaful pe lângă ea şi clătinând din cap. Alexis era prea aproape de ea ca să se simtă bine.

— Ia te uită, acum câteva ore nu te prea încerca deloc pudoarea. De fapt, erai chiar foarte dornică să te dezbraci, o tachină Alexis, sprijinindu-se într-un cot şi privind-o cu ochii ăia negri, sumbri.

— Nu eram deloc dornică!

Dându-i pe după ureche o şuviţă rebelă a părului de un auriu platinat, Alexis murmură:

— Oh, ba da, erai foarte dornică. Ştii cât de mult îmi place părul tău? Şi ochii ăştia irlandezi frumoşi, mai ales când aruncă săgeţi de furie.

Se simţi dintr-o dată foarte prost când privirea lui zăbovi pe buzele ei. Îşi trecu nervoasă limba peste buza de jos pentru a o umezi, dându-şi prea târziu seama că Alexis luase gestul ăsta ca pe o invitaţie.

— Nu! răcni când îi văzu intenţia, dar protestul ei nu era prea convingător. Alexis îşi plecă foarte încet capul şi-i căută gura, înăbuşindu-i rapid orice alt refuz cu sărutări

meşteşugite. Întotdeauna îi plăcea ca el să fie cel aflat la comandă şi nici de data asta nu era altfel. O ţintuise de saltea.

— Doreai foarte mult noaptea trecută, Carrie, îi şopti printre sărutările care aveau asupra ei efectul unui drog. Carrie încercă din răsputeri să lupte împotriva acestui efect, dar forţa brută a buzelor lui îi spulberă voinţa de a câştiga această luptă. Numai când îi simţi erecţia puternică prin cearceafurile care îi despărţeau se sperie de alte avansuri. Îşi smulse gura din sărutările lui, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Alexis, nu, nu vreau asta!

Alexis îi cercetă faţa, şoptindu-i:

— Ba, fireşte că vrei, aş fi putut să o fac acum câteva ore, dar am vrut să fii şi tu martora actului de dragoste şi, fireşte, să participi.

Carrie se trase mai departe de el, strângând cu putere cearceaful până sub bărbie.

— Eram ameţită şi bolnavă atunci. Niciun gentleman n-ar fi făcut, n-ar fi făcut dragoste, aşa cum spui tu, cu o femeie bolnavă!

Alexis râse cu asprime.

— Mai ai multe de învăţat despre bărbaţi dacă tu crezi aşa ceva. Unii bărbaţi îşi pot satisface necesităţile folosind femeia aşa cum cred ei de cuviinţă.

— Asta-i dezgustător! Ba, mai mult, este respingător! Exact ca tine; tu eşti respingător pentru că m-ai adus aici. Şi ridică mâna la el. Insultă supremă pentru un grec!

Alexis pufni furios. Sări din pat trăgând o înjurătură grecească şi-i transmise un mesaj care-i îngheţă sufletul.

— Am să te fac să-ţi înghiţi cuvintele astea într-o zi, irlandeza mea violentă şi răutăcioasă. Nimeni nu insultă un Stephanides!

— Tocmai am făcut-o eu. Întotdeauna îl împingea dincolo de limite.

Stătea acolo gol, doar cu şortul pe el. Era superb în furia lui şi n-avea nici cea mai mică îndoială că era foarte, foarte furios pe ea. Pentru a doua oară în viaţa ei, Carrie îşi zise că a împins lucrurile prea departe cu el. Expresia lui o înspăimântă, în timp ce-şi strângea pumnii pe lângă corp. În loc să se întindă spre prada lui, luă telefonul comandând furios o maşină să o ducă acasă. După care se întoarse spre ea, şoptindu-i primejdios de încet:

— Vreau să nu te mai găsesc aici când ies de sub duş, sau, pe Dumnezeul meu, am să-ţi dau o lecţie de n-ai s-o uiţi niciodată! Intră cu paşi mari în baie şi închise uşa după el cu un clic categoric.

În câteva minute, Carrie, tremurând şi confuză, era deja în holul hotelului, unde personalul de dimineaţă să afla în plină agitaţie. Avea părul ciufulit, privirea îngrijorată, temându-se să nu o urmărească, iar hainele îi erau teribil de mototolite. Ştia ce gândeşte personalul hotelului, îşi dădea seama din felul în care o priveau şi din şoaptele rostite la ureche. Pentru prima dată în viaţa ei Carrie se simţi cu adevărat prost. Ridicând sus capul, ieşi pe uşă.

Capitolul 3

— Alexis, ce bine-mi pare că te văd!

Cuvintele fură rostite din spatele unui zâmbet foarte subţire, iar Carrie spera din toată inima ca Petros să nu vadă dincolo de acest zâmbet, pentru că ar fi fost şocat de ostilitatea care zăcea în adâncimile ochilor ei albaştri. Alexis nu fu totuşi impresionat.

Ochii lui citiră dincolo de zâmbet şi-i pătrunseră într-un fel până în suflet. Încă înainte să plece capul pentru a-i înfiora obrazul cu buzele lui reci, o zdruncinase violent pe dinăuntru.

— Carrie, draga mea, cu fiecare zi te faci tot mai frumoasă, îi spuse el, vocea-i acoperind distanţa de la ei până la Petros, care-i aştepta lângă maşină.

— Crezi că eşti foarte deştept, îi şuieră încet, fulgerându-l cu privirea, în timp ce o îmbrăţişa. Părul îi flutura uşor în briza mării, iar ea şi-l, dădu nerăbdătoare pe după urechi când Alexis îi dădu drumul.

— Nu cred, micuţo, ştiu! îi spuse moale înainte de a se întoarce pentru a-şi lua geanta de piele. Haide, să mergem la Petros şi să vedem ce actriţă excelentă poţi să fii.

Carrie îşi dorea din tot sufletul să poată să-i ardă una. Ca întotdeauna, furia ei nu reuşea să treacă dincolo de primul strat al trăsăturilor lui arogante. Alexis o putea manevra într-un fel în care niciun alt bărbat nu o făcuse vreodată.

— Petros, prietene, cred că fina ta este mai nesupusă chiar decât obişnuia să fie, zise Alexis salutându-l pe bătrân, după care-şi trecu braţul, pe după talia ei. Şi zâmbi când văzu privirea uluită a lui Carrie. Mai nesupusă şi mai frumoasă, ăsta fiind motivul pentru care scapă mereu fără să fie pedepsită.

Petros îi privi aşa, împreună, o nouă speranţă luminându-i faţa, şi pentru asta Carrie îi zâmbi lui Alexis. Dar nu era pregătită pentru propria ei reacţie când el îi întoarse zâmbetul.

O impresionă profund, privirea ei întârziind pe dinţii de un alb perfect şi pe buza lui de jos, plină şi debordând de senzualitate. Pulsul i-o luă razna numai la acest simplu zâmbet şi, pe neaşteptate, se întrebă cum ar fi să fii iubită aşa cum se cuvine de această gură.

— Da, prietene, râse Petros, dar Carrie îmi spune că aţi făcut pace în legătură cu micul ei delict.

Alexis izbucni într-un hohot de râs şi o strânse lângă el.

— A fost dat uitării de îndată ce i-am administrat

pedeapsa. Deşi ai plătit al naibii de zdravăn pentru lipsa ta de politeţe, nu, micuţo? O ciupi cu multă afecţiune de nas. Mai plângeai încă, atunci când am urcat la tine, în seara aceea, înainte de a pleca, deşi bănuiesc că în mare parte lacrimile alea erau numai din cauza temperamentului tău irlandez. Am auzit că irlandezii sunt renumiţi pentru crizele lor de furie.

Carrie păli pe loc; întotdeauna crezuse că Petros fusese cel care-i alinase plânsul când era pe punctul de a adormi şi că Petros fusese cel care o sărutase delicat pe frunte. Şi, dracu' să-l ia, Alexis era corect în presupunerea lui că în mare parte plângea de furie!

Petros tuşi uşor, îmbunătăţind atmosfera prin schimbarea subiectului.

— Pot să te întreb de ce ai venit cu cursa? Cobori în rândul lumii?

— Nu, se încruntă Alexis, afacerile mele înfloresc, aşa cum bine ştii. Totuşi, astăzi am venit cu cursa pentru că am o soră neascultătoare care şi-a adus vreo duzină de prieteni de la universitate pe iahtul meu.

— A, înţeleg! Deci grecul tare şi nemilos are şi el puncte vulnerabile, spuse Petros cu maliţiozitate.

Alexis râse şi strânse mai tare talia subţire a lui Carrie.

— Cred că am ajuns să fiu ceva mai tolerant decât eram de obicei.

Carrie privea de la unul la altul. Alexis nu era mai tolerant decât fusese cu ani în urmă! Era o bestie crudă şi fără suflet!

— Tolerant pe dracu', bombăni ea şi fu fericită că numai Alexis îi auzise replica.

Scăpă în sfârşit din strânsoarea braţului său şi privi furioasă cum buzele lui încep să schiţeze un zâmbet uşor, dar înnebunitor.

Petros nu putea să vadă expresia de triumf

batjocoritor a lui Alexis, ochii lui care emanau un pericol ascuns.

— Haide, mergem la vilă. Christina a pregătit nişte răcoritoare şi gustări, Alexis. Ceva ce-ţi place ţie, dacă nu mă înşel, zise fericit Petros.

Alexis dădu din cap, scoţându-şi haina.

— Mai întâi, Petros, trebuie să vorbesc cu tine în particular, după care simt că trebuie să înot puţin. Toată dimineaţa am fost în întâlniri şi trebuie să mă dezmorţesc.

Petros dădu din cap şi o luă înainte spre maşină. Spre consternarea lui Carrie, Alexis se aşeză lângă ea pe bancheta din spate a *Mercede*s-ului de un roşu strălucitor. Naşul ei se aşeză lângă George, şoferul, soţul Christinei.

Crezuse că interiorul *Mercedes*-ului este suficient de mare pentru a scăpa de prezenţa lui, dar curând deveni conştientă de căldura coapsei lui tari, chiar şi prin pantaloni, când se atingea de piciorul ei, gol, pe sub fusta de bumbac, şi de efectul nedorit pe care îl avea asupra ei.

Îşi scosese cravata şi acum îşi desfăcea manşetele cămăşii de o croială clasică, răsucindu-şi mânecile pentru a lăsa să i se vadă părul foarte negru de pe antebraţele bronzate.

Carrie înghiţi în sec asistând la acţiune, simţind cum aerul i se opreşte în gâtul brusc uscat, trupul desfătându-i-se de apropierea intimă a duşmanului ei înveterat.

Apropierea lui o impresiona imens şi se urî pentru slăbiciunea de care dădea dovadă faţă de el. Alexis se întoarse spre ea, întrebarea lui făcând-o să simtă aripi de fluturi pe şira spinării.

— Înoţi cu mine, Carrie?.

Carrie făcu ochii mari. Înainte să aibă răgaz să răspundă, Petros se întoarse spre ei şi spuse:

— Oh, fireşte că o să înoate. Carrie nu pierde niciodată prilejui de a înota cu oaspeţii noştri, nu-i aşa, draga mea?

Rămăsese fără grai. Îşi ridică ochii spre Alexis! Văzu strălucirea acea răutăcioasă din privirea lui întunecată, felul în care se amuza, şi ar fi vrut să poată spune „nu”.

— Perfect, abia aştept, murmură Alexis aruncându-i un zâmbet încântător. Galant, îi ridică mâna şi i-o duse la buze, iar Carrie de-abia se abţinu să nu şi-o smulgă.

Se uită la naşul ei; avea speranţă în ochi, o animaţie şi o scânteie pe care credea că le pierduse pentru totdeauna.

Dar încă nu era acelaşi Petros pe care îl îndrăgise şi din cauza asta nu avea inima să-l refuze. Cum putea să facă aşa ceva?

*

Nu conta ce costum de baie îşi pune; toate erau ridicol de decoltate. Ce naiba o apucase să cumpere chestiile astea de la solduri, la *Harrods?*

Dar o făcuse şi de-abia acum regreta cumpărăturile achiziţionate sub imperiul impulsului.

Costumele ei vechi erau prea strâmte, pentru că se mai împlinise de pe vremea când era adolescentă, când arăta mai curând ca un copil subnutrit.

Îşi puse în silă costumul întreg de culoarea lămâii şi pe deasupra îşi aruncă nerăbdătoare un tricou lung şi larg, după care ieşi pe terasă.

Alexis stătea pe marginea treptelor, privind marea. Carrie îşi desfătă privirea cu umerii lui laţi, frumos bronzaţi de soarele Greciei.

Pieptul bine făcut, braţele musculoase şi talia îngustă îi erau foarte familiare; îşi amintea fiecare detaliu din noaptea aceea, la Londra.

Bănui că este conştient de privirea ei cercetătoare pentru că, aşa cum era acolo, în picioare, simţindu-se foarte în largul lui în faţa ei, slipul negru i se întinse pe

muşchii coapselor.

Se întoarse, un zâmbet pervers luminându-i privirea când declamă:

— Gândeşte-te numai, scumpa mea Carrie, ce plăceri ţi-ar putea oferi trupul ăsta, chiar dacă pentru scurtă vreme.

Carrie se încruntă, replicându-i cu înverşunare când trecu pe lângă el spre plajă:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ştii ce simt în ce te priveşte, iar asta este o idee ridicolă. Este o soluţie iraţională. De ce nu-l ajuţi pur şi simplu, doar îţi este prieten vechi, nu?

Lumina din ochii lui îi dispăru şi se încruntă. Îşi încleştă vizibil maxilarul.

— Ştii înţelegerea, frumoasa mea. Nu crezi că este timpul să-l ajuţi pe Petros, având în vedere că el a fost cel care ţi-a plătit în ultimii nouă ani educaţia şi stilul de viaţă scumpe, ţinându-şi o promisiune făcută tatălui tău pe care nu şi-o putea permite şi scoţându-te din necazuri când dădeai de ele?

Carrie scoase o exclamaţie. Alexis făcea să pară ca şi cum totul ar fi fost din vina ei! Cum naiba ştia despre investiţia aia prostească făcută de ea în revista aceea care n-a avut niciun succes?

Şi ce este cu chestia asta despre faptul că Petros nu-şi putea permite să-i plătească taxele universitare şi alocaţia pe care el a insistat să i-o dea?

— Asta-i o minciună sfruntată: Petros m-a asigurat întotdeauna că educaţia mea merită toată osteneala, că…

— Că… şi mai ce, Carrie? Te-ai lăsat păcălită prosteşte de un şarlatan. Mă întreb dacă mai eşti la fel de naivă, dar am văzut de fapt că nu mai eşti, acolo, la Londra. Nu eşti nimic altceva decât o mică şi ademenitoare…

Alexis nu termină, pentru că ea se întoarse brusc şi ridică furioasă mâna ca să-i pălmuiască faţa arogantă.

Respira greu, furia secătuindu-i trupul fragil în cursul atacului asupra lui.

— Nu ştii nimic! Nimic despre mine! Şi cu asta o luă la fugă pe plajă, îşi scoase din mers tricoul şi-şi azvârli papucii din picioare. Se aruncă în mare şi înotă de parcă însuşi diavolul ar fi urmărit-o şi, din puţinul pe care-l ştia, ăsta era Alexis!

Cu fiecare lovitură de braţ prin apa limpede precum cristalul se apropia de pluta ancorată ce se ridica deasupra golfului de un verde-albăstrui. Instinctul îi spunea că Alexis se apropie.

Simţea acea teamă, care o cuprindea când un peşte de pradă patrula în adânc, iar uneori în apele periculoase care o înconjurau. Prădătorul ăsta n-ar ucide-o, dar cu siguranţă i-ar face rău, sau chiar ar mutila-o pe viaţă.

Rămasă aproape fără suflare, se afla la câţiva yarzi de raiul ei, când el o prinse. Braţele puternice îi încercuiră talia, făcând-o să se scufunde şi să înghită apa sărată de mare. Gâfâind şi tuşind, apăru la suprafaţă şi răcni:

— Dă-mi drumul! Lasă-mă în pace!

Se scufundară amândoi din nou şi ieşiră la suprafaţă împroşcând apa în jur.

— Înoată spre plută, vrăjitoare mică ce eşti, şi să nu te mişti de acolo ca să auzi câteva adevăruri!

Într-un efort disperat se apucă de plută, dar nu mai avea forţa să se ridice, era epuizată. Alexis se urcă pe plută şi, cu o singură mişcare rapidă, o strânse dureros de încheietură şi o scoase din apă.

Îi venea să plângă, dar n-o să-i dea satisfacţie. Muşchii ei începură să se resimtă după un asemenea înot prelungit şi într-un ritm rapid. Nu mai făcuse lucrul ăsta de ani de zile şi-şi dădu seama cât de nesăbuită fusese..

Alexis rupse în cele din urmă tăcerea apăsătoare. Avea vocea încărcată de emoţie.

— Acum ai să mă asculţi, iar de data asta n-ai să mai

fugi de adevărul îngrozitor despre Petros şi datoriile lui. Este mult, mult mai rău decât îţi închipui.

Carrie îşi muşcă buza. Nu îndrăznea să-i întâlnească privirea; dacă era adevărat ce spusese despre taxele ei şcolare şi alocaţia lunară, n-o să mai poată da niciodată ochii cu Petros.

— Uită-te la mine, Carrie, zise încet Alexis. O făcu în silă, trecându-şi limba peste pielea sărată a buzelor. Înghiţi greu, ridică din umeri şi spuse arţăgoasă:

— Atunci ce mai aştepţi, dă-i drumul, n-am să ştiu dacă n-ai să-mi spui.

Se încruntă puternic, iar moliciunea vocii lui o avertiza că îşi pierdea răbdarea.

— Să nu vorbeşti pe tonul ăsta cu mine, Carrie.

Ea oftă şi capitulă într-un armistiţiu temporar.

— Îmi pare rău, Alexis, şi, deşi nu vreau să aud lucrurile astea, bănuiesc că nu am de ales.

— Am vorbit cu Petros numai cu câteva minute în urmă. Este falit, Carrie. A vândut aproape toate bunurile, iar vila este singurul lucru care i-a mai rămas, în afară de flota *Aphrodita,* care, aşa cum se prezintă, n-are aproape nicio valoare.

Carrie închise ochii ce i se umplură de lacrimi.

— Continuă; ai spus că nu-şi putea permite să mă ţină. Dar alocaţia mea… am crezut că era din banii tatălui meu!

Alexis clătină din cap.

— Tatăl tău ţi-a lăsat foarte puţini bani. Îşi studie atent mâinile, ca şi cum i-ar fi fost greu să-i explice. Petros n-a vrut ca tu să crezi că o face din milă. Erai atât de încăpăţânată cu lucruri din astea, încât te-a lăsat să crezi că alocaţia făcea parte din ceea ce ţi-a lăsat tatăl tău. Dar nu era aşa.

— Înţeleg. Era foarte emoţionată. S-o fi minţit Petros în toţi anii ăştia doar pentru a o face fericită?

Alexis se întinse şi-i îndepărtă de pe faţă şuviţele ude de păr. Carrie tremură şi-şi ridică spre el ochii imenşi, cu o expresie de durere în adâncimile lor albastre.

— N-a fost vina ta, îi spuse el cu blândeţe în timp ce-şi plimba degetul mare pe obrazul ei, şi categoric nu din cauza asta a ajuns să dea faliment. A fost cu totul altceva. Catastrofele care s-au întâmplat de-a lungul, anilor. Tu trebuie să înţelegi însă că el nu a avut niciodată o flotă de transport maritim mare, sau chiar diversificată, ocupându-se de alte afaceri profitabile. Tatăl tău era forţa motrice în spatele afacerii lui şi, când a murit el, flota de transport maritim s-a prăbuşit.

Carrie înghiţi în sec, simţind gustul sărat al apei de mare. Vocea îi fu fermă, dar inima îi sângera când întrebă:

— Este falit acum?

Alexis îşi îndreptă ochii spre vilă. Carrie îi urmări privirea. Constatară amândoi, în tăcere, că Petros îi urmărea.

— Alexis, te rog, spune-mi dacă este falit! repetă ea mai insistent.

— Va fi, dacă nu-i sare curând cineva în ajutor. Îi studie reacţia şi adăugă calm: Dar tu poţi să împiedici lucrul ăsta, Carrie. Ai puterea să o faci.

Carrie închise ochii. Încerca din răsputeri să uite propunerea lui, părea atât de lipsită de orice raţiune!

— Nu înţelegi, Alexis. Să am un copil şi să renunţ la el iese complet din discuţie, îi spuse pe nerăsuflate. Se părea că o lasă fără suflare însuşi gândul la acest subiect. Cum să se întâmple? Când şi unde şi cine va avea grijă după aceea de copilul lor? Şi, lucrul cel mai important, ea va figura în viitorul lui sau al ei, fată sau băiat?

— Atunci nu mai este nimic de spus în această problemă. Totuşi, scadenţa rămâne vineri la prânz.

Lucirea aceea întunecată de dezaprobare era evidentă în expresia lui, dar nu mai spuse nimic. Deci el

insistă totuşi să se mai gândească la lucrul ăsta; dar cum ar putea ea să facă aşa ceva?

Să aibă un copil cu el era o idee absolut nesăbuită! Aşa să fie oare?

Alexis o prinse de ceafă şi o trase spre el, în timp ce pluta începu să se balanseze. Bombăni aspru:

— Tot ce putem face este să-i dăm cel puţin omului o oarecare speranţă. Ne priveşte.

Totul a fost absolut pe neaşteptate. În clipa asta era cu picioarele atârnate peste marginea plutei, ca în clipa următoare să se trezească trasă şi aşezată pe genunchi, în timp ce el îşi plecă fruntea.

— Nu, Alexis, asta este o speranţă falsă, n-are nevoie de asta, îi replică furioasă, dar niciun raţionament nu era suficient. Nu-i asculta obiecţiile şi nici nu se lăsa descurajat în misiunea lui.

Îşi plimbă delicat degetul mare peste buza ei de jos şi o strânse uşor pentru a-i dezvălui dinţii albi.

Când suspină, îi acoperi gura.

Fu atât de delicat, atât de atent, muşcând şi jucându-se cu buza ei de jos, trecându-şi limba peste dinţii ei până când gemu tare şi-i permise liberă intrarea.

Carrie nu numai că fu şocată până în adâncul sufletului, dar şi reacţionă într-un mod pe care îl credea imposibil.

Fiorii de plăcere care o cuprinseră nu dispăreau, pur şi simplu nu încetau! Se răspândeau în jos, în sâni, în coapse, în picioare şi adânc în suflet.

Privi în sus când el îşi desprinse doar o idee buzele de ale ei şoptindu-i:

— Tu ai puterea de a-l ajuta pe Petros, tu şi numai tu. Brusc, îşi înălţă capul. Haide, trebuie să ne întoarcem la ţărm, iar tu trebuie să te răcoreşti puţin după reacţiile astea atât de puternice! Şi-i făcu vânt în apa albastră a Mării Egee, râsul lui urmărind-o în adânc.

Se scufundă, ţinându-şi răsuflarea. O să-i dea ea vreo două lecţii să o ţină minte! Era timpul ca rolurile să se schimbe!

Îşi ţinu răsuflarea ascunsă sub plută, ştiind că în curând Alexis o să înceapă să se îngrijoreze. Încercase şmecheria asta de multe ori cu tatăl ei şi cu Petros şi niciodată nu-i dăduse greş.

Îi văzu umbra aplecându-se peste marginea plutei. Apoi, brusc, trupul lui fantastic despică expert apa. O căută disperat, apoi se răsuci pe loc.

Nu fu sigură ce a văzut în clipa aceea în ochii lui, dar, indiferent ce o fi fost, o sperie în asemenea măsură că ieşi rapid la suprafaţă, căutând să tragă aer în piept şi agăţându-se de marginea plutei.

Fu lângă ea într-o clipă, dar în privirea lui plină de căldură era acum o umbră de râs care făcu să i se strângă stomacul şi clătină din cap când îi văzu ochii aţintiţi pe buzele ei. Alexis râse moale.

— Când ai să înveţi? Cu cât fugi mai mult, cu atât te plac mai mult. Acum întoarce-te la ţărm, scumpă Carrie, pentru că, dacă n-o faci, n-am să mai răspund pentru acţiunile mele.

Carrie o porni înapoi, conştientă ca Alexis a fost tot timpul doar cu un braţ în urma ei. În loc să se simtă vânată, descoperi că prezenţa lui a fost liniştitoare pe lungul drum de întoarcere la ţărm

Se înapoiară la vilă într-o tăcere confortabilă. Numai când urcară treptele terasei Alexis o prinse de mână şi-şi împleti degetele lui ferme, puternice, cu ale ei, refuzându-i încercările de a se elibera şi avertizând-o cu o încruntare aspră să stea liniştită. Ridicându-şi privirea, Carrie văzu în faţa ei motivul. Petros stătea în umbră, urmărindu-i şi zâmbind.

— Ţi-a făcut plăcere înotul? îl întrebă Petros.

— Fireşte, apa împrospătează atât mintea, cât şi

trupul, replică el eliberându-i degetele lui Carrie pentru a lua un suc de portocale de pe tavă.

— Să-ţi torn şi ţie unul, Carrie? O evalua cu ochii lui negri şi un zâmbet cinic îi juca în jurul gurii.

Carrie refuză printr-un gest al mâinii. Părea stupid, dar acum, dintr-o dată, deveni conştientă de cât de decoltat era costumul de baie pe care-l purta. Spuse iute:

— Nu, îmi pare foarte rău, trebuie să fac un duş, să mă schimb şi să mă fac frumoasă. Poate că după aceea am să mă întorc să stau cu voi.

Alexis zâmbi, plimbându-şi ochii peste trupul ei subţire şi totuşi bine făcut.

— Arăţi frumoasă chiar şi fără să fii nevoită să te faci. Nu-i aşa, Petros?

— Fără nicio îndoială. De ce crezi că mi-am botezat flota după ea? Ea este *Aphrodita* din Poros, râse Petros. Tatăl ei îi spunea adesea „copilul mării” şi am cumpărat flota de transport maritim la scurtă vreme după ce a venit ea aici. Aceeaşi flotă de care s-ar putea să fii interesat, Alexis.

Inima lui Carrie tresări dureros când văzu speranţa din ochii lui Petros, când îi auzi dorinţa din voce. Alexis, care se întinsese pe un şezlong, ridică uşor din umeri spre ea. Privirea lui spunea: „Mingea este în curtea ta acum. În curtea ta!”

Capitolul 4

Rochia fără mâneci din tafta lila îi punea în evidenţă nuanţa viorie a ochilor şi Carrie ştia categoric că arăta uluitor. Îşi strânsese părul într-un coc lejer, iar machiajul era cât se poate de redus. Purta în ureche bumbii simpli de diamante care aparţinuseră mamei ei şi un colier mai

extravagant pe care Petros i-l cumpărase când împlinise douăzeci şi unu de ani. S-ar putea să fie ultima oară când îl mai putea purta.

— Arăţi minunat. Sunt foarte mândru de tine, copila mea, zise Petros când intră în încăpere.

Vocea îi era obosită şi Carrie remarcă imediat că nu era îmbrăcat pentru cină. Clătină din cap:

— Iartă-mă, nu mă simt prea bine. Poţi să-l întreţii pe oaspetele nostru pentru mine, Carrie?

Simţi că i se umplu ochii de lacrimi; arăta foarte palid sub bronzul lui, părul alb părea şi mai pronunţat, iar ochii îi erau obosiţi. În clipa aceea ar fi făcut orice pe lumea asta pentru el.

— Petros, nu te simţi bine? îl întrebă Alexis când apăru. Îngrijorarea din vocea lui părea sinceră şi totuşi cum putea să fie?

Petros făcu un gest din mână când Alexis veni lângă el.

— Mă simt bine, Alexis, poate prea mult soare. Sau poate că sunt prea bătrân pentru toate astea. Petrecerile nu sunt punctul meu forte în zilele astea! Ridică slab din umeri. Când Christos a aflat că eşti pe insulă, a insistat să mergem la tavernă.

— Stai jos, putem să anulăm cina asta. Sunt sigur că Christos va înţelege. Ochii lui Alexis îi prinseră pe ai lui Carrie, străfulgerând-o cu un dispreţ rece. Aproape că-l auzea spunând: „Tu poţi opri toate astea!” Dar fireşte că el n-ar spune niciodată nimic în faţa lui Petros.

— Nu! Tu şi Carrie trebuie să vă duceţi şi vă rog să transmiteţi scuzele mele, insistă cu încăpăţânare Petros, aşezându-se să-şi odihnească oasele obosite. În fotoliul cu perne albe.

— Cum vrei tu, Petros, dar mai întâi să te instalăm confortabil. Te doare ceva? Să-ţi aducem un doctor? insistă Alexis cu întrebările lui delicate, dar autoritare.

— Nu! Niciun doctor. Am fost la doctor nu demult. Nu este decât vârsta, Alexis. Trebuie să o las mai moale, protestă Petros.

Carrie îi urmări pe amândoi. Alexis era cel care preluase controlul situaţiei, de fapt făcuse lucrul ăsta din clipa în care intrase în încăpere. Intrase cu uşurinţă în rolul de lider.

Maniera lui autoritară de a se purta şi prestanţa pe care o avea i-ar fi făcut pe cei mai mulţi să se supună dorinţelor lui, dar nu şi pe încăpăţânatul de Petros.

I se umplură brusc ochii de lacrimi şi numai şoapta tăioasă a lui Alexis o opri să nu izbucnească în hohote:

— Stăpâneşte-te. Nu-l lăsa să te vadă aşa!

Intrară Christina şi George şi promiseră că or să aibă grijă de Petros. Numai pentru că Christina îşi dăduse cuvântul de onoare că va veghea asupra lui Carrie se afla acum în taxi, alături de Alexis, îndreptându-se spre taverna *Acropolis.*

Întorcându-se într-o parte, aruncă o privire leneşă asupra partenerei lui. Carrie era atât de conştientă de privirea lui, încât nu se simţea deloc în largul ei, ba chiar o făcea nervoasă.

Simţurile ei începură din nou să o ia razna din cauza apropierii coapsei lui.

— N-am avut timp să-ţi spun cât de frumoasă eşti, Carrie, zise el, vocea fiindu-i blândă şi încercând să mângâie cu cuvintele.

— Poţi să-ţi cruţi complimentele ieftine. Mă aflu aici pentru că mi-a cerut-o Petros şi din niciun alt motiv! îi şuieră în lumina slabă din taxi.

Alexis râse, îşi petrecu cu dezinvoltură braţul în jurul umerilor ei şi spuse:

— Încă te lupţi cu mine, pisoiaşul meu dulce, chiar ştiind că naşul tău este bolnav de îngrijorare. O prinse de bărbie, forţând-o să se uite la el. Oare face pe peţitorul? S-

ar putea să simuleze boala. Te-ai gândit la asta, scumpetea mea?

Degetele îi ţineau cu fermitate bărbia şi Carrie nu-şi putu ascunde alarma imediată ce-i acceleră pulsul din scobitura gâtului. Cu fiecare inspiraţie inhala gustul, mirosul şi însăşi esenţa bărbatului de lângă ea.

After-shave-ul avea un miros subtil, iar şamponul degaja prospeţime. Se simţea foarte relaxat într-o cămaşă neagră de mătase şi blugi de calitate. Era, de asemenea, foarte sexy, lucru pe care nu putea să nu-l observe.

Îi întâlni ochii, permiţându-i să-i răscolească sufletul înainte de a-i replica dintr-o suflare:

— Nu fi prost, Petros cunoaşte gustul meu când este vorba de bărbaţi; i-a văzut pe mulţi.

— Ah, înţeleg, îi răspunse calm. Ştie ce fel de bărbaţi îţi plac, da? Indiscreţia lui calmă era enervantă.

De ce avea oare sentimentul că o să iasă prostită din toată treaba asta? Petros era într-adevăr bolnav? Să-l fi încurajat el pe Alexis? Oare chiar să simuleze boala?

— Fireşte că Petros ştie ce gen de bărbaţi îmi plac, îl asigură înţepată.

Alexis îi dădu brusc drumul. Carrie îşi dorea să poată înlătura efectul pe care îl avusese – şi-l mai avea încă – asupra pulsului ei.

— În cazul ăsta să-mi împrospătez memoria în ce-i priveşte pe bărbaţii care se învârteau pe lângă tine. Parcă îmi amintesc că erau nişte băieţi slabi şi deşiraţi; tineri cu pretenţii şi cu părul lung şi încâlcit.

Lui Carrie îi venea să-i şteargă aroganţa aia de pe faţă. Începu să se înfurie.

— Cel puţin bărbaţii pe care-i cunosc eu nu au suferit o operaţie de eliminare a carismei! Sunt bărbaţi adevăraţi, care ştiu să se distreze şi să râdă, şi care au o provocare în viaţa lor. Se strădui să-i întâlnească privirea şi se cutremură când îi văzu ochii şi mai negri, mai întunecaţi. Şi ceea ce

este cel mai important este faptul că ei mă tratează ca pe o doamnă, nu ca pe o iapă de prăsilă, câştigată ca un premiu!

Alexis izbucni într-un hohot de râs atât de puternic, încât şoferul se întoarse spre ei şi-i privi cu o curiozitate amuzată.

Aruncându-i o privire pe care ea n-o putu descifra, spuse încet în timp ce ochii îi alunecau insolent peste corsajul ei:

— Dă-mi voie să-ţi spun că m-aş putea distra teribil cu tine. Eşti o provocare palpitantă în viaţa mea şi, în pofida hachiţelor tale şi a frumoşilor tăi ochi irlandezi, care aruncă flăcări, cred că m-aş putea hotărî să te tratez ca pe o doamnă.

— Dar n-ar fi nimic mai mult decât premiul... îi puse un deget pe buze şi-i închise gura. Era tentată să-l muşte, dar n-o făcu pentru că într-un fel momentul îi tăie respiraţia şi se îmbujoră. Atingerea lui era intimă, excitantă, chiar veselă. Era enervantă, derutantă. Îşi dorea nespus de mult ca el să-i displacă!

— Ai fi mama copilului nostru, zise câteva minute mai târziu, privirea lui zăbovind leneş pe buzele ei.

Carrie se întoarse imediat cu spatele, privind luminile oraşului ce se zărea în depărtare. Lacrimile erau gata să-i ţâşnească şi, pentru moment, rămăsese fără grai.

De ce părea totul ca şi cum lui i-ar fi păsat cu adevărat de ea, când de fapt nu voia decât să-i facă un copil şi apoi să-i părăsească, fără să mai aibă nicio legătură cu el sau cu copilul? Carrie nu putea să facă aşa ceva, n-ar fi putut să facă în viaţa ei aşa ceva. Îşi va creşte singură copiii.

*

Taverna, în toată splendoarea ei, era situată la marginea plajei. Treptele şi coloanele de marmură gri

deschis amplasate la intrarea din faţă erau aproape ireale, învăluite aşa cum erau în umbre şi raze de lung. Dinăuntru răzbătea muzică grecească tradiţională, creând o atmosferă romantică.

În spate, mesele erau aşezate cu faţa spre o mare luminată de lună, strălucitoare şi susurând delicat la întâlnirea cu nisipurile de aur ale Golfului Dragostei.

Coborâră din taxi şi urcară scările, Alexis susţinând-o de un cot.

Îşi smulse braţul, şuierându-i înverşunată:

— Mă descurc şi singură; nu sunt nici bătrână, nici infirmă.

Îi zâmbi uitându-se la ea, dar în jurul gurii avertismentul era prezent:

— Continuă să te porţi tot aşa şi n-ai să mai apuci să trăieşti destul ca să-ţi vezi următoarea aniversare a zilei de naştere.

— Promisiuni, promisiuni, uf! Tu, de ce tu… Carrie rămase fără cuvinte când comentariul ei uşor sarcastic provocă o asemenea reacţie. Îi arse o palmă la fund la intrarea în local, iar acum nu mai avea cum să-i replice pentru că Christos le făcea semne din bucătărie.

Alexis îşi aplecă uşor capul, şoptindu-i la ureche în timp ce-i aranja o şuviţă de păr:

— Am ceva cu fundul tău în rochia asta: aş prefera s-o dau jos şi să te sărut exact acolo!

Obrajii i se îmbujorară la gândul că ar face exact ce a spus. Asta o măguli, o făcu să-şi plece genele pentru a-şi ascunde şocul care i-ar fi aprins ochii. Nu voia ca el să ştie ce efect avea asupra ei.

Adevărul era că reacţia ei o impresiona profund. Cutremurul emoţional care tocmai o zguduise o înspăimânta. Nu voia să fie atrasă de el şi totuşi era.

— În sfârşit, te-am făcut să-ţi pierzi graiul, să rămâi fără cuvinte, râse Alexis triumfător. Se îndreptă gânditor

spre bucătărie şi-i aruncă din nou o privire curioasă, după care spuse: O femeie atât de experimentată şi care încă roşeşte... asta-i o combinaţie rară. Este ceva aici care îmi scapă încă. Dar o să descopăr eu, n-ai nicio teamă.

Carrie fu scutită să-i mai răspundă pentru că le ieşi în întâmpinare Christos.

— Carrie, frumoasa, frumoasa mea fată. O sărută răsunător pe amândoi obrajii şi se întoarse apoi spre Alexis. Prietene, mă bucur că-mi onorezi taverna.

Alexis îşi înclină uşor capul şi zâmbi.

— Plăcerea este a mea. Totuşi, trebuie să-ţi cer scuze pentru că Petros nu a putut să fie cu noi în seara asta. Nu se simte prea bine.

Fură schimbate amabilităţi, iar în cele din urmă fură aşezaţi în apropiere de balconul care dădea spre plajă.

Carrie putea să audă cum se spărgeau valurile de ţărm, să simtă cum briza serii îi învăluie umerii şi, fără să vrea, o cuprinse un tremur când îşi ridică ochii spre lumina galbenă a lunii.

— La ce te gândeşti? o întrebă Alexis turnând în pahare.

— Oh, mă întrebam pur şi simplu când ai să te transformi în vampir. Eşti candidatul ideal. Duse paharul la gură.

— Sunt?

— Da, fireşte!

— Şi de ce, mă rog?

— Eşti arogant, îngâmfat, sumbru şi foarte atrăgător, pentru unele femei, să ne înţelegem. Vampirii sunt întotdeauna atrăgători.

— Asta-i tot? râse el moale şi-şi înălţă întrebător o sprânceană.

— Nu! Cred că eşti crud şi fără inimă. Aşa cum am spus, eşti. Un candidat ideal, îi spuse fără teamă.

Alexis răsuci paharul de vin în mână, făcând lichidul

să se agite.

— Este adevărat că dacă vampirul îţi dă sărutul morţii îi aparţii lui şi numai lui? Odată ce bea sângele victimei.

Dădu peste cap paharul de vin ca pentru a-i dovedi cele afirmate şi-şi pironi privirea în ochii ei.

Câteva minute bune nu scoaseră niciun cuvânt; pur şi simplu se priviră. Restul oaspeţilor ar fi putut foarte bine să fie la mile depărtare.

Muzica era eliminată de tăcerea lor încărcată de electricitate. Din fiecare celulă a trupului ei ţâşnea pasiunea privindu-l pe bărbatul pe care sincer dorea să-l urască.

— Ştii că liliecii sunt o specie protejată în multe ţări, Carrie? întrerupse, în sfârşit, Alexis, în mod deliberat, tăcerea. Era o tăcere încărcată cu un voltaj periculos de înalt.

— Nu mă surprinde; diavolul însuşi te-ar proteja. De fapt, ai putea fi chiar el!

— Ai o părere foarte proastă despre mine, râse Alexis, iar faptul că se amuza o intriga la culme. Mă întreb dacă nu datează de atunci, de când aveai cincisprezece ani? Fiindcă te-am prins la înghesuială şi te-am pus pe genunchi şi ştiu sigur că de atunci ai o aversiune faţă de mine, aşa că nu nega.

— Nu m-ai prins deloc la înghesuială şi categoric nu am aversiune faţă de tine. Meritam mai mult. Eram un copil îngrozitor de răsfăţat şi ştiu lucrul ăsta! Era furioasă pe el pentru că avusese dreptate. Apoi îşi ridică privirea, făcu o scurtă pauză, după care spuse cu o voce moale de copil: Am crezut că eşti un om onorabil. Am crezut că rămâi alături de prietenii tăi. Cred că sunt supărată pentru că am greşit în ce te priveşte.

Chelnerul le aduse pâine proaspătă şi câteva boluri. Înainte de a-i răspunde, Alexis rupse o bucată de pâine şi o înmuie în *tzatziki.*

— Întotdeauna trebuie plătit un preţ. Am ajutat oameni până acum, dar trebuie să înţelegi că de data asta este vorba de o investiţie mare şi mai ales de una care nu aduce niciun profit. Cunoşti preţul, scumpo. Mingea este în curtea ta, accentuă el cu o finalitate în voce care o avertiză că discuţia s-a sfârşit cu adevărat.

Curând li se alăturară nişte vechi prieteni. Femeile au sărit pe Alexis, ca întotdeauna, mai ales Anna, care îşi băgă fără jenă scaunul între ea şi Alexis, nu că lucrul ăsta ar fi deranjat-o pe Carrie. Nemţoaica n-avea decât să se bucure de el!

Câteva minute mai târziu, spre profunda ei indignare, Carrie îşi dădu seama că de fapt este geloasă. Nu-i plăcea că femeia era cu braţele atârnate de gâtul lui, că se lipea cu intimitate de el şi-i şoptea dulci nimicuri la ureche, în timp ce el râdea. Voluptuoasa roşcată practic îl încălecase în faţa unei mese pline de prieteni, iar el râdea!

Alexis fu cel care puse în cele din urmă capăt situaţiei, sugerându-i lui Christos să-i arate Annei cum să danseze după muzica populară grecească interpretată de o orchestră de *buzuki.* Aproape toţi oaspeţii de la masa lor se ridicară să danseze şi rămaseră singuri.

— Carrie, vrei să dansezi? o întrebă el moale.

— Nu, mulţumesc. N-am chef. Sunt sigură că prietena ta nemţoaica ar dansa cu plăcere cu tine! îi replică furioasă.

Îşi înălţă întrebător sprâncenele, iar zâmbetul de pe faţa lui nu făcu decât să-i alimenteze furia.

— Sesizez eu oare o notă de gelozie în vocea ta?

— Nu fi absurd!

— Nu?

— De ce aş fi geloasă? Trebuie să-ţi pese de cineva înainte să fii gelos, spuse cu răutate fulgerându-l cu privirea. Iar mie nu-mi pasă de tine, Alexis Stephanides, nici cât negru sub unghie. Eşti un ticălos, să ştii de la mine!

Alexis strânse vizibil din dinţi, ca şi cum ar fi încercat

să se stăpânească.

— Cândva, într-o zi, fata mea, am să te fac să-ţi înghiţi vorbele astea! Şi se ridică trăgând cu zgomot scaunul pe dalele de mozaic, îndreptându-se spre ringul de dans; fiecare fibră a trupului său musculos emana furie!

Carrie îi urmări retragerea cu un suspin de uşurare. Se uită fascinată cum îl dădu deoparte pe unul dintre chelneri şi o luă pe Danielle, soţia lui Christos, în braţe. Nicio clipă nu s-a uitat înapoi.

Continuă să-l privească ostentativ, neputându-şi dezlipi ochii de la el. Râdea şi vorbea cu Danielle, privind cu interes faţa fetei brunete. Carrie îi urmări mişcările în timpul dansului. Deşi era un bărbat solid, puternic, nu era câtuşi de puţin neîndemânatic sau stângaci; de fapt, controlul era perfect, coordonarea desăvârşită.

— De ce nu te duci să dansezi cu el? Ştiu că vrei, zise Christos venind şi aşezându-se la masa ei. Se uită încruntată la el.

— Nu fi prost. De ce aş vrea să dansez cu el?

— Ia să vedem, începu Christos, oftând adânc. Oare pentru că eşti atrasă de el?

— Nu sunt! negă ea puţin cam prea repede, cu ochii mari de mirare.

— Ei, haide, doar vorbeşti cu mine, Carrie. Christos, care a fost alături de tine în cursul unei adolescenţe destul de dure, care ţi-a ascultat păsurile, ţi-a dat un sfat când ai avut nevoie. Du-te şi dansează cu el, sau îţi este teamă? o provocă, ochii lui verzi scânteind diabolic. Carrie ridică bărbia şi se răţoi la prietenul ei.

— Am curaj să fac orice, iar tu ştii că am.

— Atunci fă-o şi spune-i soţiei mele că vreau să mai petrec ceva timp cu ea cât mai este încă zveltă, râse Christos.

Carrie ştia deja că Danielle este însărcinată. Aruncă o privire spre Alexis, se ridică şi-şi aranjă rochia de tafta. De

ce era atât de greu să-i întrerupă? De ce inima începuse să-i bată mai repede la perspectivă? Apăru lângă ei exact când muzica se opri.

— Danielle, am să-ţi transmit ceva din partea soţului tău. Vrea să dansezi cu el următorul dans.

Danielle zâmbi şi-i mulţumi lui Alexis. El rămase pe loc privind în jos la Carrie, în timp ce Danielle pleca. Era încă furios.

— Scuză-mă, mormăi supărat şi dădu să plece, dar se opri când Carrie îl prinse de braţ.

— Alexis, eu… cred că-ţi datorez scuze. Te rog, vrei să dansăm? se bâlbâi, dintr-o dată nervoasă.

Se înclină uşor în faţa ei, cu o strălucire vicleană în ochi.

— Scuzele sunt acceptate.

O luă în braţe, iar Carrie avu impresia că dansau de secole. Niciodată nu dansase atât de aproape de el şi, categoric, niciodată nu-i făcuse o asemenea plăcere.

Îşi înălţă curajoasă privirea şi văzu că se uită la ea. Cu o umbră de zâmbet jucându-i periculos de aproape de buze, Alexis îi spuse:

— Dacă ăsta este un alt mod de a încerca să mă convingi să-l ajut pe Petros, răspunsul este nu. Jucăm aşa cum vreau eu sau nu jucăm deloc! Şi să nu care cumva să negi că tot ceea ce faci acum nu este o cursă, pentru că n-am să muşc momeala!

— Nu încercam să… să te momesc, spuse ea uluită.

Mârâitul lui o făcu să-i tresară în braţe.

— Să ştii că nici tonul ăsta jignit nu mă face să mă răzgândesc. Jocul meu, Carrie! Regulile mele!

Era prea mult! Se smulse din braţele lui şi coborî în fugă scările tavernei, îndreptându-se spre plajă. Nu-i aşteptă reacţia şi nici nu-l auzi când o strigă.

Se plimba pe plajă ascultând şoapta brizei şi murmurul valurilor care se spărgeau pe ţărm. Rămase pe

loc să absoarbă tăcerea, dar în clipa aceea auzi un zgomot în spate. Ceva trecu în viteză pe lângă ea, chelălăind şi scâncind, iar pe urmă trei tineri.

— Repede, să-l prindem!

— Unde s-a dus?

Carrie fu mai rapidă decât urmăritorii căţeluşului. Ea ştia exact unde se dusese şi alergă după el fără să facă niciun zgomot.

— Oh, puiuţ, ce ţi-au făcut? şopti ea cu voce blândă şi mângâietoare, aplecându-se şi prinzând în mâini capul căţelului.

Animalul scâncea, rotind ochii în cap de durere, în timp ce ea îl alina:

— Oh, taci, puiuţ, n-am să-ţi fac niciun rău.

— Eu da!

Vocea din spate făcu să-i îngheţe sângele în vene.

— Nu ştiu cine eşti, dar n-ai să atingi căţeluşul ăsta. S-ar putea să moară şi asta din cauza ta!

Se auzi vocea de om beat a celui de-al doilea tânăr:

— Cine o să ne oprească, doamnă? Şi se uită în jur. Plaja luminată de lună era complet pustie. În afară de cei trei şi Carrie.

Carrie se ridică în picioare. Nu era nici foarte înaltă şi nici foarte solidă, şi nici pe departe îmbrăcată pentru o luptă, dar o să se lupte!

— Vă sugerez să vă întoarceţi la hotel şi să mulţumiţi stelei voastre norocoase că nu vă denunţ, spuse calmă, sperând să poată aplana situaţia.

— Nu! Afurisitul ăsta de câine m-a muşcat. M-a muşcat! Să punem mâna pe el! răcni cel de-al treilea.

— Nu, va trebui mai întâi să treceţi de mine, răcni Carrie făcând pe curajoasa. Urmă o tăcere, ruptă brusc de o voce aspră:

— Întoarceţi-vă la hotel. Faceţi cum v-a spus doamna, băieţi, poliţia trebuie să fie deja pe drum. În plus, dacă vă

atingeţi de un fir de păr din capul iubitei mele sau de căţel, am să vă jupoi de vii! Să vă fie dar!

Se ivise din senin, înalt şi ameninţător, o apariţie salutară pentru Carrie. Umerii ei mici se destinseră puţin. Liderul celor trei se uită o vreme la Alexis, după care se întoarse spre ceilalţi şi le spuse:

— S-o ştergem!

Carrie privi răzvrătită la Alexis, ignorându-i strălucirea de oţel din privire.

— Mă descurcam destul de bine şi fără amestecul tău!

— Am văzut! veni răspunsul lui scurt.

Se aplecă imediat la căţel. Era întins şi complet moale.

— Alexis, oh, Dumnezeule, cred că a murit!

— Carrie, lasă-mă să văd, zise cu voce aspră, aplecându-se şi cercetând căţelul care era plin de sânge. Mai are încă puls. Hai să-l ducem la lumină.

Porni înapoi pe plajă şi puse cu grijă căţelul pe treptele tavernei. Apărură imediat Christos şi Danielle, cercetând câinele rănit.

— L-am sunat pe Jonathan, o să ducă câinele la clinică şi poate că o să-i curme chinul, spuse calm Christos.

— Nu! exclamă Carrie şi îngenunche lângă animal.

Alexis se uita la ea cum mângâia capul plin de sânge al câinelui.

— Carrie, fii înţeleaptă. N-o să reziste până dimineaţă. Nu ştiu cum a reuşit măcar să alerge pe plajă. I-am văzut urmărindu-l şi de aceea am venit după ei. Ştiam că ai să intervii dacă ai să vezi câinele.

Cum poate fi cineva atât de crud? Asta era întrebarea care îi frământa mintea. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi clătină din cap.

— Trebuie să-i dăm o şansă, te rog, Alexis, trebuie să-i dăm o şansă.

— Cine e să-l vrea? Umblă după şterpelit pentru că nu

are un stăpân. Oamenii sunt cruzi, Carrie, asta-i o realitate a vieţii. Acum, dacă vrei să te faci utilă, adu nişte prosoape de la bucătărie.

După ce se depărtă, Alexis se întoarse spre Christos:

— Îi cunoşti pe băieţii ăia?

— Sunt din campingul situat mai jos, pe marginea drumului, răspunse Christos.

Alexis dădu din cap şi nu mai spuse nimic. Carrie îi aduse nişte prosoape şi, cincisprezece minute mai târziu, Jonathan, veterinarul local, luă câinele la clinica lui.

— Haide, este timpul să plecăm. Hai să ne luăm rămas bun de la prietenii noştri, spuse Alexis când se întoarse după ce-l condusese pe tânărul medic veterinar.

Carrie nu-l luă în seamă; voise să meargă şi ea cu câinele, dar Alexis nu i-a dat voie şi, ca să nu facă o scenă, lăsase lucrurile aşa.

— Carrie, o avertiză el moale, plecându-şi capul la urechea ei, credeam că este clar când am spus să plecăm; că ai înţeles să-ţi ridici fundul ăsta frumos şi să te mişti. Ne aşteaptă un taxi. Hai să le mulţumim gazdelor noastre.

Bunele maniere o determinară să răspundă dorinţelor lui, nu avertismentul din voce, nici lucirea aceea arogantă din privire.

Şoferul de taxi puse muzică grecească tradiţională special pentru ei; un lucru bun, pentru că tăcerea care se instalase era îngrozitoare.

Carrie se gândea la cruzimea cu care fusese maltratat câinele, iar Alexis nu era prea încântat de faptul că ea nu-l asculta deloc. Îl străfulgeră cu privirea printre genele lungi.

— Ai fi putut cel puţin să mă laşi să vorbesc cu veterinarul, îl acuză încet, ţintuindu-l cu ochii albaştri de gheaţă.

— Se pare că n-ai înţeles nimic. Timpul era un factor important pentru animal, o întârziere cât de mică ar fi însemnat moartea lui, îi răspunse încordat.

— Dar ai spus... Fu întreruptă de vocea lui blândă, delicată.

— Nu, Carrie, am spus să fii înţeleaptă. Dacă animalul nu mai poate fi salvat, nu este mai uman să fie cruţat de chin?

— Dar nu vreau să moară, zise ea cu ochii în lacrimi. Nu este drept, nu este decât un pui! Îşi apăsă ochii cu dosul mâinilor, dar lacrimile păreau că nu vor să se oprească. Dintr-o dată cuvântul „pui” avu pentru ea o semnificaţie mult mai importantă decât se gândise când îl rostise, dar nu voia ca Alexis să-şi dea seama de asta.

Oricum, cuvintele părură să nu mai aibă nicio importanţă, când el o trase în braţe pentru a o alina, îi tamponă delicat obrajii cu o batistă albă, curată, şi Carrie fu sigură că era convins că lacrimile ei sunt numai pentru căţeluşul rănit.

— Şterge-ţi ochii. Am să-i telefonez mâine lui Jonathan să văd cum se simte căţelul. Asta te satisface? Când dădu din cap, el zâmbi şi-i permise să se retragă din confortul braţelor sale.

— Da, mă bucur.

Alexis avea pentru câine mai multă milă decât pentru Petros, lucru pe care îl găsi foarte ciudat.

*

Alexis telefonă a doua zi dimineaţă la clinică. Expresia lui era serioasă, chiar gravă când vorbi.

— Da, cred că părea a fi singura şansă pe care o avea, Jonathan, şi fireşte că voi avea eu grijă de asta ca şi până acum, îl asigură pe tânărul veterinar.

Carrie tocmai intră în cameră, admirând silueta înaltă a lui Alexis care era cu telefonul la ureche. Încercă din răsputeri să nu ia în seamă muşchii tari care se conturau pe sub pantalonii kaki din pânză subţire şi cămaşa albă cu

mâneci scurte ce i se mula pe tors.

— Dacă este Jonathan, aş vrea să vorbesc şi eu cu el, zise repede, dar Alexis pusese deja receptorul jos.

Clătină din cap. Când vorbi, vocea lui avea o căldură de parcă s-ar fi adresat unui copil şi totuşi felul în care îi privi şortul şi tricoul nu denota deloc că ar fi avut în faţă un copil.

— Îmi pare rău, Carrie, Jonathan este prea ocupat, duce câinele pe continent. Are încă dureri mari.

Carrie făcu ochii mari şi-l întrebă cu voce răguşită:

— Poftim? Ce să facă pe continent? Nu înţeleg.

Îndreptându-se spre măsuţa veche din lemn sculptat, Alexis turnă suc de portocale în două pahare de cristal şi-i întinse unul, aşezându-se.

— Are nevoie de o tijă pentru un picior din spate. Pe continent au aparatură mult mai bună şi cel puţin acolo îi vor da o şansă să lupte. Îţi dai seama că nu sunt siguri dacă operaţia va reuşi. Dacă nu… Ridică din umerii lui laţi şi lăsă cuvintele nerostite.

Carrie se aşeză la masă vizavi de el. Se concentră asupra sucului până când se adună şi reuşi să-şi stăvilească lacrimile care i-ar fi trădat sentimentele.

Câteva minute mai târziu, intră Christina cu pâine proaspătă, de casă, şi cu fructe. Pe tavă îi aşteptau felii delicioase de şuncă şi brânză, şi cafea proaspăt măcinată.

Alexis îi zâmbi femeii trupeşe, adresându-i ca întotdeauna cuvinte curtenitoare şi măgulitoare:

— Christina, draga mea, mă răsfeţi. Întotdeauna găsesc aici ceva special şi întotdeauna îmi lasă gura apă când văd pâinea făcută de tine.

— Fugi de-aici! râse Christina. Ai mânca pâinea mea chiar dacă ar fi veche şi mucegăită, întotdeauna ai maniere impecabile. Păcat dă nu poţi să o înveţi câte ceva şi pe Carrie.

— Ce vrei să spui? sări Carrie ca ochi strălucitori. N-

am refuzat niciodată mâncarea pe care ai pregătit-o pentru mine!

— Oh, ştiu că n-o refuzi, dar de-abia te atingi de ea; n-ai un apetit sănătos, ca Alexis.

— Nici nu am de hrănit un trup atât de mare; spre deosebire de Alexis, aici de faţă, eu mănânc cât pot şi când pot.

— Ceea ce nu este prea mult în ultima vreme. Pff, n-o să se îmbolnăvească numai Petros, ai să te îmbolnăveşti şi tu dacă n-ai grijă de tine, se plânse bucătăreasa ieşind din cameră.

Alexis o privea cu un zâmbet ademenitor.

— Nu poţi să te superi pentru că femeia are grijă de tine. Am remarcat şi eu că de-abia ai ciugulit ieri seară. Totuşi, eu sper să fie efectul prezenţei mele lângă tine.

— Nu te amăgi, Stephanides. Este efectul prelungit al virusului pe care l-am avut. Ţi-am spus la Londra că nu eram beată, dar, ca întotdeauna, ai luat cuvintele mele drept minciuni, replică ea, din nou în defensivă.

Alexis se încruntă.

— Vrei să spui că încă te mai resimţi, după patru luni? O cercetă cu privirea, în timp ce ea sorbea din suc. Cred că ar trebui să te vadă un doctor, Carrie.

— Nu este nimic serios, Alexis, zise privindu-l cu încântătorii ei ochi albaştri. Uneori mă simt puţin obosită, asta-i tot. Nimic de care să fac prea mult caz.

Îi studie atent faţa, remarcând paloarea obrajilor ei de obicei rozalii.

— Aş putea insista, continuă cu o voce moale, periculoasă. Totuşi am să-i cer Christinei să mă ţină la curent şi-ţi interzic în mod categoric să mai înoţi până la plută câtă vreme te simţi aşa cum te simţi.

Carrie era pe punctul să se impună din nou, când în sufragerie intră Petros. Era tras la faţă, dar arăta mai bine decât ieri, iar prezenţa lui la masă era o întrerupere

binevenită.

— Petros, prietene, hai, aşează-te, să luăm micul dejun împreună, îl îndemnă Alexis, împingându-i un scaun.

— Ce-am auzit despre un câine, Carrie? Christina îmi spune că vrei să-l aduci acasă. Ştii că nu putem ţine un câine aici. Oricât aş vrea eu să-ţi fac pe plac, copilă.

— Christina vorbeşte prea mult, Petros. Am fost pur şi simplu îngrijorată din cauza unui căţel rănit. Credeam că am putea să-l ţinem aici până când se face mai bine şi-i găsim un cămin. Se cam bâlbâia, dar Petros continua să dea din cap refuzând. Carrie trecu peste problemă. Singurul lucru care o deranja la naşul ei era atitudinea lui ostilă când era vorba de a aduce animale în casă.

Alexis îi urmări reacţia cu o oarecare toleranţă. Ar fi intervenit în cazul în care ar fi provocat o scenă, iar ea ştia asta. Îşi înfipse în schimb dinţii într-o felie de pâine cu unt şi turnă tăcută cafeaua care o înnebunea cu aroma ei îmbietoare.

Gândurile i se învârtiseră în jurul situaţiei financiare a lui Petros, ceea ce o împiedicase să doarmă până aproape în zori.

Era o singură cale de ieşire din această încurcătură, iar această cale se afla vizavi de ea. Puternic şi demn de încredere, dar pentru câtă vreme?

Până când o să-i nască copilul sau până când creşte copilul? Punându-şi scaunul la loc, se îndreptă spre piscină, lăsându-i pe cei doi să stea de vorbă ca între bărbaţi.

*

— Mai vrei cafea? Timbrul profund al vocii lui o înfiora chiar înainte de a-l zări. Alexis izbucni în râs. Dacă ar fi să mă iau după privirea ochilor ăstora care aruncă fulgere ar trebui să tremur tot.

Era rândul ei să-l pună la punct.

— Vreau numai să-ţi fie absolut dar că n-ai să-mi porunceşti tu mie. Dacă vreau să înot până la plută, am s-o fac. Nu eşti gardianul meu, răcni Carrie, vărsându-şi asupra lui furia pentru propunerea nedreaptă pe care i-o făcuse şi pentru sentimentul de vinovăţie pe care l-ar avea faţă de Petros dacă ar refuza-o.

Alexis reflectă gânditor câteva momente, ridicându-şi bărbia.

— Ia să vedem. Să fii oare într-adevăr furioasă numai pentru că ţi-am poruncit? Nu cred!

Se îmbujoră toată în obraji când îşi ridica privirea spre ochii lui negri, neliniştiţi.

— Fireşte că ăsta-i motivul!

Stătea în picioare, profilându-se deasupra ei suficient de aproape încât să o mângâie cu dosul mâinii pe gât, apoi să se oprească o clipă pe pulsul care-i bătea năvalnic. Zâmbi mulţumit de reacţia ei.

— Oh, nu, micuţo, eşti furioasă pe mine pentru că te-am împins la colţ. Un colţ din care este foarte greu să ieşi. Pot să-ţi citesc gândurile, Carrie.

Carrie îi împinse cât colo mâna de pe gâtul ei şi porni spre grădină, sperând să scape de atingerea lui odată pentru totdeauna. Simţea nevoia să absoarbă parfumul proaspăt al florilor, să vadă culorile lor luminoase şi să se desfete cu frumuseţea lor. Să-l uite pe Alexis Stephanides, fie măcar şi pentru un moment!

O înşfăcă din nou de încheietura mâinii, în strânsoarea lui de fier, dar de data asta nu ca că o ducă în camera ei pentru că fusese neascultătoare. Îşi ridică fără să vrea ochii la el. O cerceta cu o privire încărcată de patimă.

— Mâine aştept un răspuns. La prânz, la douăsprezece, nu mai târziu. Timpul nu lucrează în favoarea ta, Carrie, şi ai face bine să crezi lucrul ăsta!

Capitolul 5

Alexis stătea cu braţele sprijinite de zidul portului. Briza era binevenită, chiar dacă era caldă. Era timpul să se răcorească aerul nopţii, era timpul să i se liniştească sângele în vene. Fusese atât de furios mai devreme pe Carrie, că era cât pe ce să facă un lucru pe care ar fi fost sigur că l-ar fi regretat ulterior.

Fusese grozav de tentat să o arunce, aşa îmbrăcată cum era, în piscină. Dacă n-armai face atât pe grozava şi ar înţelege că nu-i cere luna de pe cer! Că nu-i cere imposibilul!

Dracu' să-l ia pe Petros! La dracu' cu toată situaţia! Dacă ar fi fost mai cooperantă când se întâlniseră la Londra, n-ar mai fi existat niciun motiv ca să-şi fi dat atâta osteneală.

Zâmbi; îi spusese că nu-şi doreşte nicidecum o nevastă, ci numai un moştenitor pentru averea lui. Şi totuşi, când râdea cu el aşa cum făcea în după amiaza asta când jucaseră volei în apă, când îl amăgea cu mingea, iar el se întindea după ea şi amândoi se scufundau numai pentru a ieşi la suprafaţă unul lângă altul, privindu-se ochi în ochi câteva minunate secunde… Era timpul să-şi reconsidere propria declaraţie de intenţie.

Îl zări pe Jonathan şi-i făcu semn cu mâna. În seara asta avea nevoie de compania prietenilor săi. Avea nevoie să-şi alunge din minte orice gând despre Carrie.

— Cum se simte?

— Extrem de bine având în vedere cât de afectat îi era osul, zise Jonathan zâmbind. Mă tem că va avea nevoie de ceva timp până se va vindeca pe deplin, dar i se administrează cele mai bune antibiotice pe care le poate prescrie un veterinar. Mă bucur că a fost găsit de Carrie ta timp.

— Şi măgăruşul? îl întrebă Alexis serios, citind deja pe

faţa lui Jonathan, care dădu trist din cap.

— A trebuit să-l sacrific.

— Da, oftă Alexis. Eram aproape sigur.

Jonathan se sprijini de zid alături de el, aruncând o privire spre bărbatul care fusese salvarea lui.

— Alexis, nu-i poţi salva pe toţi, oricât ai vrea. Faci destul plătind tot tratamentul acordat de spital. Iar refugiul pe care l-ai construit n-a fost deloc ieftin.

— Dispun de bani şi pot să donez, iar dacă avem oameni care vor să înveţe tehnici mai noi şi mai bune, atunci trebuie să oferim o pregătire mai bună în medicina veterinară. Măcar atâta lucru pot să fac şi eu pentru animalele Greciei, zise gânditor. Echipa mea se ocupă de latura educaţională. S-ar putea să aibă în curând nevoie de cunoştinţele tale.

— De ce nu-i spui lui Carrie? I-ar plăcea să fie implicată. De ce vrei ca ea să nu ştie? Primul măgăruş pe care l-am salvat a fost cel pe care l-a văzut ea în coş. Slab mort. Ţii minte? L-am transportat pe *challanger.* Afurisitul, cât pe ce să ne răstoarne, iar tu ziceai că-i aproape mort. Mort pe dracu'!

— Da, îmi amintesc, spuse zâmbind Alexis. Îmi amintesc cum funiile ne-au ars palmele şi cum stăteam cu găleata plină cu mere ca să mănânce afurisitul. Se încruntă când Carrie îi apăru în minte. Îmi amintesc cum se tânguia Carrie din cauza măgăruşului, când l-am văzut atunci, în croazieră. Şi cum a bătut din picior la mine când i-am spus că nu se poate face nimic. Se încruntă din nou. Dar întotdeauna îmi aduc aminte, Jonathan, că ea mă consideră un ticălos desăvârşit. Nu pot să-i distrug imaginea perfectă despre mine ca fiind diavolul întruchipat, nu?

Jonathan izbucni în râs şi clătină din cap.

— Nu înţeleg de ce simţi nevoia să te ascunzi pe tine cel adevărat, Alexis. Carrie ar trebui să ştie ce om bun eşti!

— Nu cred. Poate dacă lucrurile ar fi altfel, cine ştie.

Privirea lui abătută îl îngrijoră pe Jonathan.

— Am să-i fiu veşnic recunoscător lui Carrie cel puţin pentru că ţi-a adus în atenţie soarta animalelor. M-a scutit de multe eforturi pentru colectarea de fonduri. Păcat că n-a văzut niciodată refugiul. Şi nici pe Dooly. Merita să vadă primul măgăruş salvat de rugăminţile ei. Izbucniră amândoi în râs.

— O să-l vadă. Într-o zi, o să-l vadă, promise Alexis. Ce-ai zice acum să mâncăm împreună? Ne aşteaptă Georgio la taverna *Leki.* Are o poftă că ar mânca şi farfuriile.

Amândoi zâmbiră. Poate că dansurile greceşti or să le ridice moralul.

*

Trecându-şi mâinile prin părul ud, Alexis lăsă greutăţile jos. Exersa de aproape cinci ore, iar gândurile continuau să-i fie la o irlandeză cu părul blond şi cu temperament de nestăpânit.

Seara petrecută cu Georgio şi Jonathan se terminase la trei dimineaţa, Crezuse că este epuizat, dar nu reuşi să adoarmă şi pentru a-şi consuma energia se lansase cu sete de răzbunare de exerciţiile fizice.

Se făcuse şapte dimineaţa. Oare un duş rece i-ar putea stinge focul pe care-l simţea în pântec? Până acum nimic nu-i potolise imaginaţia.

Da, categoric era vremea să facă un duş, apoi să plece la birou. Relaxarea nu figura pe meniul de astăzi; nu când termenul-limită pe care i-l dăduse lui Carrie se apropia de scadenţă. Petros era convins că ea o să spună da la propunerea absurdă, dar Alexis avea îndoielile lui.

Ceea ce puseseră ei doi la cale echivala cu un şantaj, iar Alexis acceptase! Petros îi respinsese ideea de a-i face curte lui Carrie. „Timpul este esenţial”, spusese el. Nu mai

avea timp, şi de aceea Alexis acceptase.

Fusese şi el şantajat sentimental de bărbatul care în toate privinţele fusese pentru el tată mai mult decât propriul părinte. Tatăl lui îşi lăsase adesea familia de izbelişte, iar când a murit Spiros, Petros a fost reazemul ferm al întregii familii.

Urcă în dormitor. Nimeni nu ştia de clădirea asta, era secretul lui, ascunzătoarea lui. Un loc unde putea fi el însuşi.

Chiar şi oamenii bogaţi au nevoie de un loc al lor, intim, din când în când.

Se dezbrăcă gemând înăbuşit. Ieri după-amiază o văzuse pe Carrie admirându-i trupul, lucru pe care îl făcuse de fapt de câteva ori în ultima vreme. El observase şi-i făcuse plăcere.

După episodul Londra, avusese îndoieli în legătură cu suspiciunile lui Petros, dar, dacă săpa destul de adânc, ştia că întotdeauna împărţiseră ceva fundamental, un fel de instinct.

Deschizând robinetul, se spală de praf şi începu să se pregătească pentru o zi plină de întâlniri sau dezamăgiri? Nu era sigur că Carrie va ceda, nici măcar pentru Petros.

*

— Nina, dă-mi un fir de internaţional, ceru Alexis şi aşteptă tonul înainte de a face nerăbdător numărul internaţional.

— James? spuse el brusc.

— Alexis?

— Da. Mă bucur că te găsesc. Cum merge?

— Bine.

— Să înţeleg că nu mai există suspecţi? Poate ar trebui în cazul ăsta să trecem la planul B. Deci vii aici şi eşti pe navă la următoarea ei călătorie, aşa cum am stabilit,

sugeră Alexis, o umbră întunecându-i fruntea frumoasă.

— Pentru mine este perfect.

Alexis începu să se joace cu creionul mâzgălind. Apăru mai întâi cuvântul „copil”, apoi „Carrie”. Le încercui pe amândouă, apoi le uni printr-o liniuţă.

— Lucrurile par destul de plauzibile, nu? Nu trebuie ca ei să simtă ceva. Cred că planul B ar putea să meargă, bine. Vezi şi tu. Aştept raportul tău.

— Bine, amice, te sun mai târziu.

Convorbirea se încheie. Absent, Alexis privi cele două cuvinte pe care le scrisese şi pe care le unise. Se uită, la ceas – 9:30 a.m. Nu era de mirare că James părea ameţit, în America era miezul nopţii. Ştergând numele lui Carrie, oftă; nu trebuia să-l creadă pe Petros.

Carrie n-o să cadă într-o asemenea capcană, nu acea Carrie pe care o cunoştea el.

Aşteptarea asta era îngrozitoare. De ce n-a stabilit ca termen-limită ora 9 a.m.? Se simţea ca şi cum ar fi aşteptat ca un judecător să pronunţe o sentinţă de care-i depindea viaţa. Poate că aşa era!

— Nina, zise el la interfon, adu-mi nişte cafea şi ia-ţi carnetul pentru stenografiat.

— Da, domnule Stephanides, desigur.

— Adu cafea şi pentru tine, adăugă el moale. Îi simţise zâmbetul în voce. „Cel puţin pare cineva fericit de strădaniile mele”, îşi zise în sinea lui.

Nina aduse cafeaua, punând-o în faţa lui pe biroul uriaş. Delicatele ceşti de porţelan erau încrustate cu pietre mici în formă de inimă. Un cadou de la Alexis pentru Alexis când vizitase Irlanda, la începutul anului.

— Să torn cafeaua, domnule? întrebă Nina. Era doar a doua oară când lua cafeaua cu marele şef! Mâinile îi mai tremurau încă de la acea primă dată, deşi atunci el fusese foarte amabil.

— Da, te rog. Poţi să joci rolul de mămică dacă vrei, o

tachină uşor, după care se lăsă pe spate şi o privi o vreme înainte de a adăuga: la spune-mi, tu şi Stephan v-aţi rezolvat problema? Văzuse cum clocotea îngrijorarea în tânăra lui secretară; de câte ori în ultima vreme fusese pe punctul de a izbucni în lacrimi şi întotdeauna i se strângea stomacul când vedea o femeie plângând, mai ales cele la care ţinea.

Nina îşi ridică privirea. Nu o surprindea faptul că ştia. Stephan se străduise din răsputeri să păstreze legătura lor secretă aşa cum era, secretă; dar nu durase, fireşte, nici secretul, nici legătura. Nina ştia că şeful ei o să afle într-un fel, în definitiv erau subiectul numărul unu despre care se vorbea la birou.

— Nu. Stephan se poartă ca un licean, spuse ea înăbuşit. Şi fără îndoială că sunteţi de partea lui, domnule!

Alexis izbucni în râs, clătinând din capul lui brun.

— Eşti prea tânără, Nina, mult prea tânără, ca să ştii de partea cui sunt eu. Dar am să te luminez! Se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră. Stephan este un prost. I-am spus cu ani în urmă că Caroline nu este pentru el, încă de pe când era student. Am avut dreptate, dar a trebuit să facă propriile lui greşeli. Toţi le facem, adesea viaţa este un carusel plin de cruzime. Când vrei să sari, se învârteşte tot mai repede. Când ai nevoie de viteză, se opreşte. Zâmbi. Să sperăm că n-o să facă marea greşeală a vieţii lui pierzându-te.

— Dar eu credeam… Nina era uluită.

— Da, ştiu. Alexis zâmbea. Sunt diavolul întruchipat când este vorba de afaceri. Dar, când este vorba de vieţile altora, sunt un prost sentimental. Îmi place ca lucrurile să meargă cum trebuie la alţii. Ascultă sfatul meu, aşteaptă. Nu-l grăbi, aşteaptă. Dacă te iubeşte, va veni alergând la tine în cele din urmă. Vărul meu este foarte mândru, să sperăm că mândria lui nu este de nezdruncinat.

— Vrea să-i fiu amantă. Am refuzat. Părinţii mei ar fi

foarte supăraţi dacă aş face aşa ceva, spuse ea cinstită, făcând pentru prima dată confidenţe unei persoane care părea inabordabilă.

— Amanta lui? Alexis îşi înălţă o sprânceană. Iar în asta sunt incluşi şi copiii?

— Nu! zise Nina clătinând din cap. Vrea să-i fiu la dispoziţie când pocneşte din degete. Sorbi din cafea şi-şi ridică privirea chinuită spre Alexis. Mi-a spus că am să-mi pierd slujba şi n-am să mai primesc niciodată alta, dacă refuz.

— Ce-a spus?

— Exact ce aţi auzit. Am fost într-adevăr înfricoşată, uneori prea înfricoşată ca să mă uit la dumneavoastră. Îşi coborî ochii.

— Cum îndrăzneşte? Se aşează din nou vizavi de Nina. Vărul meu are idei care-i depăşesc posibilităţile. Numai eu pot să iau o asemenea decizie. Rămâi aici, mă auzi?

— Îmi pare rău că v-am judecat atât de aspru. Numai un om de nimic ar acţiona după toanele lui Stephan. Ar fi trebuit să ştiu că slujba mea este în siguranţă.

Alexis bău cafeaua şi-i indică printr-un gest să-i umple din nou ceaşca.

— Poate că se mai gândeşte. Nu mi-a spus nimic şi v-aţi certat cu mai mult de o săptămână în urmă.

— Ei bine, nu cred că se mai gândeşte. Doar ieri mi-a telefonat să-mi spună că slujba mea este în aer, zise încet, apoi îşi ridică privirea spre Alexis, iar lacrimile cu care luptase atât a vreme îi străluceau acum în ochii căprui. M-am îndrăgostit de vărul dumneavoastră. Asta n-are nicio legătură cu munca mea, nu?

— Nu, Nina. Eu sunt singurul care-ţi poate anula contractul, dacă o să fie vreodată cazul, dar am impresia că ai să ieşi la pensie de aici. Nu-ţi face probleme. Şi Alexis îi acoperi mâinile cu a lui. Se încruntă şi mai tare. Stephan mersese prea departe de data asta cu rolul lui de asistent

personal al lui Alexis! Zâmbi şi-i întinse fetei batista. Te deranjează dacă ne apucăm de lucru?

Fata îşi şterse lacrimile şi dădu energic din cap.

— Trebuie să nu mă mai gândesc la el. Singurul mod de a face asta este să lucrez. Pot să mă duc să mă spăl puţin pe faţă?

Alexis dădu din cap, urmărind-o cum iese din birou.

Se uită la agenda de pe birou. Rapid dădu foaia, pentru a avea o pagină curată. Ştia că, până la ora ceaiului, o să fie şi asta mâzgălită. Mâzgăleala cu creionul pe hârtie era unul din multele lui obiceiuri. Când sună telefonul răspunse el.

— Alexis, Christina la telefon.

— Christina, totul este în ordine?

— *Ne, ne. Oxhi.* Oh, nu ştiu, Alexis, zise ea plângând înăbuşit.

— Christina, calmează-te. Ce înseamnă da, da, nu? Este totul în regulă?

— Petros a avut o criză, iar Carrie a fugit. Nu ştiu unde s-a dus.

— Cât de rău este Petros?

— Acum se odihneşte. Şi-a mai recăpătat culoarea. Am crezut că are un atac de inimă, zise ea plângând.

— Haide, Christina, gata. Ai chemat un doctor?

— Nu. Insistă că o să-i fie bine. Dar Carrie a fugit, s-au certat. Vreau să spun că au răcnit unul la altul, Alexis.

— Nu ştii unde s-a dus?

— Cred că vine pe continent. Părea înnebunită. Te rog, găseşte-o, Alexis. N-am să am o clipă de linişte până când n-am să ştiu că este în siguranţă.

Aerul pe care-l expulză din plămâni fu ca un adânc suspin de uşurare. Să fie oare în drum spre el? La dracu', se gândeşte oare să-i facă un copil?

— Christina, nu-ţi face probleme. Cred că vine la mine. O să am grijă să fie în siguranţă, o linişti el. Acum du-

te şi odihneşte-te puţin. Am să te sun de îndată ce ştiu ceva.

Închise telefonul şi se lăsă pe spate. Deci s-au certat. Petros era foarte sigur că o poate determina pe Carrie să vadă lucrurile aşa cum le vedea el. Ce instrumente verbale de presiune folosise pentru a o forţa să vină alergând?

Totuşi, prăbuşirea lui Petros ar împovăra din greu cu sentimentul vinovăţiei umerii cuiva, mai ales ai cuiva care are conştiinţă, iar el ştia că Carrie avea mai multă ca oricine.

— Domnule Stephanides, pot să vă iau acum scrisorile? îl întrebă Nina înapoindu-se.

— Da, dar mai întâi vrei să verifici când soseşte cursa din Poros? După aceea cred că va trebui să amânăm câteva dintre întâlnirile mele din cursul dimineţii sau să i le transferăm lui Stephan, după care am să te scot în oraş la un mic dejun de lucru. Poţi să-ţi iei carnetul cu tine. Cred că amândoi avem nevoie de puţin aer proaspăt. Ai ceva împotrivă să luăm micul dejun în port? Era tot numai zâmbet, iar în ochi îi juca o lumină diabolică pe care Nina nu i-o măi văzuse până atunci.

— Ar fi minunat. Cine vine cu cursa de Poros, domnule? îl întrebă ea după un scurt moment de gândire.

Alexis zâmbi şi se bătu cu degetul peste nas.

— Asta ştiu eu, iar tu ai să afli.

— Îmi plac misterele, domnule, râse ea.

Când ieşi, Alexis se aşeză din nou şi se lăsă pe spate. Carrie nu putea să se ducă în altă parte, nu! Petros avusese dreptate. Ea ar face aproape orice pentru el.

*

Temperatura crescuse deja. Conform previziunilor, ziua urma să fie cea mai fierbinte zi a anului. Alexis stătea rezemat confortabil în fotoliu, încântat de el. Ştia că taxiul îi

aşteaptă şi-l plătise regeşte ca să-i ducă înapoi.

Dar pentru moment se putea relaxa. Cursa plecase cu întârziere din Poros şi aveau timp suficient. Punându-şi ochelarii de soare privi afară marea ca oglinda. Era într-adevăr o zi frumoasă, dar prea cald. Înainte să plece de la birou, apăru Stephan.

— De ce să preiau eu aceste întâlniri?

— Pentru că pentru asta te plătesc, răspunse rar Alexis ridicându-şi ochelarii de soare.

— Unde te duci? îl întrebă nesimţindu-se deloc în largul lui în prezenţa Ninei, peste care îşi trecu privirea ca peste un obiect.

— Să iau micul dejun, Stephan. Şi cu asta o luă pe Nina pe braţ şi ieşi din clădire. Nu-i scăpase expresia de disperare care îi cuprinsese faţa. Sărmana Nina!

Privind bărcile în larg, acceptă un suc rece.

— Acum ce mâncăm, Nina?

— Mâncarea e ultimul lucru la care mă gândesc, zise ea râzând. Vreau să ştiu cine vine cu cursa. Îi aruncă şefului ei o privire care îl făcu să izbucnească în râs. Este domnişoara O'Riordan, nu?

— Şi ia spune-mi, ce te face să crezi că este irlandeza asta cu un temperament de nestăpânit?

Nina se gândi care să fie cel mai bun răspuns la întrebarea lui.

— Pentru că nu-mi pot imagina nicio altă femeie care să manevreze un bărbat ca dumneavoastră. Sunteţi o specie rară, domnule Stephanides. Eu n-aş putea să vă manevrez, dar ea da.

— Nu, nu poate, răspunse el încet, întorcându-se spre chelner ca să dea comanda.

Până când zăriră vaporaşul apropiindu-se, Alexis îşi scosese deja haina şi cravata. Căldura era apăsătoare şi uscată, valuri de vapori jucând la linia orizontului.

Nina şi Alexis erau în taxi când văzură o Carrie istovită

grăbindu-se să coboare de pe vas. Luându-şi cravata, îi ceru şoferului să se grăbească.

*

Căutând cu privirea un taxi, Carrie văzu apropiindu-se portul, dar nu era încă suficient de aproape de chei ca să sară. Privind în gol, se gândi la momentele îngrozitoare pe care i le adusese deja dimineaţa aceea.

Era aproape vremea să se scoale, iar Carrie se sucea şi se învârtea încă, incapabilă să închidă un ochi. Scadenţa se apropia, ştia, dar luase deja hotărârea să refuze propunerea ciudată a lui Alexis. Trebuia să existe o alternativă.

Ştiind că degeaba ar mai încerca să adoarmă, sări din pat. Când intră în sufragerie, Petros îi întrerupse gândurile.

— Deci cearta ta de aseară cu Alexis a fost serioasă.

Carrie păru şocată; n-ar fi crezut că Petros ar fi putut să o audă de pe terasă cum răcnea pe plajă la Alexis. Alexis o înfuriase din nou. Neputând să nege, dădu din cap.

Petros oftă din greu, respirând sacadat în timp ce vorbi:

— Aşa stând lucrurile, nu-mi laşi altă alternativă decât să aranjez o căsătorie. Dacă Alexis s-a certat cu tine, nu văd cum mai poate să cumpere flota, iar eu trebuie să-ţi asigur viitorul.

Ceaşca de cafea pe care Carrie tocmai şi-o umpluse îi căzu pe podea, conţinutul împrăştiindu-se pe superbul covor italian.

Rămăsese cu gura căscată.

— Petros, de câte ori ţi-am spus? Am să mă mărit cu cine o să vreau. Eu nu sunt grecoaică! răcni complet confuză.

Se holba la Petros; pur şi simplu nu-i venea să creadă că putuse să spună aşa ceva. În privirea lui Petros se vedea

încăpăţânarea.

— Ai fost dată în grija mea de la vârsta de cincisprezece ani. Cred că trebuie să te supui dorinţelor mele.

— N-am s-o fac!

— Ba da, Carrie!

Prinsă în izbucnirea ei de furie, Carrie nu văzu cum Petros se face vânăt la faţă.

Se apucase cu o mână de piept, forţându-se să respire.

— Carrie, dă-mi repede tabletele, gemu alunecând pe podea.

*

Din fericire, vaporaşul care făcea cursa pe continent întârziase suficient ca să-l poată prinde. Când l-a văzut pe Petros zăcând neajutorat pe podea, povara vinovăţiei îi apăsă şi mai tare umerii.

Plângând, îl ajută pe Petros să-şi bage tableta sub limbă, asigurându-l că acea ceartă cu Alexis nu fusese decât o discuţie între îndrăgostiţi, una care se putea repara imediat.

Cu întârzierea vaporaşului şi drumul lung prin Atena, scadenţa se profila tot mai aproape, iar acum părea inevitabil un alt ambuteiaj.

— Trebuie să ajung acolo la ora douăsprezece, te rog grăbeşte-te, îl imploră pe şofer, dar omul îi confirmă cel mai sumbru coşmar: trecuse deja de douăsprezece.

În circumstanţe normale, n-ar fi deranjat-o că întârzie la o întâlnire cu Alexis, dar fusese ceva în ochii ăia negri, ascunşi, care o avertizase că, dacă o face, o face în dauna ei!

— *Efharisto,* îi strigă şoferului aruncându-i un pumn de drahme. Apoi o luă la goană cât o ţineau puterile, părul

argintiu fluturându-i în urmă ca un şuvoi de aur platinat în lumina puternică a soarelui de amiază.

Ajunse la etajul al treilea fără suflare şi palidă, când înţelese dintr-o dată realitatea a ceea ce era pe cale să facă.

Alexis era aplecat peste biroul secretarei sale şi se întoarse brusc, auzindu-şi numele, deşi Carrie nici măcar nu-şi dădu seama când îl pronunţă.

Vocea îi era mecanică, scuza slabă şi şoptită, ezitantă:

— A întârziat vaporaşul.

O cercetă cu privirea, clătinând din cap ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Întotdeauna îţi place să te joci cu mine. Ei bine, de data asta… Nu termină ce voia să spună, uitându-se încruntat la ea.

Era prea mult, cu siguranţă că n-avea de gând să se cramponeze de scadenţa asta stupidă. Capul îi pulsa puternic. Îşi apăsă tâmplele ca să atenueze durerea, în timp ce greaţa care o cuprinse îi tăia respiraţia.

— Te rog, Alexis, ţi-am spus că am întârziat.

Şi se prăbuşi pe podea, moale ca o păpuşă veche de cârpă.

Capitolul 6

Alexis se repezi la ea, poruncindu-i secretarei să cheme un doctor. O ridică fără efort, o duse la canapeaua lui şi o aşeză cu multă grijă. Îi cercetă cu atenţie tenul, remarcând în acelaşi timp cât de fragilă era. Începu să-i îndepărteze cu delicateţe părul de pe obrajii încinşi. Luă repede un prosop şi o cană cu apă. Dacă nu putea face altceva, cel puţin o putea răcori cât de cât. Îi şterse cu toată grija de care era în stare faţa şi gâtul.

— Carrie, mă auzi, Carrie?

Ochii albaştri se deschiseră, văzându-l pe Alexis, cum udă din nou prosopul.

— Cum te simţi?

Privirile li se întâlniră. Carrie se aştepta să-i vadă în ochi triumful, nu îngrijorarea asta care-ţi înduioşa sufletul. Înghiţi cu dificultate, incapabilă să facă faţă expresiei de compasiune din ochii lui.

— Mai bine cu prosopul ud pe piele. Se întinse să-i ia prosopul, dar el îi dădu mâna la o parte. Pot să fac eu asta, Alexis, murmură cu amărăciune. Faţa lui se lumină de un zâmbet amuzat care-i adânci gropiţele din obraji, în timp ce-şi continuă îngrijirile.

— Şi să mă privezi de toată distracţia? Cred că nu.

Suspinând încet, îşi dădu seama că nici nu se poate lupta cu el şi nici nu doreşte să o facă. Faptul că-i ceda în felul ăsta, lui şi dorinţelor lui, îşi spunea cuvântul. O cuprinse din nou greaţa.

— Carrie, ţi-e rău?

— Îmi vine să vomit, murmură ea, slab.

Fără niciun efect, Alexis o ridică în braţe.

*

— Odihnă la pat, a spus doctorul, deci odihnă la pat să fie. Virusul ăsta a fost foarte păcătos, zise el şi un uşor sentiment de vinovăţie îi coloră obrajii. Nu o crezuse la Londra, iar acum se simţea ruşinat.

— O să fie totul în regulă. Alexis, te rog nu face tapaj. Doar n-am nimic de făcut. Pot s-o las ceva mai moale câteva zile, şopti ea plină de speranţă, ştiind totuşi tot timpul că el o s-o refuze.

— Dimpotrivă – iar privirea îi căzu pe buzele ei – avem de conceput un copil şi, cu cât te faci mai curând bine, cu atât mai repede putem să începem, îi îndepărtă şuviţele

blonde de pe faţă, apoi zâmbi, când văzu cum i se îmbujorează obrajii. Te doresc, Carrie.

Carrie îi cercetă atent faţa; dacă crezuse vreodată că face lucrul ăsta din răzbunare, acum îşi dădea seama că greşise. Era dorinţă. O dorea pentru că, evident, era o femeie care putea să fie dorită. De aceea fusese atât de furios în dimineaţa aceea la Londra, când îl insultase. El aşteptase să facă dragoste cu ea şi primise în schimb insulte verbale.

Fireşte, totul se potrivea foarte bine. Lui Alexis Stephanides nu-i plăcea să dea greş. Va avea copilul dorit şi o va avea şi pe Carrie o vreme.

— Este prea repede, Alexis. Vreau să spun că de unde să ştiu că n-ai să mă trădezi? Ei bine, am putea-o face acum, chiar aici, pe canapea, m-ai lăsa însărcinată şi apoi nu l-ai mai ajuta pe Petros.

— Aş putea, dar, spre deosebire de tine, Carrie, eu îmi ţin cuvântul. Totuşi, dacă tu vrei să punem pe hârtie tot aranjamentul înainte ca eu… înainte ca eu ce? Să sar pe tine? Să fac sex cu tine? Este evident că pentru tine lucrul ăsta nu înseamnă să faci dragoste, să faci ceva atât de special.

— Dar tu? Ochii lui Carrie se umplură de lacrimi. Cum poate fi ceva special pentru tine când vrei ca legătura dintre mine şi copil să se reducă la a-i da naştere? Carrie se lupta să se ridice în poziţie şezând pe canapea; Alexis se întoarse să se uite la ea. Am impresia că ai de gând să mă tratezi ca pe un fel de…

— Nu-mi insulta inteligenţa. Sunt probabil la fel de capabil să-ţi împlinesc fanteziile sexuale ca şi tinereii ăia cu care ieşeai, ba poate chiar mai mult. Relaţia sexuală între noi doi o să fie bună, te pot asigura de asta, şi, în plus, aveam un contract.

— Copilul nostru, îl întrerupse Carrie, privirea ei de gheaţă nelăsând nicio îndoială în ce priveşte faptul că el îi

alimentează furia.

— Bine, copilul nostru, iar eu în schimb îl voi salva pe Petros, precum şi încântătorul tău gât, pentru că, dacă el cade, cazi şi tu odată cu el. Cel puţin în felul ăsta îţi poţi păstra alocaţia. Am să mă asigur că…

— Nu! Nu trebuie să-l ajuţi decât pe Petros. Am să fac alte aranjamente în ce mă priveşte după naşterea copilului. Nu vreau nicio alocaţie de la tine. Tot ce-ţi cer este să mă laşi să văd copilul, să fiu implicată într-un fel în creşterea lui.

— Putem discuta aceste detalii mai târziu, când o să existe copilul. Mai întâi trebuie să-l concepem, lucru de care am de gând să mă bucur pe deplin, declară el periculos.

— De ce? Pentru că am să fiu un fel de cucerire? Un fel de trofeu pe care să-l amplasezi în dormitorul tău?

Carrie se prăbuşi din nou între perne, ca şi cum conversaţia ar fi epuizat-o total. Când îl văzu că se îndreaptă spre ea, i se tăie respiraţia. Simplul gând la atingerea intimă a degetelor lui bronzate îi alunga complet din minte ideea că este un ticălos de primă clasă. Rămase în picioare, privind în jos la ea cu o expresie gravă.

— Mă pot gândi la lucruri mai bune pe care le-aş putea face în dormitorul meu. Am de gând să mă desfăt făcându-te să ţipi de plăcere şi atunci ai să mă urăşti şi mai mult ca în momentul de faţă pentru că, de fiecare dată când am să te ating, ai să vrei mai mult. Am să fiu ca un magnet pentru tine. Întotdeauna ai să te întorci şi ai să vrei şi mai mult.

— Ticălosule! îi aruncă ea, după care îşi ţinu respiraţia.

Începu să-şi plimbe un deget pe buzele ei, coborî lent pe gât, odihnindu-se o clipă pe puls, fără ca ochii să i se dezlipească o secundă de ai ei. Degetul îşi continuă plimbarea şi mai jos, desenând cercuri la fel de lente în jurul sfârcului deja trezit la viaţă, până când îl prinse între

arătător şi degetul mare.

— Aş putea să te am chiar acum, pe loc, dacă aş vrea, şi ştim asta amândoi. De fapt, nu ştiu de ce mai aştept. Zări panica din privirea ei, se bucură şi apoi dădu din cap. Da, fireşte că am uitat; doctorul a spus că trebuie să o iei mai uşor câteva zile.

Carrie închise ochii. Ardea toată, era îmbujorată şi asta nu din cauza bolii. Numai dacă nu se numea boală dorinţa ei de a face amor cu bărbatul ăsta. Îl dorea cu ardoare şi cu fiecare cerculeţ descris de degetele lui pe sfârcul ei îşi dorea să-l şi urască. Nu trebuia să se piardă complet în faţa lui, cu orice preţ. O bătaie uşoară în uşă o salvă de vreo situaţie şi mai stânjenitoare.

— Domnule Stephanides, vă aşteaptă domnul Kouras. Tânăra secretară îndrăzni să arunce o privire spre Carrie şi zâmbi uşor, plină de afecţiune, întrebând-o: Te simţi bine?

— Nu, nu se simte, interveni Alexis. Doctorul spune că trebuie să se odihnească şi să se hrănească bine. Este o idee bună să stăm împreună cu sora mea o vreme pe iaht. Se poate reface acolo. Făcu un gest spre cealaltă cameră. Spune-i că vin într-un minut, da? Întorcându-se spre Carrie, aşteptă până când dispăru secretara. Vorbim mai târziu, încearcă să te odihneşti cât lipsesc eu.

Se întinse şi trase transperantul, soarele dispărând complet Se părea că poate să-i dicteze până şi soarelui!

— Alexis, pot să ies şi să aştept afară. Doar n-o să-ţi ocup biroul. Promit că n-am să plec, adăugă când el îi aruncă o privire bănuitoare. Când îl văzu că se apleacă peste ea, pulsul începu să o ia din nou razna.

— Carrie, ascultă şi tu odată, măcar de doctor. N-am să lipsesc mult. Pot să-mi desfăşor afacerile şi în camera de consiliu. Încearcă să te odihneşti. Eşti încă prea fierbinte. Am să spun să-ţi trimită un evantai; poate că o să-ţi mai coboare temperatura.

Carrie nu se putu abţine să nu zâmbească uşor. Părea

foarte sincer în îngrijorarea lui.

— Cu cât sunt mai înfierbântată, am crezut, cu atât îţi place mai mult, îl tachina cu o voce moale precum catifeaua. Dacă asta-i oferea viaţa, n-avea decât să profite şi ea cât putea de el.

Un zâmbet larg îi înflori pe buze. Dumnezeule, arăta atât de bine când zâmbea, lucru care se întâmpla foarte rar.

— Vreau ca eu să fiu cel care te înfierbântă. Nu un virus. Încearcă să dormi. Îi trecu degetul mare peste buze, clătină uşor din cap şi ieşi.

Carrie îl privi plecând. Cum închise uşa după el, se ridică atentă în picioare. Nu mai leşinase niciodată până acum şi lucrul ăsta fusese o surpriză pentru ea în aceeaşi măsură ca şi pentru Alexis. Îndreptându-se încet spre biroul lui, se aşeză pe scaun cu un suspin de epuizare. Încă îi simţea parfumul, acea colonie subtilă care îl însoţea pretutindeni. Se întrebă dacă cumva o mirosi vreodată a transpiraţie. Probabil că exersează la ceva, era sigură. Prea era într-o formă fizică bună ca să n-o facă.

Biroul lui, ca de altfel tot ce avea legătură cu el, era în mare ordine. Mapa de birou în chenar de piele avea numele lui imprimat în mai multe locuri. Se uită mai atentă la hârtie, ca şi cum i-ar fi dezvăluit sufletul, ceea ce o făcu şi mai curioasă. Întoarse mapa pe partea cealaltă, nu-şi putu explica de a făcut-o, dar ce văzu o şocă.

Cuvântul „copil” era încercui de câteva ori, iar o săgeată traversa pagina spre un alt cuvânt care fusese acoperit de o pată de cerneală. Umezindu-şi buzele uscate, atinse din nou cuvântul „copil”. Parcă îi declanşase o melodie în străfundul sufletului şi cu cât se uita mai atentă la pata de cerneală cu atât era mai sigură că acolo fusese numele ei. Să se fi răzgândit? Auzind uşa deschizându-se, îşi ridică privirea vinovată.

— Oh, îmi pare rău că vă deranjez. Domnul

Stephanides mi-a spus că vă odihniţi. Fata înainta în cameră, aruncându-şi privirea spre mapa din mâna ei. Cred că domnul Stephanides s-ar supăra dacă ar şti că vă uitaţi în lucrurile sale personale.

Carrie zâmbi, după care puse mapa la loc, aşa cum fusese prima dată.

— N-o să ştie. Se lăsă pe spătarul scaunului. O să afle? Cum te cheamă?

Fata puse pe birou un evantai şi faţa ei de grecoaică fu luminată de un zâmbet uşor.

— Eu sunt Nina. Îşi împreună mâinile. Doriţi poate o cafea sau un ceai?

— Da, mă simt mult mai bine. O ceaşcă de ceai ar fi binevenită şi aş vrea s-o bem împreună, zise cu dulceaţă, simţind un fel de căldură pentru fată. Era evident că Alexis o intimida.

Nina nu păru prea tulburată când ieşi. Se întoarse cu ceai şi cafea şi un platou micuţ cu fursecuri greceşti.

— Iei vreodată cafeaua cu Alexis?

— Nu chiar, zise Nina. Eu nu sunt secretara sa permanentă. Anthea şi-a rupt glezna într-un accident la schi nautic. Eu lucrez la biroul administrativ. Se apropie de Carrie, întinzându-i ceaşca cu ceai. Mă sperie puţin.

— Şi pe tine?

— Se încruntă mult, chicoti Nina, dar uneori poate fi foarte dulce.

— Dulce? Poftim? Alexis poate fi dulce?

— Oh, da. Săptămâna trecută am venit la slujbă plângând pentru că bătrâna mea pisică Coco murise. Am fost zile întregi neconsolată. În cele din urmă, domnul Stephanides a luat problema în mână şi mi-a adus un pisoiaş minunat. Este adorabilă. Am botezat-o…

— Să nu-mi spui că ai botezat-o „Diavolul roşu”! Carrie izbucni în râs când văzu groaza de pe faţa fetei. Îmi pare rău. Am crezut că ai să spui că ai botezat pisica după

Alexis, iar după mine el este un adevărat diavol.

— Poate fi un diavol drăguţ, spuse Nina râzând şi ea.

— Cine poate fi un diavol drăguţ?

Amândouă priviră vinovate spre bărbatul care se sprijinea cu dezinvoltură de cadrul uşii.

— Cu siguranţă nu tu, râse Carrie încercând să simuleze un calm pe care ştia că nu îl avea. Cu degete remarcabil de sigure, duse ceaşca de ceai la gură în semn de salut batjocoritor. Vorbeam despre domnul Kouras.

Alexis se îndreptă, iar Nina se ridică imediat în picioare.

— Îmi pare rău, domnule Stephanides, îi ţineam de urât domnişoarei O'Riordan. Alexis îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Puteţi să continuaţi. Am trecut doar să iau un dosar şi m-am gândit să verific dacă Carrie face ceea ce a spus doctorul. Şi o găsesc în schimb jos din pat şi gata de luptă. Ignorând tot ce a spus el.

— Oh, nu fi atât de cicălitor, Alexis. Acum mă simt bine; de fapt, chiar mi-e foame. Când termini treaba? Am putea merge să luăm prânzul. Carrie îi văzu privirea dură. Îmi dau seama, fireşte, că va trebui să-mi cumpăr ceva de îmbrăcat. Şortul ăsta este mototolit, iar tricoul…

— Poate coborî Nina să-ţi cumpere o rochie de plajă. Este prea cald afară pentru tine ca să ieşi, îi spuse pe un ton care nu admitea nicio replică. Carrie zâmbi înţepată.

— Cred că exagerezi, Alexis. Am leşinat, nimic altceva!

Umblând în fişet localiză mai întâi dosarul după care venise, apoi se întoarse să-i răspundă.

— Exagerare sau nu, Carrie, n-ai să părăseşti clădirea asta fără mine alături. S-a înţeles? Şi se îndreptă cu paşi mari spre fotoliul în care stătea. Carrie ridică bărbia.

— Fac ce vreau.

— Faci ce ţi se spune!

— Fac…

Răsucind scaunul uriaş, îşi sprijini ameninţător braţele de fiecare parte a ei, şoptind moale:

— Ai să faci ce ţi se spune, iar dacă nu…

— Dacă nu, ce? Ce o să facă atotputernicul bărbat? Ce? întrebă ea săgetându-l furioasă cu privirea albastră.

— Am să ignor ordinele doctorului.

O prinse de bărbie, ridicându-i faţa ca să vadă cât era de încruntat. Carrie se smulse din mâna lui numai pentru a fi prinsă din nou, de data asta strânsoarea nemaifiind atât de delicată.

— Ai să stai aici! Se întoarse spre Nina. Du-te la *Echos* şi cumpără ceva în contul meu. Când fata se făcu nevăzută fără măcar să arunce o privire în urmă, Alexis continuă: Am să vorbesc cu Christina să-ţi facă bagajul. Cu cât te refaci mai repede, cu atât pot începe mai curând să îmblânzesc cerbicia asta din tine!

— N-ai să mă îmblânzeşti niciodată! exclamă ea cu ochii plini de lacrimi. Asta-i numai o înţelegere între noi. Nimic din ea n-o să-mi facă niciodată nici cea mai mică plăcere!

— Nu, nu plăcere! O să te desfeţi la fiecare atingere, la fiecare mişcare. Când am să te fac a mea, n-ai să-ţi mai doreşti niciun alt bărbat. N-ai să mă mai doreşti decât pe mine!

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi cu paşi mari din cameră.

*

Carrie adormise pe canapea când se întoarse Alexis în birou. Faţa ei palidă era îmblânzită de somn, buzele pline şi umede. Coborându-şi privirea mai jos, se delectă cu rotunjimile sânilor ei sub tricoul subţire. I-ar fi plăcut să-şi plimbe limba pe marginea cupelor decoltate ale sutienului, să se strecoare spre sfârcurile pe care să le mângâie pe

rând. Nu putea fi păcălit; ştia că nu era nevoie decât să aprindă scânteile dorinţei, şi ştia lucrul ăsta de multă vreme. Încă din adolescenţă flirta cu el, trupul şi ochii ei uluitori spunându-i una, în timp ce din gura-i nestăpânită ieşea cu totul altceva.

Şi el o dorea de mult, de mult prea multă vreme, îşi zise cu amărăciune. În loc s-o curteze aşa cum se cuvine, lăsase lucrurile în voia lor, iar acum era prea târziu. Timpul se scurgea cu repeziciune. Acum ridica tot felul de pretenţii pe care ştia că n-ar trebui să le ridice. Da, trebuia un copil, copilul lor, dar oare să-i forţeze mâna în felul ăsta? Să fie ăsta singurul mijloc de a o putea avea pe ea şi un copil?

În somn, Carrie îşi întinse picioarele, apoi un genunchi îndoit îi căzu peste marginea canapelei. Poziţia ei, aşa cum era, întinsă, cu picioarele depărtate, făcu să-i clocotească sângele în vene. Se simţea ca un băieţandru dorind să-i sfâşie hainele şi să o trezească prin pasiunea lui.

Îşi smulse privirea de pe trupul ei, îşi desfăcu stânjenit cravata, apoi se lăsă să cadă pe fotoliu, pe care-l răsuci cu spatele cu toată forţa mâniei lui.

Trebuia să recunoască, îl excita într-un fel în care nicio femeie nu o făcuse vreodată; şi nu se putea spune că fusese vreun înger de-a lungul anilor! Avusese legăturile lui, dar cu Carrie era ceva cu totul diferit şi n-o să fie capabil să şi-o scoată din sistem până când n-o va avea!

Cât despre copil, ei bine, avea nevoie de un moştenitor şi nu se putea gândi la o combinaţie mai grozavă decât ei doi. Ea putea fi precum un aisberg, în timp ce el era ca un furnal, întotdeauna gata şi pregătit pentru marea lichefiere. Rezultatul combinaţiei dintre ei trebuia să fie absolut dinamic!

— Nu fi atât de dezamăgit.. Eu sunt cea care ies prost în această înţelegere, îi auzi vocea somnoroasă. Vru să se ridice, dar nu-i fu deloc uşor. Alexis sări imediat, încruntându-se.

— Ţi-am spus să nu exagerezi. Ce a zis doctorul? Trebuia să o iei uşor, parcă.

Carrie se încruntă la el, sau să se fi încruntat din cauza torentului care-i alerga prin vene vărsându-se în cascade în însăşi inima ei?

— Ştiu. A spus să mă odihnesc şi am să o fac la bordul iahtului.

— Da. Dar poate ar trebui să începem de pe acum. O să trimit să ne aducă ceva de mâncare. Arăţi mult prea epuizată ca să ieşim.

Carrie ştiu înainte ca el să-şi plece capul că o va săruta, dar când se întâmplă, nu era deloc pregătită pentru delicateţea lui. Îi cuprinse gura şi sărutul deveni tot mai adânc pe măsură ce limba i se strecura în cavitatea ei fierbinte, cu o moliciune de catifea. Se auzi un geamăt şi Carrie îşi dădu seama că era al ei. În mod automat, mâinile ei începură să se ocupe cu febrilitate de nasturii cămăşii lui. Ardea de dorinţa de a-i simţi pielea sub mângâierea degetelor. Uşorul ciocănit în uşă nu fu auzit de niciunul.

— Am adus rochia, iar domnul Simari vrea să vorbească la telefon cu dumneavoastră. Când îl văzu pe Alexis, Nina îngheţă. Oh, îmi pare sincer rău, domnule Stephanides.

Carrie închise ochii, iar de pe buze îi scăpă un geamăt când Alexis se smulse de lângă ea.

— Naşul tău are un fel al lui special de a interveni în cele mai nepotrivite momente şi am să i-o spun. Treaba asta va fi terminată mai târziu, promise el, atingându-i nasul cu degetul. Se îndreptă spre birou şi ridică receptorul: Petros, n-ai sunat deloc într-un moment potrivit, bătrâne. Eram pe punctul de a o face pe fina ta să cedeze farmecelor mele chiar aici, pe canapea. Tocmai voiam s-o duc în pat ca să-şi facă siesta.

Carrie făcu ochii mari. Petros trebuie să fie uluit!

— Oh, tocmai despre asta voiai să vorbeşti cu mine?

Atunci vorbeşte, Petros, am o chestiune urgentă care mă aşteaptă.

Ascultă. Carrie îl văzu cum se face tot mai negru şi cum se încruntă.

— Ce zici? Carrie văzu că acum era furios. Ce vrei? Alexis îi aruncă o privire care ar fi putut să o ucidă pe loc. Nu-mi place să fiu şantajat în felul ăsta, Petros. Da, este adevărat, o să-mi facă un copil şi o să fie a mea, dar asta nu înseamnă că…

— Alexis, ce zice? Lasă-mă să vorbesc eu cu el. Încercă să-i ia receptorul din mână; Alexis o împinse delicat, însă ferm.

— Carrie, nu te amesteca în asta. Este între mine şi Petros. Omul este nebun. Vrea să mă căsătoresc cu tine şi dacă n-o fac o să aranjeze o căsătorie între tine şi Theo.

— Poftim?

În pofida furiei proprii, de abia se abţinu să nu izbucnească în râs când îi văzu expresia revoltată a feţei. Poate că mariajul cu Theo i-ar da o binemeritată lecţie!

— Ei bine, mă gândesc serios să-l las să o facă. Dacă te măriţi cu Theo îţi dai seama că eu nu sunt deloc prea bătrân ca să-ţi fiu amant.

— Nu poţi să faci asta, Alexis!

— Oare?

Capitolul 7

Carrie se depărtă dezgustată de el. Bărbaţii ăştia doi o tratau ca pe un fel de obiect de târguială, ca pe o sclavă. Nu o puteau trata în felul ăsta.

Erau în anii ’90, pentru Dumnezeu; nu trebuia să se mărite cu nimeni. Numai dacă nu folosesc şantajul asupra ei, iar Alexis tocmai asta făcea!

Când puse receptorul jos, Alexis privi furios pe fereastră. Bătrânul mersese prea al naibii de departe de data asta!

Numai după ce se linişti îşi aruncă privirea spre canapeaua pe care Carrie stătea cuibărită, cu braţele petrecute în jurul trupului, ca un copil neajutorat; auzise tot ceea ce spusese el.

La dracu'! O desconsiderase, spusese că nu vrea o căsătorie cu ea, că nu vrea decât o legătură aşa cum fusese cu toate femeile pe care le avusese. Bătrânul să nu se fi amestecat, făcând propuneri revoltătoare de căsătorie! Să nu fi telefonat deloc!

Pentru prima dată îl săruta şi ea, întorcându-i îmbrăţişarea cu entuziasm, iar Petros stricase totul. Exact când ajunsese şi el, în sfârşit, undeva!

— Carrie! Alexis porni spre ea. Carrie, nu asta am vrut să spun, ce ai auzit. Cred…

— Pleacă! răcni ea strângând pumnii.

În clipa aceea îşi dădu seama că plânge. Îi văzu lacrimile curgându-i pe obraji, umerii zguduiţi de suspine adânci. El făcuse asta, cu cuvintele rostite fără să gândească.

— Ascultă-mă, Carrie, zise cu blândeţe, urând faptul că izbucnirea lui cu Petros o făcuse să sufere atât.

— Pleacă, am spus. Suspină din nou şi-i dădu peste mână când îi atinse obrazul cu degetele. Cum poţi să-l laşi pe Theo să mă ia în căsătorie? Cum este posibil lucrul ăsta? Eu sunt irlandeză, nu grecoaică. Eu nu trebuie să fac lucrul ăsta, nu sunt nevoită sau obligată. Mai curând aş muri decât să mă mărit cu el. Îl urăsc pe Theo!

Alexis se uită la ea şi, ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Începu să-i mângâie părul auriu. N-ar fi trebuit să o ameninţe cu Theo, aşa cum n-ar fi trebuit să o facă nici Petros.

O trase la piept, ea zbătându-se, dar numai pentru

scurtă vreme înainte de a i se prăbuşi la piept într-o nouă criză de plâns.

— Nu pot să mă mărit cu Theo. N-am să mă mărit cu el. Mă auzi, Alexis? Îşi ridică privirea spre el, implorându-l, pentru că nu era sigură cât de departe ar merge Petros cu ideea asta ridicolă. Alexis era una; Theo era un coşmar!

O ţinu în braţe până când suspinele încetară complet, apoi o ridică şi o aşeză pe genunchi, în fotoliul confortabil de la birou. Îndepărtându-i părul de pe faţa umedă de lacrimi, o privi în ochi.

— Oh, Carrie, micuţo! Ai dreptate, nu eşti un cadou gata să fie ambalat pentru mine sau pentru Theo, iar Petros nu are niciun drept să facă lucrul ăsta. O strânse şi mai tare la piept. Exact aşa cum nici eu nu am niciun drept să-ţi cer să-mi faci un copil fără să-ţi ofer un inel de nuntă.

O sărută pe creştet, apoi se întinse după telefon.

— Petros, Alexis la telefon. Am discutat propunerea ta cu Carrie. Aveam de gând să ne căsătorim oricum, pur şi simplu nu ştiu de ce trebuia să te amesteci tu. Nu! Categoric nu. Alexis expiră adânc. Nu are niciun rost o însoţitoare. Carrie s-a culcat cu mine la Londra şi a fost voia Domnului ca ea să nu rămână atunci însărcinată. Petros probabil că era furios, pentru că Alexis pufni şi-i replică: Toţi avem secrete, Petros. Acum pune să i se împacheteze lucrurile. Nu este suficient că trebuie să-şi vândă sufletul ca să fii tu fericit?

Lui Carrie aproape că i se tăie respiraţia. Asta a vrut atunci Alexis, un copil? Atunci, la Londra? De aceea venise după ea? Ca să se culce cu ea şi să o lase însărcinată?

Se desfăcu încet din îmbrăţişarea lui, dar o ţinu cu fermitate lângă el. Puse receptorul jos.

— Nu atât de repede. Trebuie să stăm de vorbă.

Carrie îşi trecu mâinile peste faţă. Ştia că trebuie să arate ca naiba. Îşi suflă nasul într-un mod foarte puţin ceremonios şi întâlni furia clocotitoare din ochii lui negri.

— Ai ştiut că o să insiste să te iau în căsătorie, nu-i aşa, Carrie? Asta s-a întâmplat azi-dimineaţă? o întrebă cu dezgust.

— Nu, n-a fost deloc aşa, zise ea cu buze tremurătoare. Dacă vrei să ştii mă hotărâsem să-ţi spun că n-ai decât să te arunci în cap de pe cea mai apropiată stâncă!,

— Îmi place că eşti sinceră! replică râzând aspru. Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Îi întâlni din nou privirea şi-şi coborî genele pentru a-şi ascunde jena.

— Eu şi Petros ne-am certat. Mi-a spus că o să aranjeze atunci o altă căsătorie pentru mine. Apoi s-a prăbuşit, îi era rău. Am intrat în panică. Jur că aş face orice pentru Petros, dar nu mă pot căsători cu Theo. Pur şi simplu nu pot, Alexis.

— Ah, înţeleg, zise el privind-o cu ochi încărcaţi de răzbunare.

— Nu, nu înţelegi.

— O, ba da. Eu sunt, evident, o partidă mult mai bună decât Theo, nu?

— Nu s-a referit la Theo când ne-am certat. M-aş fi dus să mă înec, dacă ar fi făcut-o, zise cu vehemenţă, apoi se strâmbă imaginându-şi cum ar fi fost să fie sărutată de bătrânul ăla mirosind a transpiraţie.

— Îţi imaginezi cum ar fi cu bătrânul Theo! zise el izbucnind brusc în râs.

— Eşti dezgustător!

— Realist, Carrie. Theo ar aştepta exact aceeaşi recompensă ca şi mine în schimbul unei vieţi fără probleme financiare. După mine, este cel mai bogat om pe care îl cunosc. Râse din nou la idee.

— Să nu râzi de mine. Să n-o faci, ţi-am spus că mai bine mă omor. Carrie vru să se ridice de pe genunchii lui, rănită de adevărul cuvintelor rostite. Se sprijini o clipă de

umeri, conştientă că, dacă s-ar fi sculat în picioare, el şi-ar fi dat seama cât de puternic tremură. Cerea prea mult de la ea însăşi, iar planurile i se prăbuşiseră atât de dureros, luând cu ele o parte din ambiţia ei, din ţelul urmărit. Sau să fi fost ambiţia pe care o avea Petros pentru ea? Era foarte derutată.

Când reuşi, în sfârşit, să se mişte, se aşeză vizavi de Alexis şi se simţi mai stăpână pe ea. Acum îl putea lua la întrebări, aflându-se la o distanţă bună de el.

O privea cu ochi leneşi, pe jumătate închişi, când îl atacă pe nerăsuflate:

— De ce i-ai spus lui Petros că te-ai culcat cu mine?

Alexis ridică nepăsător din umeri, aruncându-şi privirea peste picioarele ei lungi şi expuse.

— Păi, ai dormit cu mine. Te-am ţinut în braţe aproape toată noaptea. În ce priveşte relaţia sexuală, lucrul ăsta va fi remediat în scurtă vreme. Îşi înălţă o sprânceană, iar vocea îi deveni moale, sugestivă. Insist să ne culcăm înainte să ne căsătorim. Asta face parte din tranzacţie, Carrie. Nu-mi pasă dacă o să ai un copil în cadrul sau în afara căsătoriei. Eu te vreau pe tine şi cu asta basta.

O urmărea cu privirea, fascinat de repeziciunea cu care ea cântărea factorii pro şi contra. Evident, Petros o speriase de moarte ameninţând-o să o căsătorească în caz contrar cu Theo şi, lucrul cel mai important, îl înfuriase pe Alexis, deşi poate că el avea dreptate, iar căsătoria cu afurisita asta de pisică sălbatică ar putea fi veselă.

Majoritatea celorlalte relaţii ale sale sau legături, cum îi plăcea lui să le spună, nu avuseseră alt scop decât să scape de gura maică-sii. Nu a permis nici uneia să se apropie prea mult de el, dar cu Carrie era altceva.

Pe ea o dorea în toate felurile posibile în care o putea avea; întotdeauna o dorise. Dar căsătoria… nu era încă sigur. Apăsând butonul interfonului, spuse:

— Nina, vrei să ne mai aduci nişte cafea şi poate

aranjezi să ne fie adus aici un prânz uşor.

— Da, domnule Stephanides.

Alexis aranjă ca în absenţa lui Stephan să preia conducerea. Stephan, vărul lui Alexis, îşi merita greutatea în aur în ultimii zece ani. Era încântător, politicos, chipeş, într-un mod copilăresc, şi era tot ce-şi propusese Alexis să nu fie.

Întotdeauna fusese un gentleman după părerea lui Carrie, lucru care, bănuia ea, îi era cu totul străin grecului ăstuia înalt şi atletic, care era om de afaceri.

Din păcate, Stephan trecea acum printr-un divorţ dificil şi suferea încă din această cauză, aşa îi spusese Petros. Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră, Nina.

Fata intră cu cafeaua. Îşi ridică privirea sfioasă spre Alexis:

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat mai devreme, domnule Stephanides. N-ar fi trebuit să…

— Nu fi stupidă, Nina. Eu sunt de vină. Eu am fost iniţiatorul. Şi zâmbi cu căldură. Ai comandat prânzul?

— Da, vi-l trimit de îndată ce soseşte. Nina se întoarse spre Carrie, care acum stătea cu picioarele strânse sub ea, gândindu-se tăcută la evenimentele săptămânii. Ţi-am adus o rochie frumoasă, îi spuse fata.

— Mulţumesc. Dar pantofi şi desuuri? N-am nimic cu mine!

— Oh, Dumnezeule! Nu m-am gândit, fireşte că-ţi trebuie…

— Poate pantofi. Nu cred că are nevoie de desuuri, categoric nu, având în vedere ce am de gând să fac eu cu ea, interveni Alexis cu un rânjet.

— Nu, fireşte că nu, zise fata nesigură înainte de a ieşi fără să facă niciun zgomot.

Ochii lui Carrie străluceau de uimire, dilataţi de o pasiune necunoscută. Îşi muşcă limba înainte să-i scape un

geamăt de dezgust.

În privirea lui Alexis clocotea maliţiozitatea, invitând-o la luptă. „Haide, dă replica”, erau cuvintele lui nerostite.

— Ard de nerăbdare. Sper ca prestaţia ta să fie mai bună decât a lui Theo. Şi-i zâmbi dulce. Sexul nu mă interesează câtuşi de puţin, dragule. Va trebui să fii un maestru adevărat în asta.

— *Touché,* răspunse el moale, şi să ştii că sunt un maestru în privinţa asta.

Vocea lui făcea o promisiune, o promisiune privind ceva special. Dar nici măcar aşa Carrie nu fu convinsă.

De prea multe ori auzise despre dezamăgirea unor femei care aşteptaseră prea mult de la bărbaţii lor. Alexis era bărbatul ei. Acum, la fel cum ea era femeia lui.

*

Nina se aşeză pe scaun exact înainte să apară Stephan. Suspinând adânc, îşi ridică privirea spre el. Nu-i ajungea că se făcuse de râs în faţa lui Alexis, simţea că acum era pe cale să se facă şi mai rău de râs în faţa bărbatului ăstuia. Pur şi simplu pentru că era îndrăgostită de el.

— Te crezi deşteaptă, nu-i aşa? o acuză el.

— Stephan, nu ştiu ce vrei să spui.

Ochii, foarte asemănători cu cei ai lui Alexis, îi ardeau faţa tinerei fete.

— Nu? Te ia cu el pe iaht. Să nu-mi spui că nu ştiai!

Uluită, Nina clătină din cap.

— Nu înţeleg. Nu a spus nimic. Se ridică în picioare dintr-o singură mişcare când înţelese că vrea să intre la Alexis. N-aş face asta dacă aş fi în locul tău. Este cu domnişoara O’Riordan şi, după cât se pare, se petrec lucruri destul de intime acolo, înăuntru.

— Lucruri intime, cu Carrie? Niciodată! Între ei există

o ură care datează de ani de zile. Adoră să se urască reciproc, zise cu dispreţ, ca şi cum subiectul îl plictisea.

— Exact, adoră să urască… Se opri, gândindu-se puţin la ceea ce spusese Stephan mai înainte. Mă întreb de ce vrea să merg cu el?

— Probabil că a auzit că-ţi dai chiloţii jos pentru oricine. Poate că tocmai asta ai făcut azi-dimineaţă, nu?

— Nu-i adevărat! se apără fata. Cine spune că este uşor să iubeşti pe cineva? De când nu ajunseseră la o înţelegere, Stephan devenise intolerabil.

— Este un fapt cunoscut că scumpului meu văr îi place o diversiune când este pe iaht. Urmăreşte oare să încerce marfa? O privi cu dezgust. Sau poate că tu vrei să prinzi peştele cel mare. Mă îndoiesc că până şi el poate rezista în faţa unora dintre lucrurile pe care le ai de oferit. Gimnastica orizontală n-are nicio taină pentru tine.

O plesnitură puternică răsună în antecameră când palma Ninei întâlni obrazul lui Stephan.

— Tu…!

— Ce dracu’ se întâmplă aici? întrebă Alexis surprinzându-l pe Stephan încercând să o înşface pe Nina. N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, Stephan. Viaţa ta particulară ar trebui să se desfăşoare în afara biroului. Stephan se făcu roşu ca racul.

— Ştii atunci. Presupun că ea ţi-a spus toate detaliile fascinante.

Ninei îi căzu faţa; durerea ei era evidentă.

— Faptul că mi-aţi folosit amândoi biroul ca… Alexis oftă din greu. Cred că întreaga Atenă ştie. Ai fi putut să fii mai discret. Nu este de mirare că a aflat Caroline. Dacă vrei să ştii, ea mi-a spus. După ce a dat peste voi pe canapeaua mea.

— Oh, şi tu? Nina îmi spune că înăuntru se află Carrie, care tocmai asta vrea, continuă Stephan fără să ia în seamă încruntarea sumbră apărută pe fruntea lui Alexis. Ca

să fiu sincer, credeam că Nina se potriveşte mult mai bine nevoilor tale. Este genul „Iubeşte-i, părăseşte-i”. Îţi recomand talentele ei în pat.

— Destul!

— Şi este o bună călăreaţă…

— Am spus destul! Să nu mai scoţi un cuvânt denigrator despre secretara mea. Niciun cuvânt, dacă ţii la poziţia ta în cadrul acestei companii, zise grav Alexis, iar Stephan deveni foarte atent. Şi dacă vrei să ştii, o iau pe Nina din calea ta, pentru că s-a săturat de purtarea ta copilărească. Nu meriţi nicio femeie.

Stephan arăta de parcă ar fi fost pălmuit din nou:

— Iar acum fă lucrul la care te pricepi cel mai bine şi organizează o recepţie pentru logodna mea oficială. Am să vorbesc cu mama şi am să-i spun să-ţi dea toate detaliile. Fără îndoială că mama o să vrea să rezolve cu tine toate detaliile, zise cu o voce ce părea mai curând plictisită.

— Şi cu cine te logodeşti?

— Cu mine, se auzi o voce moale din uşă.

— Carrie? Îmi pare bine că te văd. A trecut multă vreme. Se îndreptă spre ea şi o sărută delicat pe obraz. Stephan o plăcea pe Carrie. Mi-ar fi plăcut să spun că arăţi minunat, dar de fapt nu arăţi deloc prea bine.

— Nici nu se simte bine. Doctorul a spus că trebuie să se odihnească şi să mănânce foarte bine. Apropo, Nina, ia dă un telefon şi vezi ce este cu prânzul nostru.

— Vorbeşti de lup şi lupul la uşă, zise Nina văzându-l unul din membrii personalului bucătăriei firmei apropiindu-se cu o măsuţă cu rotile.

— Nu vreţi să mâncaţi şi voi cu noi? Stephan, Nina, vă rog să luaţi prânzul cu noi, îi imploră Carrie, uitându-se la Stephan, care zâmbea.

— Dacă Alexis este de acord, mie mi-ar face plăcere, spuse el.

— Nina? Carrie văzu îndoiala pe faţa tinerei. Nu mă

lăsa în minoritate. O să am mari probleme să impun punctul de vedere feminin, aşa că am nevoie de sprijinul tău. Doi la doi, zise Carrie, implorând-o din ochi să accepte.

— Sună ca un război, murmură moale Alexis, conectându-se o clipă la privirea logodnicei lui.

— Exact, replică şi Carrie.

— Atunci insist să rămâneţi amândoi, zise Alexis cu o expresie amuzată.

Stephan înclină din cap în semn de mulţumire.

— Petros mi-a spus că ai vrut să vii de Paşte acasă. A fost dezamăgit că n-ai putut.

Carrie simţi o umbră de vinovăţie.

Îi promisese lui Petros, dar Peter, fiul prietenului ei, care suferea de o formă uşoară a sindromului Down, fusese internat de urgenţă în spital cu bagajul pregătit alături. Privirea i se înmuie, îi era tare dor de Peter.

— Da, răspunse gânditoare, nu l-am putut părăsi pe Peter, prietenul meu, înţelegi. Am trecut prin multe împreună, explică ea celor trei perechi de ochi ce-i urmăreau atenţi faţa. Era în spital şi a cerut să stau cu el şi îl iubesc atât de mult, încât nu l-am putut refuza.

Alexis scoase o interjecţie de mirare, dar, înainte să se îndepărteze, Carrie putea să jure că-l văzuse pe diavolul în ochii verzi apărând la suprafaţă, ameninţând să-i zdruncine purtarea de obicei calmă şi rece. Ceea ce-i dădu forţa să continue.

Dacă Alexis era gelos, atunci probabil că nutreşte faţă de ea sentimente mai puternice decât lasă el să se vadă.

Dar întrebarea la care nu putea să dea răspuns era de ce insista să fie un copil. Da, şi ea dorea copii, dar el îi forţa mâna, iar asta numai pentru că îl refuzase la Londra.

— Cine este Peter? întrebă Stephan.

Carrie îşi aruncă privirea spre Alexis şi văzu cum umerii îi deveni rigizi. Bărbatului ăstuia îi trebuia o lecţie.

— Cineva pe care-l iubesc foarte mult. L-aş fi adus cu

mine, dacă ar fi fost posibil. Se întoarse spre Alexis, ochii scânteindu-i maliţioşi: Dragule, vrei să-mi pui nişte fructe pe o farfurie? Cred că am să mă aşez puţin, mă simt slăbită, ca şi cum până şi cel mai mic efort mi-ar face rău.

*

Petros îşi savura coniacul. Planul A mersese mai bine decât anticipase iniţial. Îi spusese complicea lui lucrul ăsta, iar ea îl cunoştea foarte bine pe Alexis Stephanides. Petros nu putea decât să se încline în faţa superiorităţii ei.

În timp ce Alexis şi Carrie vor naviga în jurul insulelor, Petros şi complicea sa se vor duce să-i facă o vizită unui specialist în boli de inimă din New York; îl convinsese că este singura cale.

Luând încă o înghiţitură din băutura lui preferată şi totuşi interzisă, oftă uşor. Lucrurile parcă începeau să se contureze acum. Turnându-şi încă o porţie, ridică telefonul.

— Eu sunt. Planul A a mers perfect. Alexis a făcut o criză de furie, dar a fost de acord. Sorbi din pahar. Nu trebuie să ştie; niciunul dintre ei nu trebuie să ştie.

— Eu ţi-am spus că nu trebuie să ştie, replică femeia de la celălalt capăt al firului, cu o voce puţin cam dură. Şi, apropo, Petros, doctorul ţi-a spus să nu mai bei coniac. Îţi sugerez să te opreşti în clipa asta.

Veni tonul. Petros zâmbi larg. Ce femeie! Ridicând paharul, dădu coniacul peste cap. Curând-curând va trebui să înceteze să mai bea coniac.

*

Carrie privi în jur, la camera pe jumătate terminată. Era uriaşă, şi goală. Se aşteptase să vadă un apartament foarte elegant şi scump, undeva lângă mare, şi fu foarte şocată când Alexis o conduse în fosta brutărie de lângă

micul port Pourkolimano.

— Te surprinde, dragostea mea? auzi foarte aproape de urechea ei o voce ce-i transmitea un mesaj puternic.

Carrie tresări la apropierea lui, la ce se afla dincolo de vocea asta joasă: Intenţia îi fusese absolut evidentă în tot timpul prânzului; era hotărât să înceapă explorările în vederea conceperii unui copil.

Cu cât îl privea mai mult, cu atât începea să-l vadă într-o lumină complet diferită. Îi vorbise frumos, fusese atent cu ea, chiar vesel, şi trebuia să recunoască faptul că era extrem de atrasă de el.

Se împăcase demult cu ideea că o să-şi piardă virginitatea cu el, dar nu trebuia să-şi piardă şi inima.

Carrie dădu din cap, din nou surprinsă când braţele lui se strecurară pe pântecul ei plat şi o traseră cu delicateţe, lipind-o cu spatele de el. Senzaţia acestui trup tare ca o stâncă o excita.

„Oh, Dumnezeule, are o erecţie”, îşi zise încercând să se concentreze pe aparatul de gimnastică dintr-un colţ al camerei. El trebuie să fi simţit cum devine brusc rigidă, pentru că se trase uşor înapoi.

— O zugrăveşti? Arată ca şi cum ar fi avut loc mari transformări. Pulsul i-o lua razna, în timp ce el îşi freca nasul de gâtul ei, adulmecând-o şi jucându-se.

— Se poate spune că este un hobby al meu. Încerc să redau zidurilor vechi gloria lor apusă. Din nefericire, nu prea am timp, şi numai jumătate din camera asta poate fi locuită. Îi arătă peretele din fund, ce nu putea fi văzut decât parţial, din cauza unor paravane ce despărţeau temporar cele două jumătăţi ale încăperii. Cineva a zugrăvit-o, după cum poţi vedea, şi nu cu var alb. Începu să-şi frece nasul de urechea ei şoptindu-i: Te vreau fără rochia asta, oricât de frumoasă ar fi ea.

— Ştiu, fu confirmarea ei moale. Şi ea îşi dorea să-şi scoată odată rochia!

Degete uşoare, mângâietoare urcate lent de pe pântecul ei plat, frământându-i cu delicateţe sânii. Îl auzi gemând, oprindu-se o clipă, ce păru fără de sfârşit, pe sfârcuri.

Carrie îşi ţinu răsuflarea, totul explodând în ea. O excitaţie cum nu simţise în viaţa ei îi bombarda venele, simţurile, trupul.

Apoi mâinile i se retraseră de pe sânii acoperiţi, ocupându-se de bretelele delicate ale superbei rochii albastre de plajă.

Când rochia căzu ca un fulg pe podea, Carrie se bucură că în cele din urmă îi făcuse de undeva rost şi de nişte chiloţi, oricât de mici erau ei.

Nu avea pe ea decât minipetecul de dantelă albastră, ceea ce-i permitea însă o oarecare decenţă şi un uşor confort.

Când vru să-şi acopere sânii cu mâinile, el i le prinse şi i le ţinu captive de-o parte şi de alta a trupului, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Fiind atât de înalt, putea să-i vadă sânii plini şi mândri. Îi privi fascinat cum tresaltă, cutremuraţi de fiorii dorinţei. Nu mai rezista să-şi ţină mâinile departe de ei; sfârcurile ei roz întărite nu cereau decât să fie atinse.

Carrie nu numai că rămăsese fără suflare, dar aproape că-l implora să potolească focul pe care îl stârnise în trupul ei doar prin faptul că o dezbrăcase. Focul care ardea mocnit de ani de zile.

Înghiţi cu dificultate, apoi se lipi de el când, cu degete delicate, începu să traseze cercuri pe fiecare sfârc, încetinind ispititor mişcarea pe măsură ce se apropia de centrul lor.

Îl freca pe fiecare pe rând cu vârfurile degetelor, după care le prinse între arătător şi degetul mare.

— Alex, gemu ea.

— Spune-mi ce doreşti.

— Pe tine. Te doresc pe tine.

Chicoti, satisfăcut că, în sfârşit, recunoaşte că este atrasă de el.

— Cum să fii a mea şi unde?

Carrie dădu nervoasă din cap. Trebuia să-i spună. Prudentă, se răsuci în braţele lui şi ridică nişte ochi şovăitori, nesiguri de cum va primi el vestea.

Adunându-şi curajul, i se agăţă de umerii laţi. Mâinile lui se opriră supuse şi îi încleştară talia.

— Ce este, Carrie? Să nu-mi spui că eşti nervoasă! Avea o voce incredibil de calmă. În privire îi putea vedea pasiunea adâncă şi misterioasă ca oceanul însuşi. Unde, Carrie, şi cum? repetă vocea lui îngrozitor de moale. Vrei să fii ca majoritatea şi să faci sex în dormitor, sau ţi-ar plăcea să fii îndrăzneaţă şi să fii a mea pe acest frumos covor italienesc, împânzit cu păsările paradisului?

Carrie aruncă o privire spre covor. Pulsa toată de dorinţă şi aşa fusese în tot timpul prânzului. Nu ştia ce naiba o apucase.

Era speriată şi totuşi excitată cum nu fusese nici în cele mai fierbinţi vise ale ei. Dar era şi rănită. O durea faptul că acei doi bărbaţi la care ţinea cel mai mult o tratau în felul ăsta.

— Pur şi simplu… nu ştiu cum… îşi ridică privirea spre el, dorindu-şi cu disperare puţin ajutor.

— Cum? Ce? Ce urmăreşti? Se încruntă, apoi o prinse de bărbie, cu ochi numai pe jumătate serioşi, încerci să-mi spui ceea ce cred eu că eşti? O sărută moale. Nu cred că eşti frigidă, pentru nimic în lume, şi am să ţi-o dovedesc.

Cuprinzându-i din nou gura, o sărută fără grabă şi adânc, până când Carrie răspunse violent, apucându-l de păr şi trăgându-i capul spre ea ca să-şi poată strecura limba în cavitatea lui fierbinte. Avea ochii închişi, iar gemetele pe care le scotea îl încântau.

— Şi categoric nu eşti lesbiană după felul în care

răspunzi la sărutările mele.

— Nu sunt nici frigidă, nici lesbiană. Sunt virgină, prostule! îi întâlni ochii, văzu un licăr de surprindere, apoi căldură, după care îşi continuă explicaţia. Ei bine... n-am ajuns niciodată până acolo. Ideea de a face sex mi s-a părut întotdeauna...

— Atunci se schimbă lucrurile. Asta pare de-a dreptul o provocare. Cred că păsările paradisului sunt un loc ideal pentru a te deflora, scumpa mea.

Cu o mişcare rapidă o ridică în braţe, întinzând-o cu grijă pe covor. Când ea-şi lăsă capul pe spate, Alexis îşi înfipse degetele în chiloţi şi-i smulse de pe ea.

Acum era complet goală. Nu mai putea profita decât de umbrele din cameră, aruncate de transperantele încă trase ca pavăză împotriva soarelui târziu de după-amiază.

Alexis se uită la ea, un muşchi tresărindu-i uşor pe maxilarul lui întunecat.

— Dezbracă-te şi tu, îi zise Carrie când îl văzu că se lasă în genunchi; dar el clătină din cap.

— Nu până când nu termin cu tine, gemu depărtându-i picioarele cu mâinile.

— Am crezut că toată treaba asta începe de obicei cu un sărut, zise, respiraţia accelerându-i-se pe măsură ce el se apleca tot mai mult asupra intimităţii ei. Alexis ridică uşor capul.

— Aşa este, dar nicio regulă, nu spune unde trebuie să fie sărutul ăsta.

În clipa în care ajunse deasupra ei era udă toată de transpiraţie, obrajii îi ardeau şi erau îmbujoraţi. Nici măcar nu-şi amintea când îşi scosese hainele de pe el.

— Acum, spuse el cu o voce răguşită, o să doară puţin. Am să fiu cât o să pot de delicat, dar nu sunt nici eu un sfânt.

Scoase o exclamaţie chiar înainte să o fi pătruns măcar parţial. Închise ochii întrebându-se cum naiba o să se

potrivească. Dar gândul o excită.

Când simţi că o pătrunde, îl văzu cum îşi muşcă buza încercând să se stăpânească pentru a avansa încet. Era evident că de fapt nu dorea altceva decât să fie cât mai rapid uniţi.

Fusese atât de bun până acum, atât de blând şi de delicat. Nu citise niciodată despre asta în reviste. Mişcându-se uşor, îi permise să avanseze încă puţin.

Văzu că se încruntă din nou, că fruntea i se acoperă de broboane mici de sudoare şi că-l cuprinde un uşor tremur.

„Oh, la dracu', îşi zise ea cu răutate, îi este frică să nu-mi facă mie rău!" Apucându-l cu mâinile de fese, îl trase spre ea, în timp ce ea însăşi îşi ridică bazinul venindu-i în întâmpinare, încolăcindu-şi în aceeaşi mişcare picioarele în jurul lui. Încetă să mai respire când simţi cedând ceva. „La dracu'! Asta a durut într-adevăr!"

Alexis deschise ochii, încruntându-se puţin în timp ce se instală mai adânc în ea. Nu înceta nicio clipă să-l surprindă. Carrie îi trase capul spre buzele ei nerăbdătoare.

— Am vrut să-ţi uşurez sarcina. Şi ai avut dreptate. A durut, într-adevăr.

O sărută şi clătină din cap bombănind dezaprobator:

— Ai avut ce-ai meritat. Eu o luasem încet, cu delicateţe.

— Cu delicateţe! Am fi stat aici până la Crăciun aşteptând să ajungi tu.

Izbucni în râs şi apoi scoase o exclamaţie când se retrase şi o pătrunse din nou aşa cum se cuvine. A fost o modalitate bună ca să-i atragă atenţia.

— Dacă stau şi mă gândesc, mormăi ea, s-ar putea să-mi placă!

Din clipa aceea nu mai vorbiră, nu se mai tachinară şi amândoi deveniră foarte serioşi, obiectivele lor fiind solitare şi totuşi reciproc îngemănate.

Cu fiecare retragere şi revenire a trupului lui musculos, Carrie auzea ciripit încântător de păsărele, simţea fiorul excitaţiei.

Când începu orgasmul, îi strigă numele atât de tare şi se agăţă cu atâta putere de el, încât Alexis trebui să se descarce pur şi simplu, incapabil să mai întârzie măcar şi o clipă.

*

Alexis o privi cum dormea pe covor. Îi depăşise până şi aşteptările lui. Niciodată nu făcuse dragoste aşa cu o femeie, care în plus fusese şi virgină. O floare albă şi pură, deschizându-se şi înflorind sub ochii lui.

O crezuse când se lăudase că se culcase cu toţi bărbaţii ăia, la Londra, pentru că era foarte frumoasă, – iar o asemenea floare este de obicei culeasă încă în faza de boboc; era încântat că floarea asta scăpase.

A fost bine că i-a spus la timp de nevinovăţia ei; cel puţin a luat-o ceva mai încet. Zâmbi când îşi aminti cum îl stimulase ca să depăşească ultimul obstacol, ultima barieră înainte de a-i simţi capitularea completă a trupului! N-o să uite asta niciodată.

Ar fi fost uluită dacă i-ar fi putut citi gândurile în timpul prânzului. Era gelos la nebunie pe tipul ăla pe nume Peter. La dracu'! Cât pe ce să-şi piardă controlul şi să facă o criză de furie. Se încruntă.

Motivul pentru care nu o făcuse fusese simplu. Avea ceva în privire ca şi cum cândva, undeva, cu multe vieţi în urmă, împărţise cu Peter ceva la fel de profund.

Parcă primise o lovitură în plex, atât fusese de puternic sentimentul. Cel puţin acum era cu un pas înaintea lui Peter şi întotdeauna va fi; nu-şi mai putea oferi virginitatea nici unui alt bărbat.

O simţi cum se mişcă lângă el, iar ochii ei migdalaţi se

deschiseră încet. Începu să tremure; era mai rece acum, că se înteţise briza serii, venind dinspre mare. Aruncă spre Alexis o privire sfioasă printre gene, iar în colţul buzelor ei roşii şi pline îi apăru un zâmbet.

— De ce zâmbeşti? Eşti fericită?

Zâmbetul i se accentuă. Pulsa, îi pulsa întregul trup, simţea nevoia să mai facă o dată dragoste.

— Nu cred că performanţa ta a răspuns pe deplin aşteptărilor. Aş putea fi şi mai fericită. Îndrăzni să-şi ridice privirea spre el. Stătea în fund pe covor, cu braţele puternice odihnindu-se pe genunchi, cu bărbia în mâini. Îi susţinu privirea.

— Copil neascultător, doctorul a spus să te odihneşti. Şi fără să-şi dezlipească privirea de a ei, îi şopti; Glumeşti, nu-i aşa?

— Ba, pe dracu'! Carrie îşi ţinu răsuflarea sperând din tot sufletul ca el să accepte provocarea mascată. Alexis se încruntă, trase adânc aer în piept, apoi se lăsă încet pe-o parte, cu faţa periculos de aproape de sânii ei. Inima i se opri, buzele începură să-i tremure în aşteptare, în timp ce el o cerceta cu privirea, nedezlipindu-şi ochii de ea până când sfârcurile sânilor i se treziră la viaţă devenind două butoane tari, iar intimitatea începu să-i pulseze sub privirea lui arzătoare.

— Nu destul de fericită? Faţa i se întunecă în clipa în care ea dădu din cap. Carrie ştia că face un joc periculos, că i-ar putea cere mai mult decât ştia ea să dea, dar voia să experimenteze cu cel care în curând îi va fi soţ.

Un deget leneş începu să-i traseze mici cerculeţe pe un sfârc, apoi îl ciupi, căutându-i senzaţia în privire. Carrie îşi muşcă buza; nu trebuia să se trădeze. Ochii ei strălucitori îl provocau, mişcările subtile ale trupului ei îl excitau.

— Deci eşti insensibilă la avansurile mele, da?

Închise ochii şi dădu din cap.

— Ar trebui să te străduieşti mai mult… n-am simţit nimic ultima oară… am…

Îi acoperi gura, sărutându-i cu înverşunare buzele înainte să mai poată scoate un cuvânt. Tot timpul s-a gândit că erau de aceeaşi parte a baricadei. Acum el deveni agresorul, posedând-o cu pasiune şi forţă.

Carrie scoase un strigăt când îi depărtă picioarele şi o pătrunse cu o mişcare rapidă. O excita să-l vadă pe Alexis pierzându-şi calmul într-o asemenea situaţie.

Întotdeauna şi-l imaginase ca pe un amant mecanic, automat. Ar fi trebuit să se gândească mai bine. Ar fi trebuit să-şi asculte propriul trup, care îi spusese întotdeauna că între ei există ceva special.

— Am să-ţi imprim păsările paradisului de pe covor pe spate pentru cuvintele astea, *agapi mou,* mormăi el cu o zvâcnitură puternică în faţa coapselor.

— Nu! Alexis, lasă-mă să-ţi fac eu asta.

Carrie rămase nemişcată, la fel şi Alexis. Ce zisese? Oh, la naiba! Indiferent ce o fi, el o să i se supună. Se retrase şi cu o singură mişcare o ridică deasupra, aşezând-o pe dovada dură a dorinţei lui.

— Oh, oh… oh, Alexis, începu să geamă încet, închizând ochii, pentru că senzaţia care o umplea era într-adevăr minunată. Începu să se mişte instinctiv.

Alexis izbucni într-un hohot de râs.

— M-ai tras pe sfoară, vicleano! Deschizând ochii albaştri, înceţoşaţi, Carrie dădu din cap, mişcându-se ritmic.

— Să nu crezi niciodată o femeie în mintea căreia nu este decât dorinţa.

Capitolul 8

Zorii dimineţii se strecurau prin fereastra boltită a dormitorului. Şi camera asta era aproape goală, numai un lampadar înalt, un covor, un set vechi de comode şi patul mare pe care îl împărţiseră cât fusese noaptea de lungă. Camera ca atare fusese un depozit, la etajul clădirii, îi spusese Alexis la cina simplă cu pâine şi brânză şi o sticlă de vin bun ca să meargă mai bine, la licărirea unei singure lumânări roz.

Carrie deschise ochii. Alexis nu mai era în pat. Trăgându-şi pe ea cămaşa lui care zăcea pe podea de aseară, porni spre scări. La fiecare treaptă tresărea de durere. Un mic zâmbet îi înflori pe faţa profund mulţumită. Alexis îşi pierduse controlul noaptea trecută, iar cel mai important era faptul că ea îl încurajase.

Ajunsă pe cea de-a doua treaptă de jos a scării, îl văzu exersând la aparat. Muşchii îi erau încordaţi, broboane de transpiraţie îi curgeau pe braţe, pe spate, pe picioare. Oh, dar era frumos. Cum de vedea de-abia acum lucrul ăsta? Şi de ce toată această poveste cu „cine să fie proprietarul ei”?

Mai întâi Petros, când a adoptat-o oficial la cincisprezece ani, iar acum Alexis. Ca să fie cinstită totuşi faţă de Alexis, el nu voia să se căsătorească totuşi cu ea. El voia un copil de la ea.

— Mă întrebam cum de eşti aşa în formă. Asta trebuie să fie, zise când el opri aparatul. Alexis se întoarse, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă.

— Drăguţă cămaşă. O prefer pe tine decât pe mine. O cercetă puţin cu privirea. Dacă stau să mă gândesc mai bine, te prefer goală.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu m-ai aşteptat să mă trezesc? zise ea zâmbind. Am fi putut face repriza a şasea la perete! Păreai insaţiabil azi-noapte!

Alexis se întoarse complet cu faţa spre ea, cu mâinile în şolduri.

— Carrie, ce naiba te-a apucat? Tu ai fost cea care mi-a sugerat să, să…

— Ştiu, ştiu.

— Carrie, majoritatea cuplurilor căsătorite fac exact acelaşi lucru.

— Noi nu suntem căsătoriţi.

— O să fim.

— N-am acceptat niciun moment lucrul ăsta, zise ea dând din cap. Vom avea un copil, dar n-am acceptat nicio clipă că ne vom căsători, spuse cu încăpăţânare.

— L-ai uitat pe Theo? Petros vorbea serios. Eu sau Theo, alegerea este a ta. Şi, dacă îmi amintesc eu bine, ai fost de acord.

— Theo? Cum aş putea să-l uit pe Theo? Numai că uitase. Bărbatul care era în picioare de cealaltă parte a camerei, ca un Adonis, nu mai lăsase spaţiu în mintea ei pentru nimeni altcineva, şi cu atât mai puţin pentru Theo!

Aşezându-se pe ultima treaptă a scării, îşi prinse capul în mâini.

— Cum aş putea să uit ameninţările cu Theo? Tu ai pus la cale toată treaba asta?

Alexis se îndreptă iute spre ea. Îl cuprinse un puternic sentiment de vinovăţie. Nu-i plăcea deloc de el în clipa asta, de minciunile pe care le spusese.

— Carrie, nu fi ridicolă. Ştii care este motivul meu.

— Oare? Ridică din umeri, ceea ce-i permise să-i vadă mai bine sânii. Presupun că eşti convins că am să-ţi torn la copii precum căţeluşii, cu duzina. Ei bine, ai dat-o-n bară, amice. Cota mea este un singur copil, m-ai auzit? Când se întoarse să iasă din cameră o prinse, ochii înotându-i în râs.

— Carrie, hai s-o luăm aşa cum este. Oricum, mă îndoiesc că aş putea să fac faţă unei duzine de mici Carrie. Acum hai să-ţi găsim ceva de îmbrăcat. Eu trebuie să mă spăl şi amândoi trebuie să ne hrănim.

Din clipa aceea, se instalară într-o rutină confortabilă.

Luau micul dejun într-o cârciumă care dădea spre micul port, amândoi îmbrăcaţi în şorturi şi tricouri, cu ochelari de soare şi legătură la gât. Carrie nu văzuse niciodată această latură a lui şi ştia că majoritatea oamenilor nu i-o cunoscuseră.

— Deci, iubito, ce mâncăm? o întrebă el moale. Carrie nu-i putea vedea expresia în spatele ochelarilor de soare, dar ştia că trebuie să fie de o maliţiozitate minunată. Întinse piciorul pe sub masa şi şi-l plimbă cu tandreţe pe pulpa lui musculoasă. Carrie chicoti.

— Săracul Petros, dacă ar fi ştiut că sunt virgină cred că mi-ar fi pus un bodyguard la uşă. Şi, în cazul ăsta, tu, maniac sexual, n-ai fi primit nimic noaptea trecută. Alexis îşi scoase încet ochelarii.

— Mai spune-mi o dată maniac sexual şi am... Se aplecă şi-i şopti ceva la ureche.

— Maniac sexual ce eşti, zise ea cu voce ascuţită când el dădu să se ridice. Ţipătul care-i ieşi din gură fu repede înăbuşit cu o sărutare. Alexis îi dădu drumul după minute întregi şi un zâmbet larg, pe care nu şi-l putu opri, îi ridică colţurile buzelor. Nu cunoscuse niciodată o femeie care putea fi atât de amuzantă. Lăsându-se pe spătarul scaunului, chemă chelnerul.

— De două ori ouă cu şuncă, două cafele şi multă pâine.

Carrie încerca încă să-şi revină după sărutul lui devastator. De ce naiba o fi comandat toate astea, când tot ce-şi dorea ea era să-l ducă înapoi în vechea brutărie şi să-l devoreze pe el la micul dejun? Oricum, nu-i plăceau ouăle prăjite.

Alexis îşi puse ochelarii de soare, ascunzându-se din nou după ei. Întotdeauna se străduise să facă pe placul iubitelor lui, dar a-i face pe plac lui Carrie era cu totul altceva. Da, fusese pregătit să facă dragoste cu ea, chiar să o lase însărcinată de dragul bătrânului. Petros îşi dorea din

suflet un nepot înainte să fie prea târziu. Ca un prost, Alexis fusese de acord, deşi nu-i plăcuseră toate condiţiile. Dar acum bătrânul să insiste să o ia de nevastă? După telefonul acela de la el simţea dorinţa imensă de a-l lăsa baltă pe Petros. Apoi, când a văzut reacţia lui Carrie la ultimatumul lui Petros, tot ce-şi dorise era să o iubească până când se va simţi mai bine, să o ţină strâns în braţe. Când o luase în braţe, simţise dorinţa de a o proteja; dar ştia că nu era uşor să o protejezi pe Carrie. Lucrul ăsta semăna mai degrabă cu o slujbă cu program complet.

— Clătină din cap respingând ideea, apoi îşi reveni încet din visare.

— Alexis, te-am întrebat de ce şuncă şi ouă?

— Poftim?

— Ai comandat şuncă şi ouă, de două ori, bombăni ea din nou. Scoţându-şi ochelarii de soare, îi puse pe masă. Alexis izbucni în râs.

— Ştiu, Carrie. Mai ştiu că adori să-i faci ouă cu şuncă lui Petros zile în şir, aşa că m-am gândit să încep să mă obişnuiesc.

— Şi lui Peter îi plăceau, zise cu ochii plini de afecţiune, gândindu-se la Peter. Ce dor îi era de sporovăială lui.

— Peter! Cine dracu' este Peter ăsta? întrebă Alexis cu asprime, scoţându-şi şi el ochelarii de soare şi trântindu-i pe masă.

— Eşti gelos, Alexis?

Alexis bombăni ceva către chelnerul care le adusese mâncarea şi, de îndată ce omul se depărtă, trecu la atac:

— Aşa cum spui tu, Carrie, trebuie să ţii la cineva ca să fii gelos. Noi nu avem decât un aranjament să ne căsătorim conform vechii cutume greceşti.

Dacă ar fi tăiat-o cineva în două ar fi durut-o mai puţin. Îşi îndreptă privirea spre mare şi-şi puse imediat ochelarii. Nu-i făcea nicio plăcere ca el să vadă că este pe

punctul de a izbucni în lacrimi.

Luă o bucată de pâine şi începu să arunce firimituri în apa limpede; imediat peştii apărură lacomi. Cu plasa de pescuit în mână, se ivi prompt şi chelnerul.

— Daţi-le în continuare de mâncare, doamnă, şi am să prind peştele pentru prânzul dumneavoastră. Da?

— Nu! Carrie se uită încurcată la Alexis. Nu vreau să-i prindă. Spune-i, Alexis.

— Spune-i singură. Vorbeşti destul de bine greceşte pentru el ca să te înţeleagă.

După ce-i explică chelnerului de ce nu vrea ca peştii să fie prinşi, se ocupă de farfuria din faţa ei, ignorându-l pe bărbatul de vizavi. Ultima parte a mesei decurse într-o tăcere totală.

*

— Oh, Christina, încetează să te mai agiţi atâta, bombăni Petros iritat. Am tot ce-mi trebuie, absolut tot, ţi-am spus.

— Da, inclusiv coniacul. Asta o să se întoarcă înapoi în dulap. Şi-i confiscă sticla de coniac, punând-o în buzunarul şorţului şi ridicând sfidătoarei bărbia.

— Eşti o femeie dură, Christina, o femeie dură. Acum du-te. Alexis trimite un om după bagajul lui Carrie.

— Iar asta-i altă persoană din această familie în legătură cu care îmi fac probleme, spuse Christina. Nu mai este ea de când cu eşecul revistei ăleia muzicale şi cu tot complotul ăsta împotriva ei. Nu sunt de acord să o forţezi să facă acest mariaj care n-o să dureze. Ea nu este grecoaică, Petros. Totul o să se sfârşească prost. Prost, îţi spun eu.

Christina nu plângea des, dar Petros cunoştea foarte bine semnele. Clătina capul dintr-o parte în alta, iar umerii i se ridicau şi coborau ritmic.

— Christina, nu plânge, te rog. Şi puse o mână pa umărul ei ca să o liniştească. Şi Carrie, şi eu o să fim bine. Mă duc să fac un control din cauza acestui ultim atac, doar ştii, iar Carrie poate să aibă singură grijă de ea.

— Control, pe dracu'! Ştim amândoi că este mult mai serios.

— Nu, nu.

— Oh, ştiu că este mult mai rău decât îmi spui mie, zise Christina. Nu sunt proastă, Petros. Iar sărmanul meu copil, Carrie a mea, nu-i poate face faţă lui Alexis. Da, ştiu şi asta, preciză ea când îi văzu privirea surprinsă. Te-am auzit cum îmi ameninţai sărmanul copil cu Theo, dacă nu se mărită cu Alexis. Numai când mă gândesc, mi se face rău.

— Carrie şi Alexis îşi vor împlini propriul lor destin, doar că au nevoie de puţin ajutor. Ştii, să fie împinşi în direcţia cea bună. Şi, spre informaţia ta, l-am ameninţat cu asta pe Alexis, nu pe Carrie, confirmă el cu un zâmbet uşor.

— Acelaşi lucru. Alexis i-a spus imediat. Ţine minte, bătrâne, că zeii nu te vor ierta niciodată pentru că te-ai amestecat în felul ăsta, îl avertiză hotărâtă Christina.

Petros privi solemn la menajeră câteva minute, după care se întinse şi o sărută.

— Plec în America, unde cei de acolo, sper, pot să facă miracole. Urează-mi noroc şi încetează să-ţi mai tot faci probleme pentru Carrie. Este pe propriile ei picioare, chiar dacă tu nu-ţi dai seama de asta.

— Hm, am să aprind o lumânare pentru tine, nu că ai merita-o.

Petros zâmbi. Menajera lui era o femeie bună.

*

— Ce-ai zice să ne delectăm cu gustul luxului în seara asta? o întrebă, îndreptându-se spre ea, care stătea cu picioarele încrucişate pe covorul pe care-l târâse pe balcon

prin fereastra dormitorul lui. Stătea şi privea portul de ore întregi.

— Lux? Ridică din umeri şi întrebă acră: I-auzi, acum îmi vorbeşti? Ţi-a trecut criza de gelozie sau cum i-oi spune tu?

— Fii atentă, Carrie, zise Alexis încruntându-se şi trecându-şi mâna prin părul negru. Eu lucrez şi te las să te odihneşti. N-o să prea am mult timp în următoarele câteva săptămâni, aşa că m-am gândit că aş putea să încep să recuperez.

— Nu asta mă deranjează. Mă deranjează că de azi-dimineaţă de când am pomenit numele lui Peter ai stat bosumflat ca un băieţandru. Nu-mi plac deloc asemenea tăceri. Dacă te supără ceva, atunci spune-mi. Se întoarse dinspre vederea panoramică la Alexis. Apropo, asta-mi aduce aminte că trebuie să-l sun înainte să ieşim în oraş. Presupun că pot să folosesc telefonul ăsta antic şi de demult pe care l-ai conectat, da?

Îl privea sfidătoare; pe faţă îi juca un muşchi. Insolentă, dar când o să termine cu ea n-o să se mai gândească în viaţa ei la Peter.

— Sigur că poţi, numai să ţii minte – şi o trase în braţe – că patul îl împărţi cu mine. După ce buzele lui o reduseră la o masă tremurătoare, o depărtă încet pe el, trăgând aer în piept, de parcă asta îi putea salva viaţa. Când devenea atât de posesiv, îşi imagina în secret că ţine la ea, chiar dacă nu era adevărat. Îşi ridică privirea spre el.

— Dacă prin lux înţelegi un restaurant decent, atunci las-o baltă. Hainele tot nu mi-au ajuns. Alexis continua să o urmărească având acea expresie ciudată pe faţă.

— Nu ţi-am spus, hainele ţi-au sosit acum vreo oră. Am urcat, dar dormeai. Nu m-am îndurat să te trezesc, dormeai atât de liniştită, încât am stat doar şi te-am privit, şi mi-am imaginat…

— În cazul ăsta, spuse ea zâmbind, aş vrea să ne

plimbăm puţin prin parc, apoi poate mergem la târgul de vechituri. Putem să mâncăm în *plaka.* Dacă eşti de acord.

Prinzând-o de bărbie, se încruntă uşor.

— Pui ceva la cale. Te cunosc eu când pui ceva la cale, Carrie. Nu accepţi niciodată nimic fără să te opui mai întâi.

Carrie zâmbi tot mai larg şi clătină din cap.

— Pur şi simplu vreau să mă distrez. Vreau să profit cât pot de pe urma…

— Unei situaţii nefericite, o întrerupse urmărind cum i se schimbă culoarea după starea de spirit şi după gândurile ce-i trec prin minte.

— Ei, haide, dacă mergem prin parc, va trebui să plecăm devreme. Cred că o să trebuiască să-mi faci curte printre flori şi arbuşti, acolo unde se întâlnesc toţi iubiţii. Asta-i datoria bărbatului, nu-i aşa? Nu cred că femeia trebuie să alerge după el.

— Vrei poezie şi romantism? Şi-şi înălţă întrebător sprâncenele.

Carrie dădu din cap, înflorindu-i un zâmbet moale pe buze.

— Vreau dragoste. Vreau să faci dragoste cu mine – îl văzu cum se încruntă – nu vreau sex. Dacă o să concepem un bebe în noaptea asta, atunci trebuie să fie un moment frumos, un moment la care să participăm amândoi. Pe care să mi-l pot aminti ca pe un moment romantic.

— O să ai şi dragoste şi romantism, o asigură el, după care se depărtă. Trântind uşa duşului, dădu drumul la apă. Spre neplăcerea lui extremă, veni apă rece şi nu continuu, ci în reprize. Iar zgomotele şi gemetele pe care le făceau conductele şi ţevile îi amintiră că trebuie să rezolve şi problema asta. Dintr-o dată se părea că se acumulaseră prea multe probleme.

*

Carrie stătea în taxi la numai câţiva centimetri depărtare de Alexis. Arăta atât de bine şi atât de elegant în cămaşa verde pal din mătase moale, cu pantaloni de un verde mai închis! înainte de a se urca în taxi îi zâmbise, o ţinuse de mână, o sărutase uşor. Îşi ţinuse promisiunea, până acum fusese o seară romantică.

Se bucura că vremea se mai răcorise. Ar fi fost o adevărată nenorocire un taxi încins, în care să joace aerul de căldură. Se gândea că, de îndată ce o să poată, o să facă o vizită la biroul de transport maritim al lui Petros, situat în Piaţa Ormonia. Ar vrea să ştie cât datorează exact debitorilor şi cât va trebui să plătească Alexis. Trebuia să fie ceva de ordinul milioanelor, după toate probabilităţile.

— La ce te gândeşti?

Vocea adâncă, rezonantă, îi vibră în creier, pătrunzându-i până în cele mai intime gânduri.

— Poftim?

Îl privi cu ochi nevinovaţi, cu un zâmbet ademenitor pe buze, provocator şi tulburător, pentru că ştia că nu-i poate citi gândurile.

— Te-am întrebat la ce te gândeşti? Şi de ce ţi-ai legat părul la spate în… în lucrul ăla?

Râsul ei plană în interiorul taxiului ca un fluture minunat.

— Este un fileu pentru păr şi mi-e mai răcoare aşa, cu părul strâns; iar gândurile mele, Alexis, îmi aparţin.

— Fireşte că gândurile tale îţi aparţin, zise încruntându-se din nou. Întinse mâna şi-i atinse delicata dantelă cu care era brodată rochia ei albă. Decolteul adânc din faţă îi părea prea ademenitor ca să reziste. Cu un suspin îşi retrase degetele. Întotdeauna eşti atât de feminină, până şi în şort. Porţi vreodată blugi şi colanţi?

Închise ochii când îi simţise degetele atingându-i bordura de dantelă a rochiei. Nu-şi dădea seama că

îmbrăcase rochia asta special pentru el? Cu materialul care se mula pe bust, cu cordonul subţire în talie şi cu fusta scurtă cu falduri înfoiate, ştia că o să-l seducă.

— Cât timp am repetat n-am purtat nimic altceva decât blugi şi pulovere. Şi pot să te asigur că arătam destul de comună. Am muncit atât la revista aia încât nici acum nu ştiu ce n-a mers, îi mărturisi încet amintindu-şi cât de dureros fusese să fii implicat în cel mai mare fiasco văzut de Londra de ani de zile.

— Prestaţia ta a fost bună. Am citit într-un ziar. Dacă te ajută, putem să vorbim despre asta. Carrie îl privi cu ochi mari.

— Nu, zău, ca să te poţi lăuda tu? Ca să poţi să-mi spui că tot ce atingi tu se transformă în aur şi tot ce ating eu nu face decât să mă afunde şi mai mult în datorii? Nu, mulţumesc. Mai bine să vorbim despre Petros; cel puţin subiectul ăsta este mai aproape inimii mele în momentul ăsta.

— Ce să vorbim despre Petros? Inima lui Alexis începu să bată mai tare. L-am contactat pe avocatul meu, totul este sub control.

— Da? Atunci spune-mi ce nu este în regulă cu el. De fiecare dată când întreb, primesc numai răspunsuri evazive, de genul „nu-ţi face probleme”. Dar îmi fac. El este toată familia mea.

Alexis se gândi la cele spuse de ea. Întinse mâna şi-şi împleti degetele cu ale ei.

— Ştiu şi eu la fel de puţin ca tine. A văzut un medic, specialist în boli de inimă, care i-a spus să înceteze să mai bea atâta coniac, să reducă numărul ţigărilor şi să-şi supravegheze dieta. Cred că pentru un bărbat de şaptezeci şi doi de ani nu arată chiar atât de rău.

Şoferul opri lângă grădina naţională. Coborâră şi intrară în parc; mergeau de mână, tăcerea prelungită fiind o dovadă a faptului că amândoi erau cufundaţi în gânduri.

Carrie fu cea care o rupse.

— Pentru ce sunt tabletele pe care le ia? Ştii?

Alexis clătină din cap. De ce dracu' îi promisese lui Petros? De ce?

Carrie merita să ştie adevărul despre boala lui.

— De un singur lucru sunt sigur, ar fi trebuit să-l lase pe Raymon să facă mai mult. Doar pentru asta era plătit. O strânse de mână şi o răsuci spre el. Inspiră aromele delicate. Îmi amintesc de tine.

Trandafirii, crinii orientali, arbuştii subtropicali îşi răspândeau în aer delicatul lor parfum. În depărtare, un păun îşi etala superbele pene ale cozii, scoţând strigăte ascuţite de avertisment pentru un alt mascul. Carrie inhală parfumul delicat, zâmbind.

— Poate că ar trebui să preiau eu conducerea. Ştii, mă gândesc la afacerea lui. După ce ai să plăteşti, va trebui să mă ocup eu de ea. Cel puţin în felul ăsta se va putea odihni mai mult, sugeră Carrie. Acum câţiva ani ţinea mult la asta. În primul rând pentru că nu voia să părăsesc insula. Universitatea era curată pierdere de timp după el. Apoi, dintr-o dată, s-a schimbat şi practic mi-a vârât pe gât şcoala de dans.

— Ai dreptate, la un moment dat ar fi respins orice te-ar fi determinat să pleci de pe insulă. Alexis se încruntă. Mi se pare ciudat să te trimită departe atât de în pripă. Cu toate astea, mi se pare că Raymon poate să se descurce. În plus, tu o să fii ocupată îngrijind de copiii noştri.

— Copilul, îl corectă încruntându-se.

— Bine, copilul. Şi tot ai să fii ocupată, trebuie să-mi păstrezi şi mie patul cald.

— Să nu mergi mai departe, escrocule. Căsătorie sau nu, n-am să mă las şantajată în felul ăsta. Va trebui să muncesc, zise uitându-se revoltată în ochii lui negri precum ciocolata. Alexis îi atinse obrazul cu dosul mâinii, după care spuse:

— Atunci putem discuta detaliile mai delicate ale carierei tale mai târziu. Seara asta este de dragoste şi romantism. O mângâie pe ceafă, coborând cu degetul pe coloană, vocea lui profundă sugerând promisiuni tainice. Sau ai uitat?

Cu fiecare atingere, Carrie părea că se topeşte şi mai mult. Oare chiar acceptase ea căsătoria şi de ce Alexis îmbrăţişase atât de brusc ideea? „Nu este evident, proasto ce eşti? se admonestă singură în gând. Nu a pornit totul de la sex? Libidoul lui, bărbăţia lui, perifania lui. Majoritatea prietenilor lui erau deja căsătoriţi şi cu copii. Majoritatea grecilor de vârsta lui au cel puţin un copil.”

Admirându-i faţa în lumina moale a serii, Alexis îşi dorea să poată reţine acest moment pentru totdeauna. Carrie îl făcea să clocotească aşa cum nu-l făcuse nicio altă femeie, iar gândul la căsătorie devenea tot mai atrăgător. Petros a ştiut cu siguranţă ce a făcut.

— Alexis, mă bucur că te văd, se auzi o voce de american pe alee. Şi cu o fată atât de frumoasă!

După ce Alexis făcu prezentările, senatorul Walker şi soţia, plus câţiva bodyguarzi, porniră împreună la plimbare. Carrie era conştientă de zidurile de muşchi zdraveni de fiecare parte a ei.

— Înţeleg că afacerile merg bine. Noul hotel din Palm Beach este senzaţional. Mulţumesc pentru weekend-ul gratuit, a fost extraordinar de relaxant, spuse senatorul zâmbind.

— Da. Este o investiţie bună.

— Am auzit că prietenul tău, cum îl cheamă… cel cu care te-am întâlnit nu demult, Petros, ăsta-i, am auzit că se duce săptămâna asta la New York să vadă un specialist în boli de inimă. Ăsta-i oraşul meu natal, scumpo, spuse adresându-i-se lui Carrie.

Carrie se simţi de parcă primise o lovitură în plex. Îşi dădu seama de surprinderea din vocea lui Alexis, care-i

strânse uşor mâna.

— Un specialist?

— Da. Cel mai bun din New York, după cât se spune. Senatorul îl bătu pe Alexis pe spate. O să fie bine. Dacă îl poate ajuta cineva, atunci John Steiger este omul. El îl îngrijeşte pe tatăl meu de ani de zile. Îi pune o baterie nouă şi-l face să meargă precum un ceas cu cuarţ.

După ceea ce păru să fie o plimbare fără de sfârşit prin grădina naţională, o plimbare în care totul avea contururi estompate, iazul, fântânile, până şi superbii păuni, senatorul şi grupul său îi părăsiră. Alexis îi invită pe iahtul lui când doresc să vină. Carrie rămăsese fără grai, lacrimile împăienjenindu-i ochii.

— N-ai ştiut, nu-i aşa? îşi ridică privirea spre faţa palidă a lui Alexis.

Clătină din cap, luând-o cu tandreţe în braţe.

— Oh, Carrie, îmi pare foarte rău. N-am ştiut că este atât de grav. Niciodată n-a spus cât de serioasă este boala lui. Nu mi-a spus decât că a consultat un specialist la Londra.

Ar fi fost foarte uşor să treacă peste tot, aşa în siguranţa braţelor lui. Dar nu putea face asta; trebuia sa înfrunte adevărul, oricare ar fi fost el. Viaţa ei părea să fie presărată cu tragedie după tragedie. Era hotărâtă să nu-l lase pe Petros să fie următorul.

— Senatorul a spus cumva că deja a plecat?

— Nu. De data asta îi putea citi gândurile. Haide, o să închiriem un vas şi mergem pe insulă, dacă asta vrei. Vrei să-l vezi, nu?

— Eşti atât de bun şi de atent. Asta o să ne strice seara romantică.

— Nu, n-o să ne-o strice. Ne asigurăm că este bine şi apoi o să navigăm singuri câteva zile. Putem merge oricând pe *Challanger* într-una din zilele săptămânii viitoare. În afară de asta, îi stric ploile surorii mele dacă stau prea mult

pe iaht, spuse el izbucnind în râs.

— Haide să mergem să ne pregătim. Este mult de când n-am mai navigat, iar vântul este perfect în momentul ăsta.

*

— Petros, Petros! George spune că a văzut lumini la debarcader. Zice că a acostat un iaht mic. Christina părea îngrijorată. Cine să ne viziteze la o oră atât de târzie?

Petros stătea în fotoliul său preferat. Era nervos pentru că în curând o să fie în drum spre New York, unde cel mai probabil va afla ce viitor îl aşteaptă, dacă o mai avea vreunul.

— Să-l trimit pe George să vadă? îl întrebă Christina.

— Petros dădu din cap, cu resemnare pe faţa lui obosită.

— Nu pot fi decât Alexis şi Carrie. Numai Alexis ar ancora acolo noaptea când ştie cât poate fi de periculos!

— Iar tu ştii totul despre pericol, nu-i aşa, amice? Ai cochetat destul de des cu el! spuse Christina îngrijorată, după care se întoarse şi porni spre uşă.

Capitolul 9

Din cadrul întunecat al uşii se auzi vocea lui Alexis:

— Dacă n-am fi aflat de vizita ta la New York, crede-mă, eu şi Carrie am fi fost demult în pat. Aşa, am lăsat-o adormită pe iaht.

Intră în cameră, silueta lui autoritară şi figura încruntată făcând-o până şi pe Christina să se dea cu doi paşi înapoi.

— Şi, întrucât ea nu ne poate auzi, poate că ai să mă

luminezi şi pe mine spunându-mi ce este cu căsătoria asta şi cu posibila ta operaţie, Petros. Îşi trecu degetele prin părul negru, ud. Marea fusese agitată, iar navigatul mai dificil decât anticipase.

Petros se întoarse spre Christina.

— Adu-i lui Alexis un pahar...

— O cafea este prea perfect, Christina, interveni Alexis. Christina dădu din cap şi ieşi. Alexis se întoarse spre Petros: Nu că aş vrea să te văd mort, amice, dar mi-ai spus că doctorii ţi-au mai dat cel mult cinci ani de trăit şi că nu poate fi vorba de nicio operaţie. Să înţeleg că există vreun leac miraculos? Destul de convenabil, nu crezi?

— Alexis, te rog. Mă duc la New York, sa văd un prieten şi am fost sfătuit ca, fiind acolo, să merg la acest specialist care este un tip deosebit. N-am auzit niciodată de el până săptămâna trecută, când m-a sunat prietenul meu, şopti Petros, cu voce slabă şi chinuită.

— Atunci de ce nu-i spui finei tale? Este bolnavă de îngrijorare din cauza ta şi nu merită toate astea. Sunt de acord că pe când era copil a fost neascultătoare, se purta urât, puţin cam zvăpăiată, dar acum nu merită tot secretul ăsta în jurul ei. Te iubeşte, Petros; îşi vinde sufletul pentru tine! La naiba, omule! Trebuie să i se spună adevărul şi, pentru Dumnezeu, este destul de mare ca să-l ştie. Îşi trecu cealaltă mână prin păr, umblând cu paşi mari prin cameră. Şi ce este cu toată farsa asta cu Theo? Theo! Omul este un imbecil!

— Nu este nici o farsă, zise Petros cu voce calmă şi clară. Theo ar fi fericit să o ia de nevastă, iar dacă nu ai grijă, tinere, exact asta se va întâmpla.

Alexis se aplecă peste Petros, statura lui impunătoare şi forţa lui intimidându-l pe bătrân.

— Să nu mă ameninţi! Carrie va deveni soţia mea, pentru că eu spun asta şi din niciun alt motiv. S-a înţeles?

— Alexis, prietene, răspunse Petros făcându-se mic în

scaun, Carrie este a ta, exact atâta vreme cât o doreşti. Dacă nu, Theo este următorul.

— Bătrân nesăbuit, eşti aproape la fel de rău ca însuşi Theo! exclamă Alexis violent. Nu-mi place toată chestia asta, subterfugiul ăsta. Vreau ca lucrurile să fie clare cu ea. N-ar fi trebuit să accept niciodată aşa ceva.

— Oh, şi vrei să fii dezvinovăţit, presupun? Absolvit de orice implicare în şarada asta. Ei bine, – nu-ţi voi permite să faci asta. Ştiu sigur că aştepţi de ani de zile să o bagi pe Carrie în patul tău. Şi ai recunoscut deja că a fost acolo! Ori te căsătoreşti cu ea şi-ţi ţii gura, ori o să facă treaba asta Theo!

Intră Christina cu o tavă pe care aducea cafeaua.

— Christina, pregăteşte-i patul lui Carrie. Alexis şi ea vor rămâne aici peste noapte.

— Am să pregătesc şi camera de oaspeţi atunci, zâmbi Christina.

— Eu şi Carrie vom dormi împreună, Christina. Se întoarse spre Petros, care nici măcar nu clipi. Da, Petros, prietenul meu, planul tău se desfăşoară conform programului.

Petros privi leneş spre Alexis. „Mult mai bine decât îţi închipui tu, băiete, mult mai bine decât îţi imaginezi”, îşi zise Petros în gând.

Carrie se trezi în semiîntuneric. Îşi dădu seama că ancoraseră, după legănatul uşor al iahtului şi tăcerea motoarelor. Cea mai mare parte a drumului Alexis navigase cu pânzele, dar pe ultima porţiune folosise motorul pentru siguranţă.

Era ca un murmur delicat care în cele din urmă o făcu să adoarmă. Zâmbi. Alexis o învelise la un moment dat cu o pătură. Se părea că poate fi foarte tandru şi grijuliu când vrea.

— Carrie! Vocea lui bubui pe punte.

— Bine, bine, sunt trează, nu trebuie să scoli morţii

din somn, bombăni întrebându-se de ce pare furios când numai cu câteva ore mai devreme fusese minunat. Expresia feţei îi confirmă că-l supărase cineva.

— Eşti dorită sus, la casă. Acum!

— Bună, tu de colo, replică ea. Mă bucur că te văd, iubito. Mi-a fost aşa de dor de tine cât ai dormit, că practic mi-ai frânt inima… sau, cel puţin, mă doare.

Alexis zâmbi, aproape întotdeauna reuşea să-i ridice moralul şi să-l înveselească.

— Dacă n-o iei din loc să mergem acasă, o să te doară şi pe tine o anumită parte a anatomiei. Se aplecă şi o sărută pe buze. Îmi pare rău că m-am răstit la tine, dar Petros vrea să-ţi spună despre specialist. Luându-i furia drept îngrijorare, Carrie izbucni nervoasă:

— Este într-adevăr bolnav, nu?

— Da, este, zise el serios. Asta ar putea însemna un transplant de Inimă. Nu sunt sigur, şi nici el nu, este, nu încă.

— Nu este prea bătrân pentru asta? întrebă ea muşcându-şi buza. Am irosit prea mult timp în Anglia. Am presupus pur şi simplu că o să trăiască o veşnicie.

Cu ochi şovăitori îi cercetă faţa pentru a vedea o încurajare, după care i se aruncă în braţe.

— N-o să trăiască o veşnicie, nu?

O luă de mână, ajutând-o să coboare de pe iaht. Nu ar mai avea pe nimeni dacă moare Petros, recunoscu el, absolut pe nimeni. Este adevărat, Christina fusese ca o mamă pentru ea, dar Carrie cea îndărătnică arăta categoric vulnerabilă de când senatorul Walker lansase bomba.

Când intrară în salon, Carrie se îndreptă spre Petros şi-l sărută zgomotos pe obraji.

— De ce nu ne-ai spus? Eşti un încăpăţânat, Petros, îl dojeni cu blândeţe.

— Ei, haide, Carrie, n-am vrut să sperii pe nimeni. Plec la New York mâine. Doctorul de acolo îmi va spune care va

fi soarta mea. Îi văzu expresia din privire. Şi, înainte să întrebi, îţi spun că am să mă duc singur! Mă întâlnesc cu un prieten şi nu iau pe niciunul dintre voi cu mine.

Ar fi vrut să protesteze, dar era secătuită.

— Cum doreşti, dar când te întorci trebuie să vii să stai cu noi pe iaht.

— Da, Petros. Cred că vine şi mama să petreacă câteva zile pe iaht. Te poţi relaxa cu cineva mai apropiat de vârsta ta. Alexis zâmbea, dar Petros văzu că, dedesubt, furia continua să-i clocotească.

— Pff, bombăni el. Nu este bună de altceva decât să-mi facă tot timpul observaţii. „Pune-ţi cravata! Zâmbeşte, Petros, arăţi groaznic! Bagă-ţi cămaşa în pantaloni!” Grozavă distracţie!

Alexis îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în râs. Ştia totul despre mama lui.

— Poate că Helena Stephanides ştie cum să te trateze, Petros, spuse Christina când intră. De când a făcut operaţia, este o femeie impunătoare şi de-a dreptul formidabilă. Ştie cum să se poarte cu voi, bărbaţii, cu toţi!

Carrie zâmbi; o iubea foarte mult pe Christina. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, aceasta se întoarse spre ea şi întinse braţele.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de o îmbrăţişare, copila mea! Bărbaţii ăştia nu se gândesc decât la ei. Vino cu mine, am să-ţi fac nişte cacao. Lasă-i să stea de vorbă. Carrie o urmă pe Christina în bucătărie. Ai mâncat? o întrebă aceasta îngrijorată.

— Da, Alexis mi-a făcut o omletă mai devreme.

— Alexis? Ei bine, sunt surprinsă. Carrie dădu din cap şi zâmbi. Eşti fericită? Ce este cu căsătoria asta aranjată pe care au pus-o la cale? După părerea mea, nu este bine deloc.

Carrie nu putea să-i dea Christinei toate detaliile, ar fi fost uluită.

— Da, sunt fericită.

Christina îşi băgă mâinile în buzunarele şorţului.

— Zice că se culcă cu tine în camera ta. N-am ştiut ce să cred despre asta. Vreau să spun…

— Este în ordine, Christina.

— Ei bine, ştiu că n-ar trebui să întreb asta…

— Întreabă orice, Christina.

— Se poartă frumos? Dacă te face să suferi, îl omor.

— Este un amant foarte atent şi grijuliu. Şi va fi curând soţul meu. Nu-ţi face griji, Christina, în adâncul sufletului său este un bărbat foarte bun. Şi izbucni în râs. Toată răceala aia a lui, bombănelile şi poruncile date cu glas autoritar sunt toate numai de faţadă, sunt sigură.

— În adâncul sufletului său? Cred că vrei să spui adâncul măsurabil, zise Christina cu sarcasm.

— Da, dar când ajungi la acest punct… Se opri, incapabilă să descrie sentimentele ce o încercau.

Christina îi puse cana cu cacao în faţă, iar Carrie se aşeză la masă.

— Îmi pare rău că n-am putut să-ţi spun de Petros. N-am ştiut ce se întâmplă exact până în seara asta. Nu totul, înţelegi?

— Înţeleg. Petros este prea mândru ca să ceară ajutor. Trebuie să fim pur şi simplu alături de el.

Se aşeză şi Christina, cu ochii ei căprui obosiţi strălucind de lacrimi şi ar fi plâns dacă n-ar fi auzit închizându-se uşa de la salon. Se adună imediat.

— Înţelegi, nu? Amândoi însemnaţi foarte mult pentru mine, şi l-aş putea iubi cu uşurinţă şi pe Alexis. Întotdeauna a fost foarte politicos cu mine. Ca un fiu, înţelegi?

*

În dimineaţa următoare se îndepărtau de insulă, ieşind în larg cu iahtul *Adonia.* Alexis îi explicase originea

numelui; frumoasa zeiţă a renaşterii, a tinereţii veşnice. Se priviră în ochi o clipă care era numai a lor. Încerca el oare să-i spună ceva?

Ziua era înviorătoare, briza se juca în părul lui Carrie, răcorindu-i faţa; în largul Mării Egee cerul era albastru, iar marea şi mai albastră, iar faptul că-l avea pe Alexis numai pentru ea făcea ca totul să fie minunat, chiar dacă numai pentru câteva ore, până când urmau să-i întâlnească pe prietenii lui.

Era un navigator bun, calm şi sigur în aproape tot ceea ce făcea. Fireşte, *Carrie* fusese pe mare cu tatăl ei şi cu Petros, când era copil, aşa că nici ea nu era o novice.

— Spuneai că ne întâlnim cu prietenii tăi? Unde sunt? strigă Carrie din cabina de jos, ocupată cu pregătirea cafelei.

— Nu sunt sigur încă, ai răbdare. Or să-ţi placă prietenii mei, Carrie, au nişte suflete minunate, îi spuse întorcându-se spre ea cu un zâmbet, când apăru pe punte. Vino şi ajută-mă, hai să văd dacă ţii minte ce te-am învăţat azi-noapte.

Era atât de copilăros, părea atât de obişnuit cu tot ce presupunea viaţa. Cine ar fi crezut că este preşedintele unei companii de transporturi maritime şi proprietarul câtorva hoteluri de succes? Un concurent nemilos în lumea afacerilor. Acum lăsase jos orice gardă şi munceau cot la cot pentru a stăpâni iahtul.

Carrie îl privea, mângâindu-i fiecare muşchi ce se încorda în timp ce se mişca într-o parte şi în alta pentru a menţine cursul vasului; şi simţi cum o cuprind valuri de dorinţă.

— Carrie, încetează să mai visezi cu ochii deschişi, femeie, şi pune mâna pe cârmă. Ordinul îi fu dat cu autoritate, iar ea se supuse, dar îi aruncă o privire întrebătoare. Este bine, Carrie, ţine-o aşa. Eu mă duc să cobor pânza, apoi ancorăm.

— Şi după aceea?

— După aceea, aşteptăm. Ochii îi străluciră maliţios aruncându-i un zâmbet strălucitor. Un zâmbet care valora milioane de cuvinte, dacă-i cunoştea limbajul.

Carrie îşi roti ochii în jur: cât vedeai, nu erau altceva decât cer şi mare.

— Aici este punctul de întâlnire, în mijlocul mării?

Alexis dădu din cap, aruncând ancora.

— Vino, hai să mâncăm ceva. Nu ştiu ce simţi tu, dar mie navigatul îmi face o foame de lup. Mi-ai tot vorbit de gustările alea irlandeze. Vreau să-mi faci şi mie ceva.

— Petros o să fie surprins când am să-i spun că am luat micul dejun în mijlocul Mării Egee. Dacă eu îţi fac gustări irlandeze, tu-mi faci ouă cu şuncă, bine? Îl lăsă să o ajute să coboare scara în cabină.

— Ca să fiu sincer, speram că tu ai să pregăteşti totul. Eu am adus toate ingredientele. Este foarte greu să fii căpitan şi să ai în acelaşi timp un marinar neascultător, şi de o frumuseţe răpitoare în plus, de care să te îngrijeşti.

Alexis adusese la bord o mulţime de fructe proaspete, ouă, brânză, şuncă, pâine prăjită şi cartofi. Nu-i trebui mult ca să-l vadă perpelindu-se de nerăbdare să guste din toată mâncarea pe care i-o pregătea.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă privind-o cu câtă abilitate sparge ouăle în tigaie.

Carrie clătină din cap, conştientă de privirea lui intensă; ochii lui arzători porniră de la şuviţele rebele ale părului blond, spre faţa încinsă, după care începură să coboare încet în jos, urmând linia gâtului foarte feminin, în a cărui scobitură pulsul i-o luase razna. Continuară călătoria spre adâncitura în formă de V dintre sâni, unde zăboviră o vreme, ca şi cum ar fi dezbătut cu el însuşi. După care se îndreptară spre nodul cu care era prinsă în talie bluza de muselină albastră. Se opriră acolo şi se hotărî să se ridice.

— Pentru Dumnezeu, femeie, ori mă hrăneşti, ori mă

laşi să mă înfrupt singur din tine, bombăni îndreptându-se spre ea, ca un personaj dintr-o piesă clasică.

Carrie îi mai văzuse privirea asta şi nu era sigură că se poate lupta cu el acum, mai ales după fiasco-ul din noaptea trecută, din camera ei. Se simţise respinsă când se îndepărtase de ea şi adormise pe loc. Răsturnă iute şunca, ouăle şi cartofii pe o farfurie pe care i-o îndesă în mâini înainte să se poată apropia prea tare de ea.

— Mănâncă-ţi micul dejun, spuse cu voce firavă, puţin cam prea emoţionată.

Alexis se uită de la Carrie la farfurie, încruntându-se pentru că nu mai avea de ales, dar învingând temporar foamea, se aplecă şi-i şopti:

— Poate că o să te am ca desert!

Carrie zâmbi. Promisiuni, promisiuni, nu aşa se manifestase noaptea trecută. Poate că statisticile publicate în reviste, conform cărora cuplurile făceau amor de două-trei ori pe săptămână, erau adevărate, şi bărbaţii nu erau în stare de mai mult de două ori pe săptămână. Aşezându-se vizavi de el îi întinse pâinea şi untul, iar ea-şi luă cana aburindă cu cafea. Alexis se uită prin cabină după farfuria ei şi se încruntă.

— Unde dracu’ este mâncarea ta?

— Aveam de gând să o împart cu tine.

Alexis rupse o bucată de pâine, o înmuie într-un ou şi i-o întinse.

— O să am eu grijă de asta. Ţi-am spus-o şi eu înainte şi ţi-a spus şi doctorul că eşti prea slabă.

Carrie refuză să intre în dispută cu el, dar, pentru a-l consola, luă bucata de pâine şi apoi o înmuie din nou în oul din farfuria lui. Dacă ar fi ştiut adevărul, era sigură că şi-ar fi bătut joc de slăbiciunile ei. Ar fi fost surprins să afle că pierderea apetitului se datora numai efectului devastator pe care îl avea trupul lui musculos asupra ei. Simţea cum i se înmoaie oasele la apropierea lui. Dar n-ar fi putut să-i

spună niciodată aşa ceva. Nu trebuia să-i spună!

Satisfăcut că mâncase partea ei de mic dejun, Alexis făcu cafea proaspătă şi se aşeză din nou vizavi de ea. Într-un târziu Carrie fu cea care rupse tăcerea.

— Pe cine aşteptăm?

— Aşteaptă şi ai să vezi. Este surpriză.

— Hm. Nu sunt deloc sigură că o să apară cineva; şi când mă gândesc că am renunţat la seara noastră romantică! se plânse bosumflându-se uşor, apoi adăugă: Mă bucur însă că ai înţeles că trebuie să-l vedem pe Petros.

— În definitiv, noaptea trecută nu era o noapte potrivită să fie romantică. Tu arătai obosită şi am crezut că este vremea să luăm în serios recomandările doctorului şi să te las să te odihneşti. Totuşi, pentru că suntem la subiectul romantism şi dragoste, ai putea să mă luminezi şi pe mine în legătură cu Peter. Cine este şi de ce a trebuit să-i telefonezi?

Carrie dădu din cap şi arboră un zâmbet forţat; deci este într-un fel curios în legătură cu Peter. Dacă ar încerca să-i pese de sentimentele ei, poate că i-ar oferi dragostea ei necondiţionată. Dragoste? Să fie un cuvânt pe care să-l fi asociat cu Alexis? Se uită la el.

— Ţi-am spus. Peter este cineva pe care-l iubesc. N-o să creeze probleme cu acest aranjament pe care-l avem, dar să nu te aştepţi să încetez să-l mai iubesc, pentru că n-am să pot s-o fac! „Aşa, lasă-l să mai fiarbă o vreme în suc propriu.”

— Haide să ne întoarcem pe punte, s-ar putea să fi apărut, zise el întinzându-i mâna. Îşi strecură prudentă degetele în mâna lui, iar Alexis coborî capul până la urechea ei.

— Nu fi atât de îngrijorată, prietenii mei n-au să te muşte.

„Nu de prietenii tăi sunt eu îngrijorată, ci de tine”, îşi zise în gând. Era imposibil. Îl dorea şi totuşi se temea atât

de mult! Trebuia să uite cuvântul „dragoste” pentru moment.

— Sunt greci? îl întrebă numai din curiozitate, trăgându-l de mână ca să-l oprească pe loc. Alexis îi zâmbi, dar clătină din cap şi o trase după el în sus.

— Pui prea multe întrebări. Aşteaptă şi ai să vezi, unii dintre ei s-ar putea să fie foarte bine greci.

Aşteptară aproape patru ore, vreme în care Alexis o unse cu cremă pe umeri şi pe spate, pe picioare şi pe coapse, pentru ca soarele să n-o ardă prea tare. Mişcările ritmice erau relaxante, liniştitoare, totuşi o scoteau din minţi. Zăcea întinsă pe burtă, dorindu-l tot mai mult, cu fiecare clipă care se scurgea.

Masându-i umerii cu cremă, Alexis se gândea la acel Peter. Conversaţia telefonică pe care o avusese ieri cu el nu făcuse decât să toarne gaz peste foc. Avea dreptate, nu o putea împiedica să-l iubească, dar îl putea împiedica să mai intre în legătură cu ea, să mai vorbească la telefon. Făcuse deja demersuri, când fusese la Londra, ca un detectiv particular să o supravegheze pe Carrie, dar se răzgândise. Acum, că Peter ridicase capul lui urât, trebuia să ştie cât de mult îl iubeşte pe omul ăsta. N-avea decât să dea un telefon. Şi să afle ce înseamnă exact Peter pentru ea.

— Avem noroc, Carrie, prietenii mei se apropie. Să nu faci zgomot, ai să-i sperii. Şoapta lui îi stârni fiori de dorinţă.

Curiozitatea o făcu să se ridice în fund şi-şi ţinu răsuflarea când îi văzu despicând apa. Zeci de delfini înotau spre iaht, unii doar la suprafaţă, alţii făcând salturi superbe peste spuma mării. Nu-i văzuse niciodată atât de aproape.

Lacrimi de fericire îi umplură ochii văzându-le frumuseţea, graţia şi sufletul lor încrezător, pe măsură ce se apropiau de *Adonia.* Privea fascinată. Păreau fericiţi să înoate şi să dea spectacol pentru prietenii lor oameni. Întorcându-se spre Alexis, îl surprinse urmărind-o cu o

privire tristă, ciudată, pe care şi-o ascunse imediat adresându-i un zâmbet liniştitor.

— Eşti încântată că te-am adus aici?

— Oh, da, îţi mulţumesc foarte mult – se întinse şi-i mângâie faţa cu palma ei moale n-am să uit niciodată clipa asta. Niciodată.

Întorcându-se înapoi la delfini se apropie de marginea punţii şi fu recompensată când unul dintre ei îi permise curajos să-i atingă uşor pielea de un albastru-argintiu.

— De unde ai ştiut că-mi plac? îl întrebă întorcându-se din nou spre al. Bucuria îi era evidentă în privire, dragostea pentru frumoasele creaturi emanând din însuşi sufletul ei.

„Dacă ar putea avea privirea asta şi pentru mine”, se gândi el. Dar nu era prost, ştia că ea se află acolo numai dintr-o aşa-zisă datorie. Păru surprins de întrebarea ei şi ridică din umerii largi şi bronzaţi.

— N-am ştiut. Ştiu că, pentru mine, când îi văd, este o experienţă minunată, ca şi înotul alături de ei – ochii i se întunecară şi mai mult când se apropie de ea o experienţă pe care am dorit să o împart cu tine.

Cum stătea aşa în genunchi pe punte, îşi ridică privirea spre faţa lui.

— Mulţumesc. Cuvintele păreau insuficiente, dar el o reduse la tăcere punându-i un deget pe buze.

— Nu, nu mai spune nimic. Bucură-te doar.

Ceea ce făcu din toată inima. În timp ce despicau apa o mamă cu puiul ei aceasta îi supraveghea mişcările. Aproape că putea simţi lungimile de undă pe care comunicau cele două fiinţe, putea descifra limbajul trupului mamei care-şi avertiza puiul să nu se apropie prea, mult de fiinţa umană. Lucrul ăsta o impresionă cum nu i se întâmplase niciodată în viaţă.

În cele din urmă porniră să navigheze din nou. Delfinii îi urmară o vreme în apa strălucind sub razele soarelui. Se depărtară prea curând, lăsându-i pe Carrie şi Alexis cu

gândurile şi amintirile lor.

Privindu-l pe amantul ei grec, i se umplură ochii de lacrimi. Era foarte, foarte relaxată şi, în multe privinţe, aproape fericită. Încă de prima dată când făcuseră dragoste, în vechea brutărie care dădea spre port, avusese sentimentul ăsta. Apoi, când o respinsese în seara aceea, la Petros, întorcându-se cu spatele fără să spună un cuvânt, a ştiut că între ei avusese loc un schimb dur de cuvinte. Noaptea trecută, la un moment dat, a simţit că o ia în braţe. A lipit-o de el şi pur şi simplu a ţinut-o aşa, îmbrăţişată. De zile întregi râdea cu ea, vorbea cu ea, îi trezea amintiri comune, uneori dureroase. Fusese el însuşi, iar ei îi plăcea lucrul ăsta. Coborâse atât de mult orice gardă, încât se îndrăgostise până peste cap de el. Singurul lucru care începuse să o îngrijoreze era că în ultima vreme nu mai făcuse dragoste cu ea.

Fusese o proastă că permisese să se întâmple aşa ceva, dar avusese de ales? Petros fiind atât de bolnav, se părea că nu exista nicio altă cale. Dar n-ai fi fost minunat ca Alexis să o dorească pentru că o iubeşte?

Observând că Alexis coboară pânzele, începu să-l ajute, şi numai când intrară încet în portul Alonnissos îşi dădu seama ce o obsedase toată dimineaţa. Când coborâse pânzele, la fel cum făcuse şi în portul Skiathos. Da, atunci a fost. Apăruse un bărbat mic de statură, în uniformă, un bărbat care-l salutase calm şi cu care vorbise în greceşte, repede, oprindu-se când au văzut-o că se apropie. Momentul acela i-a declanşat o mie de întrebări pe care ardea de nerăbdare să i le pună. Bărbatul ăla avea vreo legătură cu flota *Aphrodita* sau cu superbul vas de curse nou ancorat în port? Dintr-odată, Carrie mirosi ceva; ceva ce o să verifice imediat ce au să ajungă la Atena.

În timp ce Alexis asigura iahtul de ţărmul portului, Carrie îl privi ţintă, nevenindu-i să creadă că poate fi implicat în ceva necurat, brusc suspectându-i pe el şi pe

Petros. Alexis îşi ridică privirea, o văzu încruntată, muşcându-şi nervoasă buza de jos.

— Hei, de ce te încrunţi? îşi înălţă o sprânceană când zări lucirea de furie din lagunele alea albastre minunate cărora le spunea ochi. Temperamentul ei irlandez părea a fi pe punctul să explodeze!

Alexis o ajută să coboare de pe iaht, dar se smulse din mâna lui şi o porni hotărâtă înainte. Îl auzi cum trage adânc aer în piept, dar nu-l luă în seamă, până când o apucă de mână şi o răsuci cu faţa la el.

— Ce naiba te-a apucat? o întrebă furios din cauza felului în care se purta şi derutat de schimbare. Fusese foarte drăguţă în ultimele zile.

Carrie ar fi luat-o la goană precum un iepure, dar strânsoarea mâinilor lui era prea puternică. Trase adânc aer în piept şi lansă atacul verbal.

— Ca şi cum n-ai şti!

— Nu ştiu şi ai face bine să-mi spui cât mai am o umbră de răbdare!

Muşcându-şi buza, Carrie îşi înghiţi cuvintele. La dracu', ce rost are? Dacă a descoperit vreun plan diabolic şi-l lasă să ştie lucrul ăsta, este pierdută.

— Aştept!

— Dacă vrei să ştii adevărul, este vorba de noaptea trecută şi de ieri noapte. Îşi căută cuvintele, gândurile. Era singura cale de scăpare, aşa că se dezlănţui asupra lui. Tu, diavol, ce eşti! Voi, bărbaţii, aveţi neobrăzarea să spuneţi că femeile sunt o pacoste! Nu este suficient că m-ai respins în propria mea casă, după ce ai spus la toată lumea că te-ai culcat cu mine? Apoi noaptea trecută te-ai cuibărit lângă mine şi ce? Te întreb ce s-a întâmplat? Nimic, zero.

Carrie se sperie de propriile ei cuvinte; simţea că o strânge tot mai puternic de braţe, ceea ce făcea inutilă încercarea de a scăpa.

— Vino cu, mine înapoi, pe iaht. Cred că trebuie să

stăm de vorbă. În particular!

— La ce foloseşte atâta vorbărie?

Carrie se zbătea din toate puterile să scape, dar n-avu nicio şansă în faţa forţei lui. Într-o secundă o ridică de la pământ şi o săltă pe umăr, spunându-i în termeni foarte puţin ceremonioşi să stea cuminte şi întorcându-se cu paşi hotărâţi înapoi pe iaht.

Se studiau reciproc în cabina întunecată, ca două superbe animale sălbatice pe punctul de a se angaja într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Vrei să-mi spui tu mie că eşti bună pentru făcut sex? În toată călătoria asta n-ai făcut decât să dormi, eşti epuizată, femeie! Se uită la ea şi pufni din nasul ăla perfect al lui. Ţi-am spus că o să fim amanţi, că o să concepem un copil. Dar uită-te la tine, Carrie. N-ai făcut altceva decât să dormi. Eşti bolnavă!

— Oh, da, perfect, aruncă vina pe mine! trecu ea la contraatac. Răstălmăceşte totul în aşa fel, încât eu să fiu cea vinovată. Este tipic pentru Alexis, bărbatul care nu poate greşi niciodată!

Din ochii lui negri furia ţâşni ca o cometă care străbate cerul întunecat al nopţii.

— Ai grijă, Carrie!

— Nu, Alexis, tu ar fi trebuit să fii cel care să aibă grijă. Tu, care ar fi trebuit, ar fi trebuit… Vreau să te întreb chiar îţi doreşti cu adevărat un copil? Carrie umbla prin cabină ca un animal în cuşcă. Ei bine, ce vreau eu să spun este că noi ar fi trebuit…

— Ar fi trebuit ce? Vocea joasă îi vibra, avertizând-o dar că mersese prea departe.

Dacă în clipa aceea Carrie ar fi putut să descifreze semnele, să vadă felul în care-i privea trupul, să înţeleagă felul în care vocea lui profundă vibra în întreaga cabină! Dar nu, orbită de furie, îşi continuă atacul, fără să se gândească la consecinţe.

— Trebuie să vorbim despre asta. Îl fulgeră cu privirea, vreau să spun că eu trebuie să vorbesc! continuă încăpăţânată, fără să ia în seamă cum Alexis trase iute aer în piept. Zâmbetul îi deveni un rânjet, schimonosindu-i faţa frumoasă.

— Trebuie? o întrebă calm.

— Da, eu trebuie să vorbesc, şi în clipa aceea îl privi în ochi, rămânând cu gura căscată când văzu patima din ei; patimă şi pasiune pe punctul de a-i scăpa de sub control. Făcu un pas spre ea, ameninţător.

— Am vorbit tot ce aveam de vorbit. Cred că tu vrei acţiune.

— Nu!

Brusc, cabina i se păru prea mică, prea încărcată ca să poată evada. Carrie se dădu înapoi cu sentimentul neaşteptat de *deja vu.* Nu asta se întâmplase şi în brutărie? Totuşi, de data asta, era altceva, îi provoca bărbăţia, puterea de a o seduce. Acum el era categoric agresorul.

— Îndrăzneşti să-mi spui „nu” mie?

Carrie începu să tremure, de nervi sau de excitaţie, nu era sigură. „Are de gând să o posede aici, acum?” Oh, de ce a încercat să-i facă să se controleze? Oamenii care se iubesc nu pun limite afecţiunii lor, dar, de fapt, Alexis nu iubea! Nu era vorba decât de o înţelegere, de o căsătorie de convenienţă pentru el, îşi zise furioasă.

Chiar dacă hormonii i-o luaseră razna în tot trupul, urlând după împlinire, ştia că nu trebuie să cedeze. Dacă face lucrul ăsta, atunci el ar câştiga bătălia şi, într-adevăr, războiul lor special. Umezindu-şi buzele, se menţinu pe poziţie:

— Nu vreau să fac dragoste acum.

— Mincinoaso!

— Nu mint!

— Tot ce-ţi doreşti este să-ţi sfâşii hainele pe tine acum, în clipa asta! Se apropie şi mai mult, doar la câţiva

milimetri de ea. Fără să o atingă şi totuşi făcând-o să sucombe dorinţei ca el să o posede acum, aici, în cabină. Îi dădu roată numai la câţiva milimetri de ea, continuând să nu o atingă.

— Tot nu vrei? Ştii al naibii de bine că nici în vis nu m-aş gândi să te forţez, îi şopti ademenitor, răsuflarea atingându-i gâtul. Începu să tremure când îi spuse: Oferă-mi-te singură!

— Nu pot, gemu ea închizând ochii ca să nu mai fie nevoită să-l vadă. Era un mod barbar de a o îngenunchea. Şi totuşi continua să o ademenească cu sugestiile lui primitive.

— Tot ce trebuie să faci este să dai din cap şi am să te duc pe un tărâm al plăcerii pe care nimeni nu poate… o ademeni, suflarea lui mângâindu-i faţa ca un fulger.

Se simţea sfâşiată, sfâşiată între două lumi, între două opţiuni. Paradisul sau iadul!

Capitolul 10

Apa era mai limpede decât o văzuse vreodată în viaţa ei, gândurile mai liniştite, dar nu cu claritatea pe care şi-ar fi dorit-o. Deşi locul ăsta era un paradis, atât de liniştit şi de paşnic, nu s-a îndepărtat niciodată singură, aşteptând întotdeauna ca Alexis să fie lângă ea.

O avertizase deja despre pericolele care o pândeau dacă se îndepărtează prea mult de ţărm. Cârceii, îi spusese, pot ataca pe oricine şi oricând.

Făcea plajă, se plimbau îndelung pe mica fâşie de pământ, apoi înotau din nou.

Luau prânzul la umbra copacilor înfloriţi, însoţiţi de muzica melodioasă a orchestrei cu *buzuki.* Niciunul nu menţionă cearta lor anterioară, mâncând, bând şi râzând.

— Este cel mai frumos loc de pe pământ, suspină fericită Carrie, privind dincolo de plajă, spre golful închis, în care se afla portul.

— Mă bucur că-ţi place, zise luându-i mâna.

Carrie îi cercetă faţa, dar el nu se trăda cu nimic.

— Îl iubesc. Mintea îi striga „te iubesc şi pe tine!”, dar nu îndrăznea să rostească vorbele de teamă să nu fie respinsă. În cele din urmă îşi îndreptă privirea în altă parte, ca el să nu-i citească în suflet. Privi din nou marea. O mare liniştită, totuşi o mare cu adâncuri tainice şi primejdii ascunse, la fel ca bărbatul din faţa ei.

— Trebuie să profităm cât mai mult de următoarele câteva zile: Curând vom merge pe *Challenger,* îi spuse Alexis, aşteptându-i răspunsul. Ochii ei albaştri se făcură cât farfuriile de surprindere.

— Aşa de repede? Inima începu să-i bată mai repede, cuprinsă de panică, iar încruntarea de pe frunte era dovada îngrijorării că Petros o să se întoarcă de la New York cu rezultatele testelor. Mama lui, Helena urma să urce şi ea pe iaht din portul Skiathos.

Prinzând-o de ambele mâini, o trase spre el.

— Hai să facem o plimbare pe plajă. Înţeleg de ce nu vrei să mergem pe iaht. Nu sunt chiar atât de insensibil, să ştii. Amânarea nu-l ajută pe Petros. Trebuie să fii tare, Carrie.

Mergând ca un zombie alături de el, în minte i se declanşă o adevărată furtună. Ce tot spune acolo? Fireşte că o să fie tare!

— O să fiu tare. Fireşte că trebuie să mergem pe iaht.

— Cred că ar trebui să ştii de pe acum, zise tuşind încurcat, că pe iaht nu vom avea aceeaşi cameră. Mama a insistat pentru asta.

Carrie aproape zâmbi în sinea ei. Mamele grecoaice erau categoric în primele rânduri ale femeilor emancipate.

Ele le spuneau întotdeauna bărbaţilor ce să facă, iar

bărbaţii trebuiau să facă pur şi simplu ceea ce li se spunea.

— Deci ea îţi dictează ţie, pe propriul tău iaht?

Zise întorcându-se spre el. Alexis îi zâmbi, clătinând din cap.

Nimeni nu-mi dictează. O sărută scurt pe buze.

— Aşa să fie?

— Aşa este.

— Şi porcul zboară. Se smulse de lângă el, numai ca să o prindă din nou. Râsul ei umplu aerul. Îl întrebă pe nerăsuflate: Şi cine o să mai fie acolo? Sora ta, Maria? Nina?

Alexis îi cuprinse faţa în mâini, sărutând-o îndelung şi adânc, până când începu să geamă sub dinţii lui. Se retrase, vorbind greu.

— Or să mai fie şi alţi oaspeţi pe iaht, sigur că da. Or să fie Marsha cu tatăl ei, plus alţi câţiva prieteni ai Mariei. N-o scăpă o clipă din ochi, în timp ce Carrie se lupta să-şi înăbuşe sentimentele.

— Marsha?

Auzise totul despre Marsha de-a lungul anilor. Helena fusese cândva o admiratoare a faimosului model grec.

— Da, i-am invitat mai demult şi cred că ştii foarte bine că între mine şi Marsha a fost ceva. Am avut o legătură mult exagerată.

— Exagerată de către cine?

— Marsha a crezut că între noi este ceva permanent. Eu i-am spus tot timpul că nu este decât o legătură, dar refuză să înfrunte realitatea: M-am gândit pur şi simplu că trebuie să ştii. Nu vreau să-ţi ascund nimic.

— Şi ce? N-o să prea aibă ocazia să se arunce pe tine, am să fiu acolo zi şi noapte ca să te păzesc! Când cuvintele îi ieşiră din gură îşi aminti ce spusese despre camere. Simţi că inima o să i se prăbuşească la picioare, dar se consolă singură repede. Ce naiba ar putea oricum să facă Marsha? Era căsătorită.

— Scumpo, va trebui să avem fiecare camera lui. O cunoşti destul de bine pe mama. Este foarte de modă veche. Îţi sugerez să profităm cât mai mult de următoarele câteva zile.

Privirea aprinsă îi căzu pe sânii acoperiţi, pe picioarele mici îngropate în nisip şi reveni pe buzele ei pline şi roşii. Cercetarea lui fusese leneşă, dar în mod cu totul deliberat, iar Carrie simţi cum i se întăresc sfârcurile ca răspuns.

— Nu vreau camere separate, se plânse ea cinstită, căutând pe faţa lui confirmarea că nu vorbea serios. N-o să mai facem niciodată copii cu camere separate!

— Atunci poate că va trebui să facem în aşa fel, încât să te furişezi în camera mea după ce se lasă întunericul şi să te trimit înapoi în zori. Legătura noastră va fi cu atât mai excitantă.

— În camera mea!

— Atunci în camera ta, zise el zâmbind, dar mă tem că vom fi nevoiţi să-i respectăm mamei dorinţele în faţa oaspeţilor noştri.

Carrie ştia că trebuie să-i dea dreptate în privinţa asta; n-ar supăra-o cu bună intenţie niciodată pe mama lui şi nu putea să-l condamne pentru asta. Mamele sunt un dar preţios, aşa cum bine o ştia pe propria-i piele.

— De ce te încrunţi?

— De aia! Hai să ne întrecem până la iaht. O luă la fugă pe plajă, aprinsă că-l simţea pe urmele ei şi totuşi tristă că în curând va trebui să-l împartă cu alţii. Îşi jură că în următoarele câteva zile îl va face să se îndrăgostească de ea. Fie şi numai pentru timpul petrecut împreună şi ar trebui să o iubească.

Fără suflare, gâfâind, se prăbuşi în port, în faţa iahtului. Alexis o lăsase să-l învingă, dar făcuse cursa palpitantă, ajungând-o şi prinzând-o de bluză, ea smulgându-se, râzând şi ţipând.

Alexis se prăbuşi lângă ea, iar Carrie fu sigură că în

privirea lui a văzut o lumină încărcată de dragoste, o scânteie de emoţie adevărată, exact înainte să o tragă spre el şi să o sărute în neştire.

A fost ca niciun alt sărut al lor. Aproape ca şi cum tocmai s-ar fi găsit unul pe altul, ca şi cum tocmai şi-ar fi descoperit pasiunea reciprocă. Împreună erau ceva special, singuri nu erau decât atât, singuri.

*

Au petrecut următoarele patru zile ca în paradis. Navigând printre insule, descoperind grote, întâlnindu-se din nou cu delfinii, ea zvârcolindu-se de plăcere sub îndrumarea expertă a amantului ei.

Totul a fost idilic, un timp rupt de tot ce se întâmplase înainte. Au înotat goi în mare şi au făcut plajă pe insule pustii, mergând mână în mână prin grote tainice, secrete, descoperind împreună scoici. S-au jucat cu mingea pe plajele cu nisip fin şi moale şi au făcut grătar sub razele de lună.

Fu îndrăgostită de cel mai minunat bărbat din lume, până când el strică totul cu câteva cuvinte aruncate fără să se gândească.

— Carrie, vreau să ştii cât de speciale au fost aceste ultime câteva zile pentru mine. Stătea lângă foc, frigând peşte.

— Şi pentru mine. Privirea cu care o învăluia era plină de căldură, dar următoarele cuvinte fură ca o împunsătură de sabie, sfâşiindu-i inima cu o forţă deosebită.

— Grozav! Şi cu puţin noroc poate că eşti şi însărcinată, zise arogant, zâmbind plin de sine.

Carrie simţi cum i se prăbuşeşte inima, incapabilă să răspundă. Crezuse, prosteşte, că şi el se îndrăgostise de ea, dar acum intenţia lui era mai limpede decât marea care susura sub razele lunii, în spate. El voia copilul ei, nimic

altceva.

Nu se poate! Categoric că trebuie să-şi fi dat seama că este îndrăgostită de el! Dar, de fapt, o avertizase, fusese clar tot timpul. El voia un copil, niciodată nu se angajase la mai mult.

Niciodată nu se îndrăgostise! Aşa să fie dorinţa, pofta trupească? gândea Carrie în timp ce iahtul se legăna încet, întorcându-se înapoi ia mal. Dorinţa să se ducă în larg, într-o călătorie, plină de mister?

Să te facă să-ţi simţi sufletul plin de promisiuni, de nopţi de vis şi de zile magice şi apoi să te arunce la rechini când îţi ia totul?

O să constate oare că promisiunile au fost vorbe goale, călătoria plină de mister nimic mai mult decât un voiaj de coşmar?

Se uită la Alexis şi ştiu fără nicio umbră de îndoială că era profund şi ireversibil îndrăgostită de el şi că de aceea aceste ultime câteva zile au fost atât de speciale. Oare ar fi posibil să ajungă vreodată să o iubească şi el?

În seara aceea băură vin la Skiathos. Îşi petrecu ultima noapte singură cu el într-o cameră luminată de lumânări, care mirosea a brad şi unde răsuna ţârâitul greierilor.

Alexis luase o cameră la hotel, deşi *Challenger* era ancorat în port.

— Te încrunţi din nou, care-i problema? O întrebă cu o voce preocupată. Se apropie de ea luându-i delicat bărbia între degete. Carrie aruncă o privire scurtă spre faţa lui, evitându-i ochii penetranţi şi-şi coborî genele lungi.

— Adevărul este că mi-e teamă să fiu însărcinată, îi mărturisi încet. De ce nu putea oare să-i explice ce voia? Ce o sfâşia cu adevărat.

Alexis îşi retrase degetele ca şi cum l-ar fi ars. Ochii i se întunecară de durere, dar îşi întoarse privirea în altă parte.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi, strigă ea, implorându-l să o asculte. Nu înţelegi deloc.

Ridicându-se în picioare, Alexis se îndreptă încet spre uşa verandei, foarte încruntat. Rămase acolo câteva minute, tăcut.

Când se întoarse spre ea, era evident livid, contururile feţei fiindu-i albe de furie.

— N-o să fie niciun avort! Traversă încăperea cu paşi mari, o înşfacă şi o ridică în picioare. Mă auzi? N-o să fie niciun avort! Avem o înţelegere!

De ce era furios? Asta voia să audă de la el. Dacă nu-i putea da ei dragostea lui, poate că i-ar putea-o oferi copilului lor?

Pentru că de un lucru era sigură, îi purta în pântec copilul.

— Vrei deci să mergi totuşi până la capăt cu farsa asta a căsătoriei numai pentru că aşa a spus Petros? strigă disperată Carrie. Petros n-o să insiste să mă căsătoresc cu tine. Tot ce vreau să ştiu este că vei avea grijă de copilul nostru.

— Eşti o proastă dacă tu crezi că-l poţi face pe Petros să se răzgândească. Dacă nu te măriţi cu mine, va fi Theo! Altă ieşire nu există!

*

Nina, politicoasă, se duse să se îngrijească de pregătirea ceaiului pentru Helena Stephanides.

— Oh, mama, nu mai face atâta tapaj, zise Maria bosumflată.

— Nu ştiu ce l-a apucat pe fratele tău să te lase stăpână peste *Challenger.* Dacă ar fi trăit tatăl tău ai fi fost închisă undeva, într-o mânăstire, n-ai mai umbla de colo-colo prin Anglia şi printre insulele greceşti de parcă ai fi

hippie, zise Helena cu dispreţ, aruncându-şi privirea spre blugii *Levi* ciopârţiţi şi topul scurt pe care le purta fiica ei.

— Nu mai sunt hippie. Sunt…

— Nu mă întrerupe!

— Îmi pare rău, mama, dar trebuie să înţelegi că lumea a avansat. Ai aproape şaizeci de ani, şopti Maria încet, dar se pare că nu suficient de încet.

— Dumnezeule, o babă! răcni Garry cu un rânjet de pe punte.

— Cine este ăsta? întrebă Helena, ridicând bastonul. Maria îşi căută cuvintele.

— Garry este… Garry este… Cum putea să-i spună că Garry era un lector fără lucru?

— Garry este un prieten al fiului vostru, *Kiria* Stephanides, răspunse iute Nina, salvând-o pe fată.

— Fiul meu îl cunoaşte pe băiatul ăsta? îşi înălţă întrebător o sprânceană.

— Da, da, îl cunoaşte pe Garry.

— Atunci va trebui să schimb vreo două vorbe cu fiul meu de îndată ce va veni la bord. Căscă ducând la gură o batistă perfect călcată. Cobor să mă întind puţin. Tu, domnişoară – şi făcu un gest spre Maria – tu ai să te îmbraci pentru cină în seara asta.

— Da, mama. Maria bătu din picior de îndată ce Helena fu destul de departe ca să nu mai audă nimic. Urăsc supunerea asta prostească. Mama n-a făcut niciodată ce i s-a spus, nici măcar o singură dată, după câte ştiu eu.

— Atunci de ce te superi? întrebă Nina cu un zâmbet. Ea era norocoasă; mama ei era foarte înţelegătoare. Se uită la Maria, o nimfă cu păr negru şi ochi strălucitori. Stătea întinsă pe pernele canapelei roz, părând foarte tânără, foarte frumoasă.

— Nu ştiu de ce. Poate pentru că este o femeie atât de nemiloasă. Cine ştie? Maria o cercetă pe Nina. Auzise totul despre legătura lui Stephan cu ea. Tu eşti cea căreia i-

a căzut cu tronc Stephan, nu?

Nina zâmbi. Ar fi putut să se supere de comentariu, dar nu mai avea importanţă, era de domeniul trecutului.

— Am avut o legătură, da!

— Hopa! Îmi pare rău, n-am ştiut că te-a lăsat. Ce s-a întâmplat? După cum se spune, Caroline te-a găsit făcând-o în biroul scumpului meu frate, răstignită pe birou, este adevărat?

— Nu ştiu cine ţi-a spus asta, râse acum Nina, dar n-a fost tocmai aşa. Ne sărutam, pe canapea când a intrat Caroline.

— Ţi-a ars una în falcă, nu? întrebă Maria într-o şoaptă răguşită.

— Nu, n-a făcut aşa ceva. Soţia vărului tău nu este altceva decât o colportoare de zvonuri. Nu este vina mea dacă nu-şi poate face soţul fericit.

— Oh, nu, Nina, nu te condamn. Sunt absolut pentru o legătură cu Stephan. Categoric. Aş vrea să am şi eu curajul să mă culc cu Garry, dar, pe de altă parte, el este întotdeauna beat.

Nina păru şocată. Maria şi Garry nu se potriveau. Niciodată în lumea asta!

— Maria, să nu faci nimic fără să te gândeşti. Eu îmi doresc să n-o fi făcut.

— Zău?

— Dacă n-aş fi fost atât de dornică să o fac, poate că acum Stephan m-ar fi respectat. Aşa crede că sunt o târfă;

— Târfă! Chiar aşa? De ce, Nina? Eşti una dintre cele mai înţelepte fete pe care le cunosc. Aş vrea eu să fiu ca tine. Maria se gândi la cuvintele Ninei. Atunci de ce te-ai culcat cu el?

Ce sens avea să mintă? Când este vorba de suflet, pare inutil.

— Pentru că-l iubesc. Faci lucruri absolut nebuneşti când iubeşti. Accepţi condiţii stupide doar să fii cu cineva.

— Oho! Presupun că n-am fost îndrăgostită niciodată.

— Cine nu a fost îndrăgostit niciodată? Silueta scundă se prefigura în umbrele de pe puntea inferioară.

— Petros! Maria se duse şi-l sărută zgomotos pe amândoi obrajii. Mă bucur că eşti aici.

Petros se aşeză şi bătu cu palma locul de lângă el, pentru Maria.

— Şi de ce te bucuri?

— Poţi să ţii un ochi pe dragon, zâmbi fata. Este aici, ştii, ca să stea cu gura pe noi, pe mine şi pe Alexis!

— Este aici pentru că Alexis şi-a anunţat logodna cu Carrie.

— Cu Carrie? Frumoasa Carrie şi fratele meu? Trebuie să-şi fi pierdut minţile. Nu mi-a spus nimic când am întâlnit-o la Londra.

— Nu?

Petros se îmbujora sub bronzul de pe faţă.

— Ei bine, probabil că nu a acceptat! Carrie este irlandeză!

— N-are de ales, zise Petros cu o finalitate în voce care o făcu pe Maria să nu mai scoată niciun cuvânt.

— Cine n-are de ales? Apărură trăsăturile elegante ale brunetei Marsha, intrarea ei impecabilă fiind evident rezultatul fostei ei cariere de model.

— Marsha, n-am ştiut că ai fost şi tu invitată! Faţa lui Petros se schimonosi de o furie reprimată. De ce o invitase Alexis?

— Da. Alexis însuşi m-a invitat. Se pare că am întrerupt o conversaţie particulară. Îmi pare rău, mă duc să mă aranjez în camera mea.

— Oh, nu este particulară, interveni Maria. Alexis şi Carrie urmează să se căsătorească. Nu-i aşa că-i o veste grozavă?

Nina şi Petros îşi ţinură răsuflarea, pentru că amândoi ştiau de recenta legătură dintre Marsha şi Alexis. Marsha se

încruntă; singurul indiciu că vestea o şocase era forţa cu care strângea balustrada de alamă a punţii; articulaţiile degetelor i se albiseră.

Cu un aer regal se uită în jur şi întrebă:

— Fratele tău nu este aici? Arboră un zâmbet. Trebuie să-l felicit.

— Vine mâine dimineaţă. Maria se ridică şi se întoarse spre Petros: Trebuie să mă duc şi să mă îmbrac pentru cină. Mama a insistat să arăt cât mai bine şi presupun că trebuie să-l trezesc pe Garry. Sărmanul Garry nici n-o să ştie ce a dat peste el dacă-l descoperă mama.

— Ei bine, vă rog să mă scuzaţi şi pe mine, am de dat un telefon important, zise Petros, retrăgându-se repede. O luă de-a lungul coridorului, presupunând că urmează să stea în camera lui obişnuită. Alexis îi dădea întotdeauna camera de lângă doamna dragon. Zâmbi: „Sărmana Helena, dacă ar şti ea cum îi spun!”

*

Carrie stătea întinsă în pat, după ce făcuse duş, întrebându-se cum naiba reuşise să se îndrăgostească de bărbatul gol pe care-l zărea prin uşa deschisă a băii, bărbierindu-se fluierând. N-avea niciun fel de ruşine să stea aşa, absolut nicio jenă… dar arăta magnific!

Periindu-şi absentă părul cu privirea la el, simţi o tresărire bruscă a sfârcurilor. Se încruntă; va trebui să găsească o farmacie şi să cumpere o trusă pentru testul de sarcină.

N-avea nicio dovadă reală că era însărcinată, numai senzaţia. Trebuia să aibă confirmarea şi, ca să fie cinstită, era uluită de cât de repede rămăsese însărcinată, dacă era într-adevăr!

Sărmanul Alexis făcuse o criză aseară, când crezuse că ea nu-şi doreşte copilul.

Clătină din cap; dacă ar fi ştiut el cât de adevărat era tocmai contrariul! Totuşi, îi era şi frică.

Mama ei murise la naştere. Dar nu voia să se gândească la lucruri triste. În ultimele câteva zile, Alexis spulberase teoria potrivit căreia cuplurile fac dragoste de două-trei ori pe săptămână.

N-o mai slăbise o clipă de când îl provocase în ziua aceea, la Alonnisses! Nu că s-ar plânge de asta. Îşi dorea numai ca lucrurile să fi fost altfel.

— Ce este atât de nostim?

Îşi ridică privirea. Alexis avea un prosop înfăşurat în jurul coapselor şi totuşi i se înmuiară picioarele numai văzându-l acolo, lângă ea.

— Nimic, mă gândeam.

— La Peter? se încruntă el.

— Nuuu… de fapt mă gândeam la noi. Căsătoriile aranjate rezistă de obicei?

— Da!

— Şi cu dragostea cum rămâne?

— Nu există asemenea sentimente, de aceea căsătoriile aranjate merg atât de bine.

— Atunci de ce n-ai făcut-o până acum? Dacă ai avut o legătură cu Marsha, de ce n-ai făcut-o cu ea?

— Marsha este căsătorită şi plicticoasă; ea mi s-a aruncat în braţe, zise încruntându-se.

— Marsha este bogată, ar fi putut divorţa. Ai fi putut să o aştepţi.

— Eu sunt bogat. N-am nevoie de banii nimănui şi, aşa cum ţi-am spus, Marsha este căsătorită. Ce este asta, Carrie, Ora întrebărilor?

— Nu. Mă întreb numai cât de şocată o să fie dacă n-a auzit de logodna noastră.

— Da, va fi un şoc, dar nu contează pentru mine, spuse el, trecându-şi mâna prin părul negru.

Carrie rămase cu gura căscată întrebându-se dacă o

să fie la fel de insolent când o sa vină timpul să scape şi de ea.

— Eşti chiar complet lipsit de inimă, nu-i aşa?

— Poate. O privi cu răceală. Ce rost avea să-i explice? Nu l-ar crede niciodată. Nici într-un milion de ani. Se îndreptă spre pat cu mâinile în şolduri, privind în jos la ea. Ai de gând să te îmbraci sau mă bag lângă tine în pat?

Carrie îi zâmbi cu afecţiune. Fără inimă sau nu, îl iubea. Trase de prosop, absolut înnebunită de felul în care i se întunecau ochii de dorinţă.

— Nu ştiu de unde au scos cifra aia de două-trei ori pe săptămână. Tu ar trebui să candidezi pentru Cartea recordurilor. Vino încoace!

Cu un hohot de râs, se băgă lângă ea în pat.

*

— Credeam că veniţi să luaţi micul dejun cu noi, veni comentariul caustic al femeii cu ochelari întinsă pe şezlongul de sub una dintre cele zece umbrele de pe punte.

— Mama, îmi cer scuze. Am fost să căutăm inele pentru nuntă. Alexis ridică nepăsător din umeri, după care se aplecă şi o sărută pe mama lui pe obraz.

— Carrie, copila mea, mă bucur că te văd. Helena îşi scoase ochelarii de soare ca să vadă mai bine ţinuta simplă a lui Carrie, Simplă, dar elegantă. Ce rochie drăguţă!

— Mulţumesc. Carrie se aplecă şi o sărută şi ea pe Helena pe obraz. Apropo, *Kiria* Stephanides, n-am găsit inele de nuntă. Alexis spune că dumneavoastră cunoaşteţi un bijutier foarte bun.

— Ştim exact ce vrem.

— Sigur, copila mea. Cum ajungem în Atena, aranjez să vină să ne facă o vizită.

Carrie zâmbea, dar îngheţă pe loc când îl văzu pe Alexis că o ia în braţe pe Marsha. Auzi o exclamaţie

strangulată:

— Oh, Alexis, de ce nu mi-ai spus? Eram atât de aproape de obţinerea divorţului. Voiam să-ţi fac o surpriză, dragostea mea.

Răspunsul lui şoptit fu înăbuşit de năvala lui Petros pe punte.

— Petros! Cum te simţi?

Îşi sărută naşul, uitându-se peste umărul lui la Alexis şi Marsha.

— Carrie, trebuie să-ţi spun. Am veşti de la medicul din New York: Vrea să mă opereze, să facă un fel de bypass. Petros zâmbi. I-am spus că numai după logodnă. Se bătu cu palma peste pântecul rotund. Trebuie să slăbesc vreo cinci kilograme mai întâi.

— Iar şansele ca operaţia să fie reuşită? îl întrebă îngrijorată.

— Sunt bune.

— Petros! Alexis veni spre el şi dădură mâna. Carrie remarcă faptul că era din nou încordat. Evident, îl supărase ceva.

Helena îi urmărea gânditoare cu privirea pe deasupra ochelarilor de soare, când Maria îşi făcu o intrare zgomotoasă.

— Ascultaţi, căpitanul Savidis spune că putem să pornim în larg.

Carrie îl văzu pe Alexis zâmbind afectuos când Maria i se aruncă de gât. La optsprezece ani, fata era încă un copil pentru el.

— Felicitări, frăţioare. Cred că ea probabil şi-o fi pierdut minţile, dar îţi urez tot norocul din lume. Se smulse din braţele lui Alexis şi-i zâmbi lui Carrie: Fratele meu are nevoie de cineva care să-l iubească. Mă bucur foarte mult că eşti tu. Se aplecă şi o sărută pe Carrie pe obraz.

— „Felicitări, frăţioare”, o imită Helena. Dacă asta plătesc cu banii mei la universitate, atunci vreau să-i

primesc înapoi. Respinse cu un gest al mâinii scuza Mariei. Ştiu, nu-mi spune. Sunt babă, sunt demodată. Lucrurile s-au schimbat. Se încruntă la fiul ei. Apropo, cine este tipul ăsta Garry, care pare să nu se mai trezească în veci din beţie, Alexis? Şi care nu se ţine decât de coada soră-tii.

— Mama, nu-i adevărat! sări Maria să se apere.

— Cine este Garry? se încruntă Marsha.

— Este întrebarea mea, cred, Marsha, se auzi vocea autoritară a Helenei. Marsha zâmbi, înclinând capul spre Helena, iar Nina îşi acoperi ochii cu mâinile şi se făcu mică de tot. Maria părea să fi amuţit, expresia ei implorându-l pe Alexis să o acopere.

— Garry?

— Da, Garry. Nina spune că este un bun prieten de-al tău.

— A spus ea asta? Alexis aruncă o privire spre Nina, care continua să-şi ţină capul plecat.

— Ei bine, nu contează. Oricine o fi, te rog să-i spui să înceteze s-o mai bată la cap pe sora ta. Este mult prea tânără. Oftând, continuă: Sunt mai curând dezamăgită de tine, Alexis, pentru că l-ai invitat. Omul n-are niciun fel de maniere. Are un caracter dubios.

— Şi unde este prietenul meu Garry acum? întrebă Alexis.

— Bea un pahar, pe puntea de jos, răspunse Maria.

— Atunci poate că ar fi bine ca Maria să vină cu mine ca să vorbim împreună cu el, zise zâmbindu-i tolerant fetei.

— Vino, vino, Carrie, stai cu mine o vreme, o invită Helena, bătând. Uşor cu palma locul de lângă ea, dar urmărindu-i în acelaşi timp cu privirea pe fiul şi fiica ei. Şi pune-ţi nişte cremă pe umerii goi. Nu vrem să-ţi strici frumoasa ta piele delicată.

— Mulţumesc, *Kiria* Stephanides.

— Spune-mi Helena. Noi două vom deveni şi mai bune prietene de acum înainte. Simt eu asta. Haide, povesteşte-

mi despre revista muzicală pe care ai făcut-o.

Petros îşi scoase halatul şi intră cu grijă în mica piscină. Carrie îl urmări cu privirea nevrând să întâlnească ochii Helenei. Cine îi spusese despre spectacol?

— A fost un eşec. Nu este nimic altceva de spus.

— Dar baletul pe care l-am văzut era frumos, aproape la fel de frumos ca şi coregrafa. O coregrafă care n-ar fi trebuit să renunţe cu atâta uşurinţă cum a făcut-o, zise Helena apăsat.

— Aţi văzut baletul? o întrebă Carrie uitându-se în ochii ei.

— Eu şi Alexis am văzut întreaga revistă; la fel ca Petros, Christina şi George. Petros era atât de mândru de tine, încât ne-a luat pe toţi cu avionul. Şi totuşi tu insistaseşi să nu o vedem. Ştiai că o să fie un eşec?

Carrie oftă; aproape că era prea mult pentru ea să suporte, iar ochii îi străluciră de lacrimi.

— Eu am ştiut că mi-am făcut treaba ca lumea. Ceea ce n-am ştiut a fost faptul că banii fuseseră cheltuiţi pe alte lucruri, risipiţi. Şi nu de către mine. Ridică a neputinţă din umeri. De asemenea, momentul nu a fost bine ales, şi nici locul.

— Şi, în pofida tuturor acestor lucruri, tu ai avut o cronică bună într-unul din ziarele de frunte. O bătu uşor pe dosul mâinii. Ar trebui să încetezi să te mai învinovăţeşti pe tine! Sper că după ce ai să te căsătoreşti cu fiul meu ai să te întorci la munca ta, zise Helena, uitându-se din nou pe deasupra ochelarilor. De îndată ce ai să te simţi mai bine. Mi-a spus că ai cam avut probleme. Este îngrijorat pentru tine.

— Este şi intenţia mea să lucrez. Nu ştiu dacă am s-o fac din nou în lumea dansului, totuşi. Ai nevoie de bani ca să investeşti în ideile proprii dacă nu eşti norocos să fii văzut de cineva şi remarcat ca un talent nou. Şi, ca să fiu cinstită, nu vreau să lucrez la Hollywood sau Londra. Grecia

este căminul meu. Îmi place.

— Atunci lucrează în Grecia. Şi la Atena aveam nevoie de talente noi. Cât despre bani, viitorul tău soţ te poate finanţa. Dar n-ai să accepţi ajutorul lui, nu-i aşa? zise Helena încet şi rar, după care adăugă: Cred că am să mă duc să mă întind puţin.

Carrie se ridică şi se duse să se sprijine de balustrada punţii. Nu, nu va folosi banii lui Alexis, nici acum, nici în viitor.

*

Din portul Skiathos au pornit spre Skopelos. Carrie coborî în cabina ei. Pe iaht existau suficiente cabine, amenajate cu tot confortul, pentru toată lumea, inclusiv pentru echipaj. Se aşeză pe patul dublu şi se sprijini cu spatele de numeroasele perne. De ce o invitase pe Marsha?

Doar pentru a-i arăta că o avusese şi pe ea? Era detestabil felul în care se linguşea pe lângă el, cum se întinsese să-i lase urma buzelor rujate pe obraji.

Este adevărat, Carrie îl văzuse pe Alexis cum se strâmbase în clipa respectivă, dar văzuse altceva decât indiferenţa în ochii lui când se uitase la silueta mai împlinită a Marshei, la sânii ei mai mari, la coapsele mai pline. Marsha mai pusese ceva pe ea de când abandonase cariera de model, cu cinci ani în urmă. Tresări surprinsă când auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Pot să intru, Carrie?

— Da, Maria, zâmbi ea aşezându-se mai comod.

— N-ai mai rezistat nici tu să vezi cum ticăloasa aia numai zahăr şi miere stă călare pe el. Simt că-mi vine să vomit. Se aşeză pe pat, răsfoind un *Vogue.* Am fost surprinsă că ai fost de acord cu acest… acest mariaj, ştiind despre legătura destul de recentă dintre el şi ea.

— Da. Eu însămi am fost surprinsă, replică foarte

calmă. Luna trecută eram la Londra fără niciun fel de grijă pe lumea asta. Acum sunt aproape căsătorită.

— A, dar Londra n-a fost un loc bun pentru tine, nu? Treaba cu revista şi singurătatea. Maria se întinse şi ea pe cealaltă parte a patului lăsând revista să cadă pe podea. Singurul lucru din Londra pentru care merită să te mai întorci vreodată acolo este Peter, şi familia lui. Sunt nişte oameni minunaţi, iar micul Pete, Dumnezeule, este adorabil.

— Da, mi-e dor de Peter, zise Carrie cu privirea înceţoşată. Mi-ar fi plăcut să fie cu mine aici.

— Ţii minte când m-ai luat şi pe mine la grădina aia zoologică? Am râs atât de mult atunci. Maria zâmbi. Ai fost foarte bună cu mine, Carrie. Primele trei luni la universitate au fost îngrozitoare. Mi-aş fi pierdut minţile dacă nu m-ai fi lăsat să te vizitez şi m-ai învăţat atât de multe despre dans. I-am spus mamei că ai fost bună cu mine.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zise ea dând dojenitor din cap. Pot să mă descurc şi singură cu Helena. Şi sper că mama ta nu crede că înclinaţia ta pentru slang ţi se trage de la mine!

— Niciodată. Părerea ei este că tu eşti foarte, foarte dulce, o lady de fapt. Îi place frumuseţea ta, felul în care te îmbraci şi – Maria se aplecă spre Carrie – am auzit-o spunând că temperamentul tău nu este cu nimic mai prejos decât al lui Alexis!

— Cui îi spunea asta?

— Cine ştie, răspunse Maria ridicând din umeri. N-am putut să văd, pentru că m-am furişat să nu mă zărească. Se aplecă jos ca să ia revista pe care o aruncase. Pantofii ăia nu sunt ai lui Alexis?

— Ba da. Fetele se uitară una la alta. Ai de gând să-mi ţii predici?

— Nicidecum. Dar trebuie să fiu sinceră şi să-ţi spun că nu vă văd făcând-o, nici măcar nu vă văd dormind în

acelaşi pat.

— De ce nu? întrebă râzând Carrie.

— Pe de altă parte, pe mine mă văd făcând-o cu Garry. Alexis pare să facă totul în cămaşa de forţă. Niciodată nu ştii ce gândeşte, decât dacă este furios. Nu mi-l pot imagina sensibil sau… sau sexy.

— Refuz să intru în detalii în ce priveşte relaţia noastră, dar am să-ţi spun că este foarte sexy în pat. Izbucniră amândouă în râs. Vino, hai să mergem pe punte să ne bronzăm şi să le stricăm distracţia.

— Pune-ţi cel mai sexy bikini pe care-l ai, zise Maria sărind din pat.

Carrie suspină; se uită spre marginea patului, la pantofii lui Alexis. Vor fi oare pantofii lui întotdeauna sub patul ei?

Îşi puse un bikini roz, îşi luă geanta de plajă şi pălăria, şi ieşi pe punte.

Alexis stătea cu pisoiul pe genunchi, mângâindu-l, în timp ce animalul torcea fericit.

Când îl luase din refugiu, părea un suflet pierdut. Singurul supravieţuitor din patru, îi spusese Jonathan; Alexis n-a vrut să se împovăreze cu detaliile crude ale unei asemenea întâmplări, aici, în refugiu, a fost pur şi simplu încântat că a putut să-i găsească pisicuţei un cămin, iar Nina avea nevoie să-şi reverse dragostea asupra cuiva, acum, după ce-i murise bătrâna ei pasivă.

Mai ales după ce explodase legătura ei cu Stephan.

— Ăsta-i diavolul roşu? îl întrebă Carrie mângâind pisoiaşul.

— Diavolul roşu? se încruntă Alexis. Este Saffy şi este al Ninei.

— Ştiu al cui este, spuse ea muşcându-şi buza pentru ca el să nu-şi dea seama că nu este în toane prea bune. Alexis o privi în ochi, dar nu zise nimic.

— Unde este Marsha? Credeam că te ţine ocupat,

acum, cu măsura 40 pe care o poartă, nu se poate să nu fii interesat, nu? Carrie ştia că ea însăşi pare ca o felină geloasă. Iartă-mă, Saffy, dar sunt unele lucruri care pur şi simplu trebuie spuse. Alexis zâmbi pasiv.

— De fapt poartă 36.

— Văd că încă pactizezi cu ea, îl acuză, simţindu-i-se acum în voce iritarea irlandeză.

— Eşti geloasă? Alexis îşi ridică ochelarii de soare pe frunte. Dacă eşti geloasă, am să-ţi spun ce am discutat în amănunt; dacă nu, nu!

— Geloasă? Niciodată. Tot îţi spun asta…

— Cunosc. Scuteşte-mă de predici, o întrerupse plimbându-şi privirea peste ţinuta ei sumară. Întoarce-te!

— Poftim?

— Am spus că te întorci. Scoase o exclamaţie, şocată când degetele lui se strecurară sub chiloţi, întinzând materialul. Îţi arăţi nurii echipajului. Degetele lui zăboviră, iar Carrie simţi cum începe să se aprindă. Pulsa toată de dorinţă, iar Alexis ştia lucrul ăsta. Poate ar trebui să te ajut să ieşi din ăştia? zise moale. Ce părere ai?

Carrie clătină din cap, vorbind incoerent.

Nu pot, am promis să fac plajă cu Maria.

— Atunci pe diseară, îi şopti el şi cu o palmă peste fund, dată în glumă, o împinse spre sora lui, care tocmai îşi făcea apariţia.

— Am să-ţi arăt eu pentru asta, Stephanides, îi şuieră Carrie.

Alexis îşi aşeză ochelarii de soare la ochi şi spuse cu sarcasm:

— De-abia aştept.

Carrie se depărtă cu toată demnitatea de care era în stare, lăsându-l cu pisoiul care torcea şi cu gândurile lui.

*

— Grozav să vezi nişte fete atât de frumoase distrându-se singure, zise Garry trăgând un gât de uzo, deşi pe el nu-i interesa nimeni decât Maria. După Maria umbla el, Carrie era sigură de asta. Şi dacă nu sunt încă amanţi, or să fie curând!

— Oh, Garry, închide gura aia. Încetează să ne mai arunci ocheade şi încetează să mai bei atât, zise Maria înţepată. Ar trebui să fii o persoană veselă. Mi-ai spus că ai să însufleţeşti viaţa aici, pe iahtul ăsta mohorât. N-am avut încă nicio dovadă în acest sens.

Carrie îl privi din spatele ochelarilor de soare. Garry îşi turna ceva în băutură dintr-o sticluţă. Îl urmări aproape toată după-amiaza, iar ochii lui n-au părăsit-o nicio clipă pe Maria.

Ori de câte ori se mişca era cu ochii pe ea, ori de câte ori înota, o urmărea cu privirea. Dacă n-ar fi fost atât de sigură că este un insular, hoinar, ar fi putut să creadă că este bodyguardul Mariei sau îngerul ei păzitor!

Şi totuşi nu înţelegea de ce-şi făcea probleme Helena. Era cam neîngrijit, ce-i drept, dar şi atrăgător, într-un fel nonconformist. Neras, purta aceeaşi cămaşă cu mâneci scurte pe care probabil n-o schimbase de o săptămână.

Poate că ar înţelege, în definitiv, îngrijorarea Helenei, dar tot îl plăcea.

— Vrei distracţie? zise el încet. Atunci vino în cabina mea peste o oră, îi şopti cu ochii pe cealaltă femeie care părea să doarmă pe şezlongul de alături. N-avea cum să-l audă, slavă Cerului.

Maria făcu ochii mari. Se uită în jur să vadă dacă este cineva pe aproape. Dădu din cap, pulsul luându-i-o cu totul razna.

Motivul pentru care îl luase cu ea pe iaht era că se simţea absolut pierdută când privea în delicioşii lui ochi verzi. Dragostea la prima vedere o fi pe meniu pe aici? Dumnezeule! Simţea că nu mai poate aştepta! Îşi dorise

lucrul ăsta de la prima lor întâlnire.

— De ce nu acum?

Garry îşi înălţă întrebător sprincenele, zâmbind. Şefii lui i-ar face intestinele jartiere dacă ar şti care îi sunt intenţiile de a o păzi chiar atât de îndeaproape. Dar ce dracu'?

Era nespus de frumoasă şi singurul loc unde era într-adevăr în siguranţă era aici, pe iahtul ăsta! Aşa că de ce să nu se desfete şi el puţin?

Părea evident că ea era mai mult decât dornică, iar ideea de a juca puţin cu micuţa domnişoară Moştenitoare era ademenitoare..

— Peste zece minute, îi şopti el. Acum, te rog, răcoreşte-te puţin cu o baie.

Maria râse, aruncându-se în piscină. Ciudat, îşi zise după trei bazine, acum nu mai părea deloc beat. Îl privi pe Garry ridicându-se şi clătinându-se uşor în drum spre scară.

Părea că nimeni nu-l ia în seamă. Dar Maria nu se lăsă păcălită de felul în care se prefăcea că este beat. Acum ştia ea ce ştia.

Trăgând aer în piept, se scufundă. Era foarte palpitant să se gândească la faptul că nu peste mult timp o să facă dragoste chiar sub nasul mamei ei. Era chiar excitant, mai ales că mama ei dezaproba atât lucrul ăsta.

Când ieşi din piscină, Carrie se ridică de pe şezlong.

— Maria, îi spuse cât putu de încet ca să n-o audă nimeni altcineva, ştii ce faci, nu? Maria căscă ochii mari.

— Da, fraternizez cu duşmanul. Încercă să-şi precizeze motivele. Îmi place sincer de el, Carrie. De fapt, s-ar putea să fie chiar dragoste.

— Ca aceea de la Londra? oftă Carrie. L-ai plăcut sincer, iar el ţi-a frânt inima la universitate. Ai grijă, Garry nu pare să semene cu băieţii cu care eşti tu obişnuită. Un sărut va fi semnalul că vei merge până la capăt cu Garry.

— Asta şi sper, mai ales că mamei îi displace atât de

mult. Asta face ca totul să fie cu atât mai palpitant. Maria zâmbi diabolic.

— Este cinstit faţă de Garry? zise Carrie luându-i mâna. Poate că tu crezi că-i un beţiv ordinar, dar ăsta nu-i un motiv ca să-l foloseşti.

Maria se holbă la Carrie, bosumflându-se când spuse:

— O să mă folosească şi el pe mine!

— Iartă-mă, dădu Carrie înapoi, n-am vrut să depăşesc atribuţiunile unei prietene. O urmări cu privirea îndepărtându-se, apoi se întinse din nou pe şezlongul ei. Alexis nu se vedea nicăieri. Şi nici Marsha!

*

— Furişându-se pe coridor spre tribord, Maria simţi cum i se accelerează pulsul. Privind în jur, bătu la uşă şi intră în camera lui Garry.

Stătea în picioare, uitându-se afară pe micul hublou, cu spatele la ea. Îşi plimbă ochii negri pe toată lungimea trupului lui. În spaţiul ăsta închis, părea mult, mult mai mare decât se aşteptase.

Mai înalt, musculatura mai pronunţată, părul blond mai lung, bronzul… Ei bine, pe scurt, era minunat. Dacă ar fi fost studenta lui la universitate, n-ar fi pierdut nici un curs ţinut de el!

— Sunt aici, îngăimă prosteşte, simţindu-se brusc, aşa cum spusese Carrie, parcă în altă lume. Ea era obişnuită cu băieţii. Garry nu era nici pe departe un băiat.

Se întoarse, ochii lui verzi învăluind conţinutul bikinilor roşii. Era mică de statură, ca majoritatea grecoaicelor, dar coapsele şi sânii erau mai mult decât generos proporţionaţi, fără a fi grasă.

— Vrei să te distrezi? Vocea lui joasă era în mod deliberat ameninţătoare, iar ochii ca două fâşii înguste. Distracţie cu D mare?

Maria ezită, nu era sigură că-i place timbrul vocii lui când îi vorbi aşa. Conotaţia era de uşor dispreţ şi totuşi şocant de excitantă. Îşi dădu părul negru şi lung de pe faţă.

— Vreau distracţie, da, dar nu vreau forţă. Îşi umezi buzele.

— O să ai ce am să-ţi dau eu, domnişoară, şi crede-mă, o să te distrezi. Atâta distracţie, încât n-ai să-ţi mai doreşti în viaţa ta să mai fii o fetişcană răsfăţată şi plicticoasă!

— Nu sunt!

— Ba da!

Când Maria se întoarse spre uşă, el i-o luă înainte, o încuie, băgă cheia în buzunar şi se uită la ea zâmbind.

— Nu asta este distracţie, Maria, să o faci cu un bărbat pe care mami îl dezaprobă? Un beţiv ordinar? Se delectă când văzu surprinderea fetei. O, da, v-am auzit, pe amândouă.

— Ai auzit?

— Da. Am auzit şi tocmai încerc să mă hotărăsc dacă doresc să te folosesc sau nu. O fată atât de tânără şi fără niciun fel de scrupule! N-aş vrea să mă aleg cu cine ştie ce!

Încercă să-l lovească, dar el îi prinse mâna. Împingând-o pe pat, o ţintui acolo ou braţele deasupra capului, ţinând-o cu uşurinţă cu o singura mână de ambele încheieturi.

— N-ai să te alegi cu nimic din cauza mea şi, spre ştiinţa ta, am aproape douăzeci şi doi de ani, minţi pe nerăsuflate şi făcu ochii cât farfuriile văzând că se apleacă peste ea. Şi m-am răzgândit. Nu mai vreau să fiu folosită.

— În cazul ăsta am să fac dragoste cu tine, îi şopti ademenitor, cu un zâmbet nemaipomenit.

— Să faci dragoste? şopti ea, inima bătându-i ca un baros.

— Nu forţez niciodată femeile şi niciodată una atât de frumoasă ca tine. Îşi înălţă o sprânceană. Să încep? Sau să

te arunc afară pe coridor tocmai în momentul în care trece fratele tău?

Şi vorbea serios. Maria putea să vadă că-şi va pune în practică ameninţarea. Închizând ochii, îşi schimbă poziţia, înlănţuindu-l, dându-i răspunsul fără cuvinte.

Desfăcându-i sutienul costumului de baie, aruncă rapid cât colo materialul ofensator ca să-şi poată delecta privirea cu sfârcurile ei negre, ademenitoare.

— Distracţia începe cu sărutările. Privindu-i buzele, zâmbi. Aşa, ca asta.

Fu atât de delicat, încât o lăsă dorind mai mult. Ţinu ochii strâns închişi până când coborî mai jos, prinzându-i un sfârc între dinţi, şi scoase un ţipăt, zvârcolindu-se de plăcere. Era atât de dulce! Garry se întinse şi dădu drumul la radio, apoi se întoarse lângă ea. Cu ochii mari, îl întrebă fără suflare:

— Ce ai de gând să faci?

— Nu vreau să-ţi audă cineva ţipetele, nu?

Maria zâmbi, lăsându-se pradă excitaţiei sexuale; ceilalţi doi bărbaţi din viaţa ei fuseseră plicticoşi Acesta era altfel. Cum se zice? A treia oară întâlneşti norocul? Aplecându-se peste el, dădu radioul ceva mai tare, cu un zâmbet de neruşinare curată.

— Nici pe ale tale!

Capitolul 11

— A văzut-o cineva pe Maria? întrebă Alexis, uitându-se pe punte, Helena ridică leneş din umeri, iar Petros clătină din cap că nu.

— Am văzut-o eu, replică înţepată Carrie. Alexis dispăruse două ore întregi şi la fel şi Marsha. Cred că s-a dus să facă un duş. A fost aici nu demult. Dacă ai fi fost prin

jur, ai fi remarcat. Ciudat, şi tu şi Marsha aţi dispărut toată după-amiaza.

— Marsha are o durere de cap, şuieră el încet. Eu am lucrat în birou. Întreab-o pe Nina, dacă nu mă crezi. Ea a stenografiat.

Helena îşi înălţă o sprânceană când văzu cum îl fulgeră Carrie cu privirea pe Alexis şi interveni:

— Hei, voi doi de colo. Ar trebui să faceţi dragoste, nu război. Sunteţi logodiţi. Şi ar trebui să o lăsaţi pe mama voastră să-şi facă siesta.

Alexis îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Da, nu trebuie să uităm asta.

— Ai ceva important cu Maria? îl întrebă ridicând ochii spre el. Parcă spunea că o să se întindă puţin, după duş. Iar asta nu era o minciună; după cât o cunoştea ea pe Maria, categoric o să se întindă la un moment dat!

— Nu, nu este important. Îi întinse mâna. Vino, vreau să vorbesc cu tine, în birou. Carrie refuză să-i ia mâna şi se ridică singură, punându-şi pe ea o bluză albă de bumbac, răcoritoare. Nu m-ai iertat încă? Vocea îi era acum maliţioasă, iar mâna pe care o pusese pe braţul ei era tandră, plină de căldură.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am lăsat cu toate ipotezele tale. Îmi pare rău. Am avut de rezolvat câteva lucruri, de reglementat nişte plăţi, de aranjat transportul. Nu vreau să ai impresia că te sufoc. Ai libertatea ta de mişcare, dacă doreşti. O luă de mână, conducând-o spre birou. Dacă simţi nevoia să te ocupi de afacerile lui Petros, eu n-am nimic împotrivă. N-am să mă amestec.

Carrie se aşeză în scaunul de vizavi, încruntându-se.

— Dar ar trebui să te simţi îndreptăţit să intervii, având în vedere suma imensă pe care o investeşti. Trebuie să fie de ordinul milioanelor.

— Da, o sumă uriaşă, zise, încercând să-şi ascundă

sentimentul de vinovăţie pe care-l avea.

— Atunci ar trebui să o facem împreună. Nu spuneai că majoritatea navelor lui au nevoie de reparaţii?

— Da, răspunse el prudent, dând din cap.

— În cazul ăsta, am să aranjez să le vadă un expert, care să prezinte un raport privind problemele majore. Ai spus că unele dintre ele de-abia dacă mai merită să fie la apă, nu?

Alexis o privi direct în ochi, uşoara lui ezitare fiind suficientă pentru a-i spune că se afla pe pista cea bună. El şi Petros puneau ceva la cale.

— Da, aşa am spus.

— Atunci aşa rămâne. Putem să bem ceva rece? îl întrebă zâmbind scurt.

Alexis sună la telefon şi ceru un *brandy sour* pentru el şi un suc de portocale pentru Carrie.

— Aş vrea să discutăm despre situaţia ta financiară. Când ne vom întoarce din croazieră, o să ai contul tău în bancă, cărţile tale de credit – Alexis o văzu cum strânge din buze – ca viitoare soţie a mea, sper să le foloseşti.

— Nu este nevoie, am ceva bani mai mulţi, zise cu privirea ca gheaţa.

— Dacă o să ai nevoie de bani mulţi, nu trebuie decât să ceri, continuă el, ignorându-i remarca.

— Nu cer bani, zise clocotind, şi nici nu am nevoie de cărţile tale de credit. Se pare că uiţi că este vorba de un aranjament de afaceri; Petros să nu mai aibă probleme financiare; asta-i tot ce-ţi cer în schimb.

— Foloseşte cărţile de credit, Carrie! Banii tăi nu or să dureze o veşnicie!

Carrie fu cruţată să-i răspundă de o bătaie în uşă, iar băuturile le fură puse în faţă, pe birou. Se uită la băutura lui Alexis, într-un pahar înalt jivrat, cu marginea înmuiată în zahăr şi-şi dori şi ea.

— Pot să gust din băutura ta? Luă paharul şi sorbi din

el. Divină amintire; închise ochii pentru că gustul îi readuse în memorie o vacanţă petrecută cu părinţii ei în Cipru. Mama ei bea tot timpul *brandy sour* sau cel puţin aşa se părea şi, de fiecare dată când se uita în altă parte, Carrie sorbea din lichidul rece, trăgea aer în piept şi se strâmba. Parcă-i auzea pe părinţii ei râzând când îi priveau faţa, la fel de acră precum băutura.

— Nu mă deranjează să o împărţim, dar de ce n-ai comandat şi tu unul? zise Alexis după ce-i returnă paharul în care abia dacă se mai găsea ceva lichid. Carrie îi zâmbi dulce.

— Ştii că alcoolul nu-mi face bine. În plus, voiam portocale. Băutura ta mi-a amintit pur şi simplu de o vacanţă petrecută cu tata şi mama în Cipru.

Alexis îi studie un timp ochii, fascinat ca întotdeauna când îi vedea furia clocotind în ei; albastrul devenea întotdeauna violet înainte să revină iarăşi la albastru.

Erau ochii care-i obsedaseră visele, îşi zise el.

— Probabil că a fost foarte greu să-ţi pierzi familia aşa. Erai atât de mică.

— Probabil că ştii şi tu ce-am simţit, pentru că şi tu ţi-ai pierdut tatăl.

— Da, dar eu nu mi-am pierdut decât tatăl. Tu ţi-ai pierdut întreaga familie în răstimpul a cât, a şase luni?

Ochii albaştri se împăienjeniră într-o ceaţă tristă, dar clipi iute ca să-şi alunge lacrimile.

— Mama a murit la naştere; n-au putut-o salva nici pe ea, nici pe fratele meu. Tata a murit de infarct, câteva luni mai târziu.

Păru dintr-o dată şocat, pe măsură ce înţelegea sensul cuvintelor ei.

— La naştere, spui? Carrie dădu din cap, coborându-şi privirea.

— Ştiu că pare o prostie, dar din cauza asta mi-e frică să am copii, îi zâmbi nervoasă şi, dintr-o dată, foarte

sfioasă. Întotdeauna mi-am dorit, copii vreau să spun, dar de multe ori sunt îngrozită că aş putea să mor şi eu. Din cauza asta nu m-am gândit niciodată prea mult la lucrul ăsta, respingând întotdeauna avansurile bărbaţilor şi nedorind să mă implic emoţional.

Tristeţea din ochii lui era profundă.

— Şi, poftim, eu îţi forţez mâna. Îşi chirci degetele ca şi cum l-ar fi durut. De ce nu mi-ai spus, Carrie? Se întinse peste birou şi-i mângâie mâna încordată.

— Nu m-ai fi ascultat. Dacă asta te consolează, prefer să am copilul tău şi nu pe al lui Theo.

Fericirea îi lumină faţa, dar acolo mai era ceva ce nu putea defini când şopti singurele cuvinte care păreau potrivite:

— Îţi mulţumesc.

*

Maria îşi plimba un deget, cu unghia lungă, pe pieptul păros şi bronzat al lui Garry, sprijinită într-un cot şi aplecată spre el; un sân îi atingea uşor braţul.

Îşi pierduse orice raţiune când o atinsese aşa cum tocmai făcuse, totul topindu-se într-o mare de delicii, inclusiv gândul că, făcând asta, se răzbuna pe mama ei, atât de rigidă.

— De ce te prefaci că eşti beat? Îl cerceta îndeaproape, în timp ce el deschise uşor încântătorii lui ochi verzi. Nu sunt proastă. Răsuflarea nu-ţi miroase a alcool şi ar trebui, după impresionanta cantitate de uzo pe care ai îngurgitat-o.

— Eşti mai deşteaptă decât am crezut la prima vedere, ia spune-mi tu de ce.

Îi aruncase mănuşa.

— Bine. Şi începu să-i traseze cerculeţe în jurul sfârcului. Cred că fratele meu te-a angajat. Garry făcu ochii

mari şi o privi de-a binelea. Ştii, chiar am crezut că eşti profesor fără slujbă, într-o vacanţă în insulele greceşti.

— Şi ce ţi-a spulberat convingerea?

— Tu!

Punându-şi mâinile sub cap, se ridică uşor ca să o poată privi mai bine.

— Eu? Cum?

Ochii ei negri străluceau veseli. Să îndrăznească să-i spună că-i cotrobăise prin lucruri?

Să îndrăznească să-i spună că ştia de arma lui periculoasă şi nu era vorba de cea care zăcea moale acum, la câţiva centimetri de degetele ei?

Era cea din pantoful lui, din dulap, revolverul.

Ridică din umeri, ştiind instinctiv că s-ar înfuria dacă i-ar spune că dimineaţa fusese în cabina lui şi scotocise peste tot.

— Am auzit-o pe Nina spunându-i ceva lui Alexis. Şi zâmbi. Are importanţă? Nu mă deranjează protecţia. Alexis este întotdeauna prudent, trebuie să fie. Am fost ameninţată de multe ori cu răpirea.

— Sincer vorbind, ce te face să crezi că sunt aici ca să te protejez pe tine? Ar putea fi vorba despre viitoarea lui nevastă, Carrie. N-am văzut creatură mai iute la mânie ca asta. Am auzit-o bătându-l la cap când stăteau pe punte. Ceva legat de Marsha aia.

— Ai fi fost încă pe punte dacă ar fi fost vorba de Carrie. Eu sunt cea de pe care nu-ţi iei ochii. Eşti aici ca să mă protejezi pe mine, Garry.

— Şi acum ce-o să faci? O să spui la toată lumea de ce sunt aici, ca să-i sperii pe toţi? Nu este decât o măsură de precauţie, iar dacă fratele tău ar şti că m-ai descoperit, mi-aş pierde slujba.

Colţurile gurii începură să i se ridice într-un zâmbet, în timp ce mâna îi coborî pe pântecul lui plat.

— Atâta timp cât am să mă bucur de atenţia ta

personală, nu văd niciun motiv pentru care aş alerta pe cineva. Poţi să rămâi în starea ta de beţie cu condiţia ca noi să continuăm să ne distrăm – simţi mişcare sub degete şi începu să se joace cu mâna –, distracţie cu D mare.

Garry o studie îndelung. Dădu din cap, simţind cum pântecele i se trezeşte la viaţă. Nu ştia ce naiba dăduse peste el. Nu făcuse niciodată lucrul ăsta în timp ce se afla în exerciţiul funcţiunii, dar, de data asta, nu s-a putut abţine.

— Distracţie, asta-i tot ce-ţi pot promite.

Fu nevoit să silabisească; de îndată ce se va termina, totul, o să se întoarcă acasă ca o săgeată.

— O să vedem, chicoti Maria, Garry o trase spre el şi o privi ameninţător.

— N-o să vedem nimic! Distracţie sau nimic, fetiţă bogată şi răsfăţată ce eşti!

Mariei i se tăiase respiraţia. Dumnezeule, cât era de bărbat, iar dacă asta era valabil fie şi numai pentru o croazieră, tot o să accepte; ea nu avea ce face. Nu te întâlneşti cu ceva atât de grozav a doua oară în viaţă.

*

— Ce să facem în Skopelos? întrebă Maria când grupul porni din port să hoinărească prin magazine, să facă mişcare înainte de prânz.

— Ce-ai zice să mergem să vedem câteva biserici? Avem de ales dintre aproape patru sute. Mă gândesc să aprind câteva lumânări, zise Nina, bucurându-se sincer. Alexis zâmbi, anticipând reacţia Mariei,

— Oh, nu, nu mai vreau biserici, te rog! Localnicii nu numără oi când nu pot dormi, numără biserici! Eu mă duc să târguiesc cu Garry.

Se întoarse spre Garry, destul de repede ca să surprindă schimbul de priviri dintre el şi Alexis.

— Eu vreau să văd bisericile, spuse Garry, ştiind că ordinul era să o facă să rămână cu grupul.

Luând-o de braţ, ignoră privirea plină de dezgust a Helenei. Puţin îi păsa dacă doamna dragon nu-l plăcea; el trebuia să-şi facă datoria.

— Carrie, tu ce părere ai? Ce-ai zice să închiriem o motobicicletă? o întrebă Alexis, cu mâna pe cotul ei. Când îi văzu privirea, îşi aminti că avusese, un accident cu o motobicicletă.

— Nu, cred că am să aprind şi eu o lumânare sau două. Ridicându-şi privirea spre biserica din apropiere, suspină.

— Am putea să facem mai întâi cumpărături, murmură Maria,

— Da, şi mie mi-ar face plăcere să merg prin magazine, zise Marsha, ochii ei puternic machiaţi fulgerând spatele lat al lui Alexis.

— Zău, Marsha, nu ţi-ai luat destule haine şi lucruri când ai fost ultima dată în America? întrebă Helena, ca şi cum se plictisise de întreaga situaţie.

— De ce n-am merge în magazine diseară? O să fie mai rece şi majoritatea sunt deschise. Apoi putem să cinăm într-un restaurant pe ţărm, sugeră Carrie, simţind nevoia să se mişte pentru că începuse să se facă tot mai cald.

— Mergem pe continent să luăm cina, zise Helena, luând-o pe fiica sa de braţ şi trăgând-o de lângă Garry.

— Indiferent unde mergem, ce-ar fi să ne mişcăm? Este prea cald să stăm în drum şi să discutăm, interveni Carrie.

— Gata, haideţi, îi îndemnă Alexis spre oraş, spre incinta răcoroasă a celei mai apropiate biserici. Privi spre est. După ce terminăm aici, mergem să vizităm mănăstirea de pe deal. Mănăstirea era amplasată în coasta dealului, săpată în stâncă şi trebuia să urci multe trepte ca să ajungi la ea. Petros o luă de braţ pe Helena. O singură privire spre

trepte îi făcu să renunţe.

— Noi o să aşteptăm la umbră. Nu sunt tocmai în formă pentru toate treptele astea.

Alexis o luă de braţ pe Carrie, apoi pe Nina, lăsându-le pe Maria şi pe Marsha cu Garry, în timp ce vizitară bisericile. Nu suporta să o atingă sau să o vadă pe Marsha. Mai târziu, pe când stăteau într-o tavernă acoperită cu verdeaţă la malul mării, Garry sugeră să meargă cu toţii într-o plimbare cu o ambarcaţiune cu motor. Maria scoase exclamaţii de încântare.

— În sfârşit, ceva într-adevăr distractiv.

Alexis o privi îndelung pe Carrie, care se gândea la ceva atingând diferite lucruri cu degetele în timp ce aşteptau cafeaua.

— Ţi-ar plăcea să ne plimbăm cu o barcă? Vorbea cu Carrie. Ceilalţi puteau să fie foarte bine la milioane de mile depărtare. Ea dădu din cap, buzele depărtându-i-se într-un zâmbet dulce.

Când ajunseră la ţărm, Garry, Nina, Maria, Marsha şi Helena se urcară în primă barcă. Petros refuză să meargă, iar Alexis insistă ca el şi Carrie să ia barca mai mică, făcută pentru două persoane. Destinaţia lor, îi spuse lui Carrie, erau grotele ce se profilau la stânga insulei.

— Dar este exact în direcţia opusă faţă de cea în care a plecat Garry, protestă ea.

— Ştiu, zâmbi maliţios Alexis. Dar ardeam de nerăbdare să te am numai pentru mine.

*

N-ar fi putut spune dacă ea ar fi folosit expresia „Femeie la apă”, se gândi Carrie două zile mai târziu, când Saffy, mergând pe balustrada iahtului ca o balerină, fu aruncată cu cruzime peste bord, printr-o mişcare neglijentă a mâinii Marshei.

— Femeie la apă! ţipă strident şi patetic Marsha. Carrie, ajută pisica! Nu sunt o bună înotătoare.

Carrie fu prima care ajunse în apă, scufundându-se lin. Bine că erau ancoraţi în golful închis, îşi zise reapărând la suprafaţă. O urmară Maria şi Garry. Sărmanul pisoi înota în direcţie greşită.

— *Ela, ela,* Saffy, striga Nina.

Alexis privi liniştit cum Carrie ajunge prima la pisoi, orientându-l către stăpâna lui. Sărmanul animal era speriat, dând din lăbuţe cum putea el mai bine.

Alexis se încruntă brusc. Să fie oare aripa dorsală a unui rechin acolo, în apele strălucitoare sau să fie un delfin? Îşi feri privirea de soare cu mâna, dar reflexia apei era îngrozitoare şi nu-şi putu da seama. Îl străbătu o senzaţie de groază. Asemenea senzaţii nu trebuiau ignorate niciodată.

Carrie şi Saffy erau în siguranţă. Sau aşa credea el. Carrie deja întindea din apă pisoiul spre braţele nerăbdătoare ale Ninei. Maria şi Garry erau încă în apă, înotând veseli, când se auzi sirena.

Văzuse şi căpitanul, deci să fie un rechin? Periculoasă sau nu, asemenea apariţie trebuia luată în serios.

— Garry, Maria, ieşiţi de acolo repede, răcni Alexis, aplecându-se să o tragă pe sora lui. Atenţia îi fusese captată în asemenea măsură de rechin, că nu-şi dăduse seama că şi Carrie avea probleme. Se agăţase de partea laterală a iahtului. Picioarele îi fuseseră cuprinse din nou de cârcei.

O cuprinse panica; văzuse rechinul şi ştia ce trebuie să facă, dar cârceii o paralizaseră.

— Carrie, pentru Dumnezeu, dă-mi mâna, răcni Alexis. Acum, iubito, acum! Alexis se întinsese spre ea, dar cârcelul o paralizase din nou. Pe lângă el, Garry îşi dădu drumul în apă. Ajunse într-o fracţiune de secundă lângă ea.

Rechinul înota în cercuri mari la circa douăzeci de

picioare depărtare, nu unul uriaş, dar destul de mare. Alexis o trase pe Carrie la piept, apoi se aplecă să-i maseze muşchii încordaţi.

Atmosfera fu tensionată, aproape electrică, până când se văzură cu toţii pe punte. Rechinul se mişca în cercuri, ochii lui fără viaţă privindu-i pe toţi, pe bord, ca şi cum creatura gândea: data viitoare nu mai scapi!

— Toată lumea este bine? De obicei nu apar pe aici pe vremea asta, zise căpitanul numărându-i. Ce s-a întâmplat?

— Pisoiul a căzut peste bord, zise Marsha, continuând să-şi facă unghiile.

— Mai bine-zis a fost împins, atacă Nina, cu ochii în lacrimi, ştergându-l pe Saffy cu un prosop.

— N-a fost împins!

Carrie se ştergea şi ea cu un prosop când îl auzi pe Alexis spunând:

— Nu contează. Toată lumea este în siguranţă.

Între Garry şi Alexis avu loc un schimb de priviri; era evident că amândoi gândeau că fusese un act deliberat de ameninţare. „Pun pariu că Marsha vrea să mă elimine din calea ei”, îşi zise Carrie, ducându-se să se schimbe. Curând porniră spre Skyros; poate că acolo viaţa o să fie mai puţin periculoasă.

*

Oricât se strădui, Carrie nu putu să doarmă în noaptea aceea. Ancoraseră în largul portului Skyros, vremea anunţându-se bună pentru săptămâna în curs.

Îşi puse papucii, şortul şi un tricou şi ieşi pe punte. Liniştea nu era spartă decât de susurul valurilor care se loveau domol de iaht, iar razele lunii aruncau pe punte jocuri de umbre şi lumini când apărea câte un norişor rătăcit.

Aerul nu era mult mai rece pe punte, dar, evident o

făcea să se simtă ceva mai bine. Trecuseră două ore de când o părăsise Alexis, iar un duş rece nu o ajutase suficient.

Alexis avea ceva special pentru ea şi era sigură că era vorba aici de ceva mai mult decât de sex. Era atât de atent, atât de tandru şi totuşi, uneori, devenea foarte posesiv cu ea.

Tot îi spunea că-i aparţine numai lui, aproape ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe el însuşi.

Lăsându-se pe spătarul rece al scaunului, oftă, inconştientă de prezenţa scufundătorului care se băgă sub iaht, inconştientă de ce urmăreşte umblând cu mâinile pe elicea iahtului şi, în continuare, pe burta vasului. Uitându-se la ceasul de la mână cu lanterna subacvatică, scufundătorul îşi dădu seama că va trebui să iasă în curând la suprafaţă pentru că nu mai avea aer.

Ceva rece de băut, asta îşi dorea Carrie, ceva care să o răcorească şi să o învioreze. Se ridică şi se duse la frigider. Curând, lângă ea se afla o băutură rece din cinci feluri de fructe, cu gheaţă zdrobită, într-un pahar înalt; ţinea un braţ atârnat peste balustrada iahtului..

Cum stătea aşa şi asculta liniştea, auzi zgomotul slab făcut de bule de aer în apă. Se încruntă; bule din butelia cu aer a cuiva? Ar fi recunoscut oricând zgomotul.

Aplecându-se, văzu lumina lanternei reflectată în apă şi scoase o exclamaţie suficientă să trezească stafiile. Simţi cum o trece un fior de groază. Cine să fie acolo jos? Şi ce să facă? Aplecându-se, îşi dădu seama că scufundătorul, el sau ea a ieşit la suprafaţă lângă trepte.

Luându-şi paharul, alergă spre camera lui Alexis, simţind cum pulsul i-o ia razna, cum inima îi bate ca un baros.

Se opri pe loc, când văzu silueta neagră săltându-se pe punte, apoi trase adânc aer în piept şi scăpă paharul din mână când văzu că se îndreaptă în direcţia ei.

Era speriată, aproape paralizată. Cine putea fi? Garry? Categoric, ceva nu era în ordine cu Garry. Dar nu era Garry sau Marsha silueta care se îndrepta spre ea. Marsha spusese că nu este o bună înotătoare.

Luând-o la fugă, aproape ţipă când auzi un zgomot în urma ei. Ar fi fost uşor să intre în camera ei, dar Alexis trebuia să afle de lucrul ăsta.

Fugi către celălalt capăt al iahtului cât de repede putură s-o ducă picioarele care-i tremurau şi intră fără să facă zgomot în cabina lui.

— Alexis, Alexis, sunt eu, Carrie, şopti cuprinsă de panică. Nu se auzea niciun sunet, dar când se întinse să aprindă lumina, fu prinsă de la spate, trasă şi lipită de costumul de cauciuc ud şi o mână îi astupă iute gura pentru a-i înăbuşi ţipătul. La început, înţepeni de frică, apoi intrară în joc automat instinctele ei de supravieţuire. Se zbătu şi se luptă cu toată forţa şi arse o lovitură cu piciorul, care atinse ceva, după geamătul agresorului ei dându-se pe spate, îl prinse de părul ud şi-l trase ca o nebună până când auzi o altă şuierătură înăbuşită înainte să-l muşte de mână.

— Ticăloaso!

L-ar fi muşcat din nou, dar nu apucă pentru că o trânti în pat pe burtă, cu capul apăsat în perne ca să-i înăbuşe ţipetele. Continuă să se zbată, deşi îi proptise un genunchi în mijloc, şi-i ţinea strâns mâinile. Apoi brusc fu liberă şi se aprinse lumina, iar un Alexis foarte furios privea în jos la ea, controlându-şi în acelaşi timp urmele de dinţi de pe mână şi ştergându-şi sângele care-i curgea din rană.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

Carrie rămase fără grai, fără suflare. Alexis fusese sub iaht.

Era furios, se vedea prea bine. Dar de ce? Regăsindu-şi graiul, zise:

— Am crezut… am crezut că dormi. Am crezut…

— Ce-ai crezut?

— N-am putut să dorm, am ieşit pe punte şi am văzut…

— Ce ai văzut, Carrie?

— Am fost speriată. Tu m-ai speriat. Se răsuci pe marginea patului conştientă încă de faptul că era foarte furios pe ea.

— Ce ai văzut, Carrie? Ea înghiţi din nou în sec.

— Alexis, am văzut ceea ce eu am crezut că este un scufundător. Un scufundător care putea să fi amplasat o bombă sau… sau… Ei bine, nu ştiu, zise, brusc exasperată.

Un zâmbet îi transformă faţa, în privire apărându-i luminiţa aceea diabolică.

— Ai o imaginaţie vie, Carrie O'Riordan, absolut bogată. Am coborât ca să verific elicea pentru căpitanul Savidis.

— La ora asta din noapte? Voi să se dea jos din pat, dar Alexis o împinse înapoi, ridicând-o pe perne.

— Nici eu n-am putut să dorm. Se uită la sângele de pe mâna lui şi clătină din cap. Categoric, ştii să ai grijă de tine. Trăgând fermoarul costumului negru, ieşi din el, rămânând complet gol.

— Te las mai bine să faci un duş, zise ea şovăind, dorindu-l şi detestându-se totuşi pentru că este atât de slabă.

— Duşul poate să aştepte. Ai face mai bine să-mi săruţi mâna. Poftim, verific elicea în locul căpitanului Savidis şi uite cu ce mă aleg. O lovitură zdravănă, muşcat şi rănit. Pe aici, o femeie care muşcă poate primi mai mult decât caută.

Văzu cum face ochii mari şi aproape că nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Să-ţi spun ceva. Motivul pentru care am fost amândoi pe punte a fost că niciunul n-a putut dormi. O privi direct în ochi. Mai devreme te-am desfătat eu, poate că ţi-ar plăcea să te recompensezi. Desfată-mă acum tu pe

mine, Carrie, sunt un suflet rănit şi am nevoie de tine.

Îi văzu pasiunea în ochii care se desfătau cu lăcomie pe trupul lui pe o anumită parte încordată a anatomiei, care i se trezise la viaţă. Trăgându-l lângă ea, îşi plimbă degetele pe fiecare părticică a trupului său ud.

— Credeam că începe cu un sărut, zise gemând când degetele i se strânseseră în jurul lui. Carrie zâmbi, citându-i cuvintele pe care le rostise, el în prima lor noapte împreună.

— Nicio regulă nu spune unde trebuie să fie depus sărutul ăsta.

După care îşi plecă fruntea, iar el fu pierdut.

*

O săptămână mai târziu, stăteau toţi într-o cârciumă la marginea portului.

— Nu vreau coniac, îi spuse Petros chelnerului.

— Nu. Un suc de portocale, interveni Carrie, uitându-se îndărătnică la Petros. Îşi dădu seama după expresia Helenei că o aproba. Rareori aproba Helena ceva. Iar în ultimul timp, Carrie remarcase că era într-o permanentă agitaţie.

Cârciuma era luminată cu becuri colorate prinse în copacii numeroşi care o înconjurau.

— Este foarte frumos, îi spuse Ni na lui Carrie. A fost foarte amabil din partea domnului Stephanides să-mi permită o asemenea vacanţă de lucru şi mai ales a fost foarte bun pentru că m-a lăsat să o aduc şi pe Saffy. Echipajul spune că a devenit mascota vasului. Deşi nu i-a plăcut că a fost lăsată pe iaht în seara asta.

— Da, a fost drăguţ din partea lui Alexis. Pare să fie un om foarte drăguţ, şopti Carrie aproape pentru ea. Numai dacă ar înceta să o tot încurajeze pe Marsha. Era ca o lipitoare, întinzându-se întotdeauna să-l sărute când Carrie

era prin preajmă.

Se uită la el vizavi şi, deşi era lângă Marsha, nu-şi dezlipi ochii de Carrie toată seara. Carrie simţea tensiunea sexuală dintre ei, dar mai exista şi o altă tensiune: furia. Reuşise să-l supere de cinci ori sau chiar mai mult în acest voiaj şi nu se aflau în croazieră decât de ceva mai mult de o săptămână.

De fiecare dată când el era în baia ei, pe care o folosea frecvent, ea îi telefona lui Peter. Convorbirea din seara asta fusese senzaţională, iar acum tocmai din cauza asta era atât de încruntat Alexis.

— Peter, dragul meu, spusese Carrie tare. Fireşte! Te iubesc din toată, inima, doar ştii asta. Da, sunt sigură că poţi să mă vizitezi. Poftim? Poate la vară, în cursul vacanţei mari?

Carrie aproape că se făcuse mică de tot când Alexis o întrebase:

— Vacanţa mare? Cu ce se ocupă Peter ăsta?

— Este profesor, zise ea gândindu-se iute. Director de şcoală. Nu poate lipsi decât în vacanţele mari.

Nu era sigură dacă o crezuse sau nu; ceea ce ştia clar era că Alexis îi ceruse să nu-l mai sune pe Peter decât o dată pe săptămână. Carrie refuzase, spunând că o să-l sune de câte ori o să-i vină.

Uitându-se acum la el, Carrie începu să-şi dea seama cât de drăguţ şi de bun putea fi. S-ar fi îndrăgostit de el dacă i-ar fi făcut curte în mod tradiţional, era sigură de asta. Atunci de ce o obligaseră să accepte căsătoria aranjată? Bănuia acum că flota lui Petros era intactă, la fel ca şi banii lui. De îndată ce se vor întoarce la Atena o să verifice registrele şi conturile şi i se vor confirma suspiciunile.

— Nu-i aşa, Carrie?

— Poftim? întrebă uitându-se nedumerită la ei.

— Spuneam că eşti cea mai bună interpretă din

insulele greceşti a dansului irlandez, spuse Petros radiind tot de mândrie.

— Da, Petros, aşa este, zâmbi ea.

— Atunci de ce nu dansezi pentru noi? Tonul Marshei era ciudat de impetuos. Era doar a doua oară când i se adresa direct lui Carrie. Evident, se gândise „ignoră-l şi inamicul se va retrage”, dar Carrie nu dispăruse nicăieri.

Fireşte.

— Ai nevoie de muzică?

— Nu. Alexis, Petros, bateţi voi din palme aşa cum v-am învăţat?

Dacă Marsha sperase că o să se facă de râs, se înşelase amarnic; ca să fii un bun coregraf, trebuie să fii cel puţin un dansator decent. Carrie era excelentă în acest gen de dans, mama ei o învăţase şi o învăţase bine. Bătând din călcâie, dansă în ritmul bătăilor din palme, pe dalele tavernei, făcând să pară un fleac unul dintre cele mai solicitante dansuri, din punct de vedere fizic.

În strigăte de *Oria, Bravo* şi *Wunderbar,* din partea unora dintre ceilalţi oaspeţi, Carrie le demonstra ce înseamnă dansul irlandez. Ultimul dans era preferatul ei, propria ei creaţie.

Era un dans senzual, în care făcea piruete şi bătea din călcâie, ca apoi să treacă la un ritm lent, dansând pentru ea, dansând pentru bărbatul ei.

Fără suflare şi gâfâind, era pe punctul de a se aşeza, când Alexis o prinse de mână. Ceru o muzică lentă. O trase la piept, îi mângâie părul, îi prinse capul în mâini şi o sărută.

— Când dansezi aşa, uit de temperamentul tău irlandez. Uit de toate căsătorii aranjate şi de copii. Aproape mă faci să cred că există un asemenea lucru care se cheamă dragoste, îi şopti moale la ureche.

Inima îi tresări, începând să-i bată cu putere, în timp ce mână lui se plimba senzual în sus şi în jos pe coloana ei.

Şi aproape că ar fi capitulat în faţa cuvintelor lui dulci dacă nu i-ar fi apărut în raza privirii Marsha, dansând cu Petros.

Evident, voia să o facă geloasă pe Marsha. Se depărtă uşor de el.

— Aproape? Poate că ai dreptate când spui că nu există dragoste. Este un sentiment exagerat, legat de compatibilitatea sexuală. Un lucru este în avantajul tău totuşi: dacă eu mă satur de sex, Marsha îmi va fi îndatorată. Totul începuse ca o discuţie romantică, dar acum Carrie simţi că Alexis devine rigid. Spune-mi, Alexis, de ce tatăl Marshei n-a venit cu ea? Cine a pus-o în cabina de lângă tine? Şi de ce, pentru Dumnezeu, accepţi să te sărute tot timpul? Doar dacă, fireşte, îţi face plăcere? îl întrebă Carrie moale, dar cu mult venin. Treaba asta trebuia rezolvată odată pentru totdeauna.

Ochii îi străluciră ca nişte nestemate furioase, iar buzele i se strânseră.

— Îndrăzneşti să mă acuzi pe mine că flirtez, când tu ai flirtat făţiş la telefon, în seară asta? Peter probabil că s-a săturat să te tot audă declarându-ţi dragostea nesfârşită, când în fiecare noapte tu te culci cu mine.

— Oh, da, o fac?

— Da, o faci!

Îl împunse cu degetul în piept.

— Nu în seara asta, ticălosule. În seara asta nu am să mă culc cu tine.

— Grozav! Îmi convine perfect, asta-mi dă libertatea să mă culc cu cine dracu-mi place. Până când ne vom logodi, suntem liberi fiecare, declară el, urmărind-o atent cu privirea când înţelese bine semnificaţia celor spuse. Carrie se smulse din braţele lui şi i se făcu rău ştiind cât de uşor poate pune mâna pe Marsha.

— Cel puţin acum ştiu cum stăm. Dacă nu te superi, mă întorc pe iaht. Am o durere cruntă de cap.

Nu era o minciună. Avea o durere îngrozitoare de cap;

n-o ajuta defel nici mersul pe jos, în pas de plimbare, nici frumuseţea funii pe cerul albastru al nopţii. Rămase un timp pe punte, sprijinită de balustradă, privind spre port. Putea vedea taverna, îl vedea pe Alexis dansând cu Marsha, îi vedea râzând. Se duse în cabina ei şi începu să plângă.

Adormi greu. Cineva o deranjă spre dimineaţă, şoptind pe coridor. Să fi fost Marsha? Se auzi un bărbat, dar nu era Alexis. Încet, vocile se depărtară şi, închizând ochii, adormi. Pe cine auzise? Era sigură că mai auzise vocea asta înainte, şoapta asta stăruitoare..

*

— Dansează cu mine. Se pare că draga ta te-a lăsat în voia soartei, iar eu sunt gata coaptă pentru a fi culeasă, îi şopti Marsha lui Alexis.

Se uită în jos la femeia cu care se culcase cândva sau fusese invers? Ea se culcase cu el! Râse cu amărăciune.

— Sigur, hai să dansăm, de ce nu? O prinse în braţe, sprijinindu-şi uşor obrazul de capul ei. Era crud. Folosind-o aşa, pentru că ştia că-l priveşte Carrie, îi vedea părul alb-auriu în luminile de pe iaht.

— De ce nu mi-ai spus?

— Să-ţi spun? Ce să-ţi spun, Marsha? Se uită la ea şi râse răguşit. Categoric ştiai că n-aş fi avut o legătură cu tine.

— Dar ai avut! protestă ea.

— Am făcut sex cu tine, declară crud Alexis, râzând tare. Bărbaţii fac asta uneori. Tu chiar nu mi-ai lăsat nicio altă opţiune. Ce vreau eu să ştiu este cum naiba ai obţinut o cheie de la camera mea în noaptea aia.

— Oh, a fost uşor. N-a fost greu să-i fac pe plac băiatului de serviciu.

— Vrei să spui…?

— Da. Vreau să spun că aş face orice ca să fiu cu tine, Alexis. L-am mituit, l-am dat treizeci de mii de drahme pentru o cheie. Cam scump, nu crezi? Se strânse în el. Dar a meritat.

— Ai avut ce ai vrut. Alexis trase adânc aer în piept; timp de o clipă îngrozitoare crezu că se culcase şi cu băiatul de serviciu. Ştia că ar fi fost exact genul de lucru pe care Marsha l-ar face.

— Dar, iubitule, n-am obţinut decât jumătate din ceea ce mi-am dorit. Apoi, când mi-ai telefonat şi m-ai invitat pe iaht, am ştiut că te-ai răzgândit Ăsta eşti tu întotdeauna. Se întinse şi-l sărută pe obraz.

— Ai crezut că m-am răzgândit? îi râse Alexis în faţă. În legătură cu ce? Nu există niciun „noi”, Marsha! Trăieşti într-o lume ireală. De câte ori trebuie să-ţi spun lucrul ăsta? Am făcut sex. Pentru Dumnezeu, femeie, te-ai furişat în patul meu, îmbrăcată în…

— Se numeşte body.

— Body să fie. Ei bine, eu nu sunt maşină, să ştii. Eşti o femeie foarte atrăgătoare şi poate că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, am fi putut avea o legătură reală. Dar asta ar fi fost tot – o legătură.

— Lucrurile vor sta altfel.

— Dumnezeule! O prinse de umeri, zgâlţâind-o. Marsha, ascultă-mă. M-am angajat faţă de Carrie conform vechii cutume greceşti. Voi fi căsătorit cu ea. Părea într-adevăr convins şi totuşi, în adâncul sufletului său, ştia că orice era posibil când era vorba de Carrie O’Riordan.

— Dacă spui tu, iubitule. Marsha îşi sprijini uşor capul de umărul lui. Dacă spui tu!

Întâlnind privirea căpitanului, Alexis îi adresă o implorare mută. Omul veni şi-l bătu pe umăr, iar Alexis o lăsă pe Marsha în mâinile lui capabile.

— Mama, nu crezi că e timpul să dansez cu tine? Alexis zâmbi când văzu că mama lui se ridică şi se lăsă

prinsă în braţe fără să protesteze. În mod obişnuit, nu era atât de supusă şi de blândă.

— Ia spune-mi, fiule, ce i-ai făcut lui Carrie?

— Lui Carrie? Nimic, nu s-a simţit prea în largul ei. Nu este obişnuită să fie centrul atenţiei cum a fost în seara asta.

— Plus…? îl încurajă Helena, care văzuse flăcările din privirea lui Carrie cu numai zece minute în urmă.

— Ne-am certat din nişte fleacuri.

— Nu este însărcinată, nu?

Alexis se opri pe loc.

— Am auzit oare bine?

— Da. Ştiu că te-ai culcat cu ea. Petros mi-a ţinut o predică despre morala fiului meu. I-am spus să nu fie un bătrân prost şi să înţeleagă că trăim în anii *'90.* Helena îi zâmbi fiului său. Nu fi atât de şocat. Eu eram însărcinată cu tine când m-am căsătorit cu tatăl tău, dar am fost deştepţi şi ne-am descurcat. Celor mai mulţi le-am spus că te-ai născut prematur şi te-am ţinut ascuns săptămâni de zile de ochii lumii.

Reluară dansul, iar Alexis zâmbi în sinea lui. Ţinuse secretul ăsta atâţia ani!

— Apropo, scumpule, nu vreau să vă stric vacanţa, dar nu vrei să vorbeşti tu, te rog, cu Maria? Nu-mi place prea mult prietenul ei, Garry. Şi da, ştiu că este prietenul ei. Nu sunt proastă.

— Mama, Maria este destul de mare ca să aibă grijă de ea. Ai avut încredere în ea în Anglia, ai şi aici, acum.

— Greşit răspuns, zise Helena clătinând din cap. Este foarte tânără, prea tânără pentru unul ca el. Vreau să plece de pe iaht sau o promisiune din partea ei că se va păstra curată. Dacă nu este deja prea târziu pentru asta.

— Vrei să zici că s-a culcat cu el? se încruntă Alexis.

— Nu încă, sper. Vorbeşte cu ea, te rog, Alexis. Mi-e teamă să n-o facă să sufere şi Dumnezeu ştie că niciodată

n-a ascultat de mine.

— Am să vorbesc cu ea, dar el trebuie să rămână pe iaht, mama, cel puţin pentru moment, zise lăsând-o pe maică-sa în mâinile lui Petros.

— Maria, hai să dansăm. Alexis nu-şi putu îmblânzi vocea când o luă pe sora lui la dans.

— Oh, Dumnezeule, din nou ai expresia aia care spune „Am de gând să-ţi dau o lecţie”, îl acuză Maria, care scoase un strigăt uşor când el o lovi peste degete. Oh, Alexis!

— Fără expresia asta jignită, Maria. Ar putea fi mai rău. Aş putea să te pun pe genunchi şi să-ţi administrez o mamă de bătaie chiar într-o cârciumă plină cu lume.

— Alexis, n-ai face asta! În plus, sunt prea mare pentru aşa ceva.

— Aşa crezi tu? Papa n-ar crede asta dacă ar fi aici şi tu o ştii. Aşa ca gândeşte-te bine, Maria. Acum, spune-mi de ce ai minţit-o pe mama? De ce ai scos-o că Garry este un prieten al meu? Şi de unde dracu’ l-ai agăţat?

Maria se uită la fratele ei. Ar fi vrut să-i spună „Îţi cunosc jocul, Alexis”, dar nu putea. În plus, se distra prea bine cu Garry şi n-o s-o bage pe Nina în asta.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să o fac. Mama a vrut să ştie cine este. Dacă i-aş fi spus că este un lector fără slujbă, s-ar fi enervat. Crezi că nu este potrivit pentru mine, nu?

Alexis aruncă o privire spre Garry, care se prefăcea din nou că este beat.

— Mama crede că vrea să te bage în patul lui. Mă întreb dacă este capabil să o facă.

— Oh, este întotdeauna atât de beat şi de adormit, încât să n-ai nicio teamă, frăţioare. Faptul că doarme pe el spune totul. Virginitatea mea este intactă. Doar mă joc şi eu. Şi se aplecă în faţă. De fapt, îl prefer pe James. O să vină pe iaht peste patru zile.

— Îţi interzic!

— Ascultă, tot ce-ţi pot promite este că, dacă o fac, am să fiu prudentă. Se întinse şi-l sărută pe obraz. Am hotărât azi-noapte că atunci când mă voi dărui unui bărbat, trebuie să ne iubim unul pe altul. Aşa ca tine şi Carrie. Maria văzu după expresia feţei lui că jocul ei mersese şi-i mulţumi Cerului.

— Ar fi bine ca ăsta să fie motivul. Dacă descopăr altceva, va fi bucluc. Mare bucluc. Braţele lui Alexis se strânseră în jurul surorii lui. Era subţire, cam aşa cum fusese Carrie în adolescenţă. Dansase cu Carrie la o petrecere cu mulţi ani în urmă, ţinând-o în braţe cât a îndrăznit el de strâns, până când fata protestase.

— Alexis, îi zisese ea împingându-l uşor, am nevoie să respir. Nu mă ţine atât de strâns!

— De ce nu?

— Pentru că am să-ţi trag una în falcă. Nu mi-e frică de tine. Carrie se zbătea în timp ce el o strângea şi mai tare. Ignorându-i cuvintele, o trăsese şi mai aproape.

— Ei bine, ar trebui să-ţi fie!

— Alexis!

— Alexis! se plânse Maria, întrerupându-i gândurile. Nu te mai încrunta atâta şi dă-mi drumul. Eşti ca un boa constrictor.

Alexis se trezi din visare. Trecându-şi degetele prin părul negru şi lung al surorii sale, zise:

— Eşti o fată foarte frumoasă şi te iubesc foarte mult. Aş fi foarte, foarte supărat pe tine dacă ai face ceva atât de stupid, încât să te culci pur şi simplu cu oricine. O sărută pe obraz. Foarte supărat, repetă rar.

Maria văzu privirea întunecată a fratelui ei. Nu era dictatorial cu ea, dar remarcă un avertisment subtil, undeva, acolo.

— Am înţeles, îl linişti dând din cap, dar adăugit în gândul ei: „Este prea târziu, l-am avut în fiecare noapte de când am plecat din Skiathos!”

— Vezi să fie aşa. Acum, spune-mi cum l-ai cunoscut pe Garry? Povesteşte-mi toate circumstanţele, adăugă el moale.

În timp ce Maria îl punea la curent, Alexis îl urmărea pe Garry cu ochii pe jumătate închişi. N-are ce să strice dacă verifică la agenţie. A spus că doreşte un bodyguard discret şi uite cu ce s-a ales. Garry a flirtat mai mult sau mai puţin pentru a-şi croi drum spre inima surorii lui şi, Dumnezeule, ea era atât de credulă!

Simţindu-se agitat, Alexis se scuză:

— Scuză-mă acum, trebuie să dansez cu secretara mea şi să-i spun şi ei vreo două pentru că m-a implicat ca prieten al acestui tip, Garry.

— Ştiai?

Alexis râse de uşurinţa cu care căzuse în plasă.

— Ştiu acum! Tocmai mi-ai confirmat bănuielile.

Maria bătu din picior şi se depărtă zicându-i:

— Alexis, cum ai putut? Asta se cheamă înşelătorie.

Se îndreptă spre masa la care stăteau Nina şi Garry.

— Vreau să te avertizez, Garry, şi nu-ţi spun lucrul ăsta decât o singură dată! Dacă vrei să-ţi termini vacanţa fără să păţeşti nimic, atunci lasă-mi sora în pace. Ne-am înţeles?

Garry se prefăcu că nu înţelege despre ce vorbeşte Alexis, aşa că zâmbi şi salută ridicând paharul, bolborosind:

— *Epharisto. Parakolo.*

— Domnule Stephanides? interveni Nina cu ochi mai mari ca de obicei. Îşi dăduse seama că nu este în regulă ceva, pur şi simplu după tonul ferm al vocii patronului ei.

— Domnişoară, am crezut că am convenit să ai grijă de sora mea cu toată abilitatea de care eşti în stare. Se pare însă că-ţi lipseşte această abilitate. Nu numai să împărţi camera cu ea. Dar trebuie să ştii fiecare mişcare a ei. Ziua şi noaptea! zise aspru. Sora mea a fost în camera lui Garry noaptea trecută. Tu unde dracu’ ai fost? Nina tuşi,

lăsând capul în jos pentru a-şi ascunde privirea. Uită-te la mine! izbucni Alexis. Ştiai, nu? Nina se uită în altă parte, ca Alexis, clocotind de furie, să răcnească din nou la ea: Ţi-am spus să te uiţi la mine! Vreau un răspuns. Ştiai sau nu ştiai că Maria s-a dus în camera lui Garry?

— Ştiam. I-am spus să nu se ducă. I-am spus înainte, la începutul acestei săptămâni, să nu fie proastă cum am fost eu. Că asta nu rezolvă nimic, dar ea a aşteptat până când am adormit şi s-a strecurat afară. M-am trezit, din fericire – în mod normal dorm adânc – şi, cum mi-am dat seama, m-am dus după ea. Bănuiesc că am ajuns exact la timp.

— Ce vrei să spui prin exact la timp? se încruntă Alexis. Ce dracu' se întâmpla?

— Ştiţi. Nina se înroşi, l-am oprit. Nu apucaseră să se dezbrace. Am târât-o pe Maria afară din cameră, zise Nina mândră, gândindu-se că i-a salvat inocenţa Mariei.

— Vrei să spui că Garry era pe punctul să…

— Să o facă. Oh, da, fără nicio îndoială. Nu părea să fie chiar beat mort atunci. Nu se gândea decât la ce se gândesc majoritatea bărbaţilor. Sex! Ei bine, n-avem nevoie de ei! Ne putem descurca fără mulţi dintre voi. Se uită la Alexis care o fulgera cu privirea. Cu excepţia celor de faţă, fireşte.

Alexis de-abia dacă se mai uita la secretara lui. Toată atenţia îi era îndreptată spre Maria, care părea îngrijorată. Dansa cu Petros, dar nu-l scăpa o clipă din ochi pe Alexis. Era livid de furie la faţă.

— Nina, scuză-mă, am de terminat o treabă. Plecă la fel de iute cum venise. Maria o zbughi din braţele lui Petros şi o luă la fugă ieşind în stradă, cu Alexis pe urmele ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Petros luând-o la dans pe Helena.

— Cred că fiica mea l-a minţit pe fratele ei. Am impresia că o s-o cam încaseze. O să-i prindă bine. Eu n-am

parte decât de obrăznicii din partea ei, zise Helena deloc îngrijorată de soarta fiicei sale. Era timpul ca fiul ei să se ocupe personal de sora lui.

*

Când toată lumea se înapoie pe iaht, Maria, în lacrimi, era deja în camera ei, iar beţivului de Garry i se spuse să se ducă la culcare.

Se duseră în cabinele lor şi Helena şi Nina; numai Petros, Marsha şi Alexis rămaseră cu căpitanul pentru un ultim păhărel.

— Mă bucur că l-ai pus la punct pe Garry ăsta. Ceva nu este tocmai în regulă cu el. Nu ştiu ce, dar categoric este ceva, zise Petros gânditor.

— Mie îmi pare rău pentru el, se încruntă Marsha. Nu a făcut niciun rău nimănui. Cred că n-ar fi trebuit să te descarci pe el.

Alexis nu spuse nimic.

— Nu este chiar prietenul Mariei, interveni căpitanul. A venit pe iaht rugând să fie luat şi el la bord. I-am spus să plece. Apoi l-am văzut cu Maria şi când am întrebat-o mi-a spus că are aprobarea ta. Sunt de acord cu Petros. Ceva nu este în regulă.

Alexis se încruntă, uitându-se la Marsha care îndesa ceva în geantă.

— Cred că este inofensiv. Nu ştiu de ce nu poate să continue voiajul ăsta, spuse Marsha.

— Poate, interveni Alexis uitându-se în ochii lui Petros. Şi contează ceea ce cred eu aici.

*

O oră mai târziu, Alexis stătea pe punte şi privea spre portul Alonnissos. Îşi aminti că numai cu câteva zile în

urmă, înainte de a veni pe *Challenger,* el şi Carrie erau relaxaţi, erau ei înşişi, vorbeau, râdeau, se bucurau din plin de viaţă.

Gândurile îi zburară la reversul medaliei. Oare întotdeauna se vor certa aşa? Dacă nu l-ar forţa Petros, i-ar reda libertatea fetei. Cel puţin i-ar da posibilitatea să aleagă.

Îşi trecu o mână prin păr şi râse aspru în sinea lui. Să aleagă! Carrie nu l-ar alege pe el de bunăvoie şi totuşi i se dăruise din toată inima. Trist era că el ştiu că totul face parte din înţelegere. Dacă ar putea să creadă că ţine la el, s-ar schimba lucrurile.

La dracu', de ce trebuia să fie implicat în această încurcătură? De ce dracu' o fi acceptat planul ăsta stupid al lui Petros? De ce? Răspunsul îi sărea în ochi, dar el nu voia să-l vadă.

Da, ţinea la ea, întotdeauna ţinuse, din ziua în care avusese curajul să-l înfrunte pe Petros într-o cameră plină de bărbaţi plicticoşi, cu bărbi albe, cu excepţia lui. Avusese răutatea diabolică să scrijelească frumoasa masă lustruită, cea care mai purta şi astăzi cicatricea. Oh, da, întotdeauna o să ţină la ea. Întotdeauna!

Iar dacă o să-i dea drumul să plece acum, unde o să sfârşească? Înapoi la Londra, la siguranţa pe care i-o oferă scumpul ei Peter. Directorul unei şcoli de copii, a zis ea. Dumnezeu să-l ierte, dar îl ura pe Peter ăsta, pe care nici măcar nu-l cunoştea. Ura până şi gândul la el, până şi numele i-l ura.

Trebuia să se ducă şi să rezolve situaţia asta cu Carrie. Să meargă să o trezească şi să-i ceară scuze pentru că fusese atât de idiot. O să-i ceară un răspuns clar despre Peter, nu cuvintele alea evazive pe care i le tot îngâna.

— Alexis. Când auzi vocea Marshei, stomacul i se strânse de dezgust.

— Marsha, este târziu. Credeam că dormi deja, zise

Alexis, urmărindu-i fiecare mişcare când se întoarse spre ea. Marsha avea ceva care nu-i plăcea deloc. Da, era adevăraţi se culcase cu ea, dar numai pentru că i se băgase singură în pat, într-un moment în care el se simţea vulnerabil.

— N-am putut să dorm. M-am gândit că am putea un împărţim puţin…

— Nu putem să împărţim nimic! Nu ştiu de câte ori ţi-am mai spus asta! zise el aspru. S-a terminat. Am crezut că, dacă o să mă vezi cu Carrie, o să înţelegi. Nu te-am iubit niciodată. Tu ai venit la mine, adu-ţi aminte.

— Fă din nou dragoste cu mine, îi şopti ea răguşit. Atunci n-ai să mai doreşti să se termine. Vom reaprinde focul.

— Îţi cunosc jocul, Marsha, zise încă nervos din cauza surorii lui iresponsabile. Îmi pare rău, poate ar trebui să te întorci la soţul tău, bombăni cu ochi aprinşi. Poate te ajută unul dintre ceilalţi bărbaţi aflaţi la bord, dacă eşti atât de disperată. Îi prinse mâna care-şi luase avânt spre faţa lui. Oh, nu! Nu există femeie pe lumea asta care să facă aşa ceva, numai dacă n-o merit, fireşte!

— O meriţi din plin, ticălosule! M-ai lăsat să cred că vin pe iaht ca să ne împăcăm.

— Oh, nu, scumpo, zise el clătinând din cap. Amândoi ştim că tu altceva vrei. Poate banii mei. Indiferent ce o fi, nu-mi dau încă seama, dar am să aflu.

— Soţul meu are o groază de bani.

— Soţul tău divorţează de tine, Marsha, şi, din câte îl cunosc eu, sunt sigur că a făcut un acord premarital de îndată ce a pus ochii pe tine. Ascultă, de ce nu te duci să-ţi faci bagajul? Să ştii că nu mă mai joc. Mâine te lăsăm la ţărm. Îţi sugerez să te duci acasă, ca să te căieşti şi să salvezi ce a mai rămas din căsnicia ta, continuă el cu o voce metalică ce o făcu pe Marsha să se înfioare.

După ce se îndepărtă, Alexis suspină şi se uită la

ceas. Curând o să răsară soarele, o să vadă jucând în razele roşiatice ceaţa dimineţii peste port. Poate că ar fi mai bine să înoate puţin înainte să se crape de ziuă.

Scoţându-şi şortul, sări în apă şi începu să despice valurile reci. Ca să rezolve lucrurile cu Carrie avea nevoie de o minte limpede. Cu fiecare lungime de braţ se depărta de iaht. Călcă apa şi se întoarse; vasul se vedea la o distanţă bunicică şi trebui să facă un efort mai mare decât crezuse, înotă încet, admirând răsăritul care-ţi tăia pur şi simplu respiraţia, şi se urcă pe iaht.

— Alexis, avem veşti proaste. Vine încoace Stephan într-o ambarcaţiune cu motor. A fost un accident pe unul dintre petrolierele tale, zise căpitanul Savidis, obosit, întâmpinându-şi patronul cu un prosop în mână.

Alexis luă prosopul şi se şterse cu vigoare.

— Un alt accident? Clătină din cap. Ai ceva detalii?

— Nu, până când n-o să sosească Stephan, ceea ce nu poate să dureze. Cred că a fost un incendiu, preciză căpitanul.

— Ceva pierderi de vieţi omeneşti?

— Da, nu sunt sigur de număr, dar nu sunt mulţi.

— Şi unul singur este prea mult.

— Da, domnule.

— Mă duc să mă schimb. Anunţă-mă de îndată ce vezi barca lui Stephan şi fă-i să aştepte. Trebuie să plec cu ei.

— Da, fireşte.

Alexis se duse să-şi ia hainele, după care se întoarse spre căpitan şi-i spuse:

— Apropo, am să fiu în cabina lui Carrie când o să ai nevoie de mine. Căpitanul dădu din cap şi-l urmări coborând. Ştia că este a doua navă avariată. Asemenea pierderi erau devastatoare.

Cabina lui Carrie era la celălalt capăt al iahtului, exact în partea opusă faţă de a lui. Se încruntă; cine dracu’ împărţise camerele? Carrie avea dreptate.

Marsha fusese cazată în cabina de lângă el, când ordinele lui fuseseră exact invers. Nina se ocupase de asta. Să fie atât de îndrăgostită de vărul lui, încât să nu mai gândească aşa cum trebuie?

Deschise fără zgomot uşa cabinei. Carrie dormea, cu părul răspândit pe pernă, cu capul într-o parte. Era întinsă pe burtă, goală sub cearceaful subţire care-i acoperea o parte din fundul obraznic. Zâmbi.

I-ar fi plăcut să se furişeze în pat lângă ea, dar ştia că i s-ar face o primire rece. Fusese foarte supărată aseară. Amândoi fuseseră!

Se îndreptă spre duş, se dezbrăcă şi dădu drumul la apă, îndepărtând sarea de pe pielea lui măslinie. Ştia că va trebui să plece pentru că avea obligaţii care-i reclamau prezenţa.

Existau oameni care depindeau de el şi, la naiba, şi el dorea să rezolve problema. Voia să descopere cine se ocupa de traficul de droguri.

Când se întoarse în dormitor, Carrie se întorsese cu faţa în sus, dar continua să doarmă dusă. O să-i fie un dor nebun de ea, de asta era sigur. Nu putu rezista; doar un sărut! Avea buze atât de moi, că le exploră delicat, aplecându-se peste ea. O sărută din nou şi din nou, moale, cu tandreţe. Ea gemu, deschise gura şi începu să-l sărute. Ştia că nu trebuia să facă lucrul ăsta când este pe jumătate adormită. Trebuia pur şi simplu să se smulgă de lângă ea.

Din fericire, o bătaie uşoară în uşă îl readuse la realitate. Carrie gemu când îi dădu drumul; porni fără zgomot pe punte, unde-l găsi pe Stephan foarte obosit şi sumbru.

— După expresia de pe faţa ta, veştile sunt proaste, spuse aşezându-se lângă vărul său.

— Autorităţile au din nou nevoie de ajutorul nostru, zise Stephan în şoaptă aplecându-se spre el. Se pare că este vorba de un incendiu criminal. Am pierdut trei oameni,

Alexis! Trebuie să facem ceva!

— Dă-mi amănunte. Plec imediat. Barca aia cu motor este încă aici? Stephan dădu din cap. Perfect! O să plec cu ea. Tu să te îngrijeşti ca toată lumea de pe iaht să fie în siguranţă. Dacă tu consideri că mai ai nevoie de alţi bodyguarzi, atunci angajează.

Stephan îi întinse un dosar, explicându-i:

— Te aşteaptă James Franklyn. Sunt încă ocupaţi să stingă incendiul. Apropo, ai avut dreptate. Au găsit ascunzătoarea.

— Mă duc să împachetez câteva lucruri, zise Alexis ridicându-se. Trimite-o imediat pe Nina la mine, am treabă cu ea. Alexis oftă, când văzu grimasa lui Stephan. Ascultă, Stephan, aici e vorba de muncă. Du-te şi fă-o. Stă în cabină cu Maria şi să ai grijă ca tipul numit Garry să aibă mână liberă în a-i asigura securitatea Mariei!

Stephan îl prinse de umăr oprindu-l în loc.

— Ce-i spun lui Carrie? Şi ce înţelegi prin securitatea Mariei?

Alexis se uită încruntat la el.

— Nu-i spui nimic, absolut nimic. Nu vreau să se sperie nimeni, mai ales Carrie. Are şi aşa destule probleme, cu boala lui Petros. Am să-i explic Ninei ce să-i spună lui Carrie. Cât despre Maria, pur şi simplu sunt ultraprudent. Pe Garry îl cheamă, de fapt, Tate Johnson şi se află aici să o ţină sub supraveghere atentă. Lui spune-i totul.

— Eu cred totuşi că ar trebui să ştie şi Carrie că s-ar putea să fii în pericol, remarcă Stephan, dar Alexis îi făcu semn cu mâna depărtându-se.

— Să nu-i spui nimic.

Capitolul 12

Când lumina zorilor se strecură prin hublou, Carrie îşi duse mâinile la gură. Se uită în jur; oare visase buzele acelea moi, care îi cuprinseseră gura? Ridicând capul de pe pernă, simţi că o cuprindea greaţa. De cum se mişcă, ştiu că o să-i fie rău. Greţurile de dimineaţă se instalaseră deja.

— Carrie, te-ai trezit? o strigă Nina treizeci de minute mai târziu. Am un mesaj de la Alexis. Carrie?

Carrie deschise uşa.

— Carrie, ai păţit ceva? Să chem un doctor! Nina intră în panică văzându-i faţa trasă, albă ca varul.

— Nu, nu vreau niciun doctor, zise clătinând din cap. Intră, te rog. Spune-mi ce a zis Alexis.

— Oh, este îngrozitor. A avut loc o tragedie: unul dintre petrolierele noastre este în flăcări, am pierdut oameni, iar domnul Stephanides a plecat dimineaţă devreme şi mi-a zis să-ţi spun că s-ar putea să lipsească vreo câteva săptămâni. Mi-a dat asta să ţi-o predau. Îi întinse cheia. A spus că ştii pentru ce este. O să telefoneze de îndată ce poate, dar doreşte să te bucuri de restul voiajului.

Carrie luă cheia grea de fier de la brutărie. Ridicând ochii albaştri răniţi, o întrebă pe Nina:

— Şi Marsha? Marsha mai este aici?

— Nu, a plecat odată cu domnul Stephanides. A luat-o la aeroport cu el.

— Înţeleg.

Nina lăsă ochii în jos, privind în podea, dar trebuia să-i spună.

— N-o iubeşte pe Marsha. Mi-a spus lucrul ăsta azi-dimineaţă, înainte să plece. Din câte am înţeles eu, au stat de vorbă aproape toată noaptea. Marsha voia o reconciliere. Ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi spun asta, pentru că-mi este patron. Dar cred că ai nevoie de cineva de partea ta.

— Alexis nu iubeşte pe nimeni decât pe el, pufni

Carrie. Nu credea un cuvânt din toate astea. Stătuseră într-adevăr de vorbă toată noaptea!

— S-ar putea să creeze impresia asta, zise Nina zâmbind moale, dar eu cred că este un om bun. Apropo, Carrie, ce cauţi tu în cabina asta? Eu ţi-am dat-o pe cea de lângă cabina lui Alexis.

— Când m-am uitat la plan, am ales-o pe asta.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că dacă…

— Nu contează, Nina. Ascultă, când au sosit veştile despre incendiu?

— Le-a adus Stephan azi-dimineaţă.

— Stephan?

— Da. Rămâne cu noi pentru restul sejurului pe iaht.

— Unde este el acum?

— Cred că este cu mătuşa lui, iau micul dejun împreună.

Avea privirea uşor indiferentă. Sărmana Nina! Amândouă erau în aceeaşi barcă.

— Roagă-l să vină până la mine când îl vezi pe punte, da? Cred că am să mă mai odihnesc puţin, spuse Carrie.

— O oră mai târziu se auzi o bătaie puternică în uşă, iar Carrie îi deschise lui Stephan.

— Ţi-am comandat nişte apă minerală. Nina mi-a spus că nu te simţi prea bine după masa de aseară. Stephan o privi bănuitor.

— Am mâncat prea mult şi am dansat prea mult, îi confirmă ea.

— Ah, da, Alexis mi-a spus ceva de dansul tău. Voiai să vorbeşti cu mine despre dezastru, da?

— Ce s-a întâmplat?

— Cine ştie? O furtună a aruncat petrolierul pe stânci. Nu ştiu cum a izbucnit incendiul şi de aceea Alexis a vrut să conducă personal investigaţiile.

— Atunci de ce s-a dus Marsha cu el?

— Cine ţi-a spus că s-a dus cu el? o întrebă surprins.

— Nu contează, nu? Ştiu.

— Să mă omori dacă ştiu de ce a plecat Marsha. Tot ceea ce ştiu este că au călătorit spre aeroportul Skiathos împreună. De acolo, Alexis a plecat cu elicopterul la Atena, de unde urmează să ia avionul. Stephan izbucni în râs. Eşti geloasă, nu-i aşa? Ia te uită. Fecioara de gheaţă s-a topit după şarmul demodat al unui grec. Poate că ar fi trebuit să încerc eu mai întâi. Crezi că aş fi avut vreo şansă?

— N-ai fi putut să mă stăpâneşti, Stephan, izbucni ea în râs.

— Nu? zise aşezându-se în fotoliul de un roz fanat. Am crezut că dintotdeauna vă urâţi reciproc, ca acum să constat contrariul. Hm, este foarte curios. Scumpul meu văr să se căsătorească, auzi!

*

Răsucind cheia în uşa brutăriei, şase săptămâni mai târziu, Carrie se dădu puţin înapoi şi admiră uriaşa cameră. În cele trei săptămâni de când se terminase vacanţa pe iaht, aranjase camera. Podeaua trebuia să mai fie lustruită a doua oară, dar cel puţin avea mai multă mobilă. Începea să se contureze un cămin pe care Alexis nu-l împărţise cu ea din acea săptămână. Se ocupa încă de detaliile accidentului în care îşi pierduseră viaţa patru oameni din echipaj.

Îşi făcu o ceaşcă de cafea şi se duse în salon. Privi admirativ noile obloane pe care le instalase. Cel puţin acum le putea deschide larg. Singurul lucru care o putea relaxa era să urmărească iahturile intrând şi ieşind din port. Oftă când văzu hârtiile de pe măsuţa pentru cafea. Luase de la biroul lui Petros registrele pe ultimii şase ani. Fusese nevoită să depună mari eforturi pentru a-l convinge pe contabilul-şef că Petros are nevoie urgentă de nişte informaţii pe care numai ea le putea căuta; îi arătase o

scrisoare care confirma lucrul ăsta şi pe care falsificase în mod foarte convingător semnătura lui Petros.

Cercetând cu răbdare ajunsese cu aproape cinci ani în urmă, când constată că, în anii 1991-1992, *Sealings Inc.* făcuse un depozit uriaş. Problema era dacă să dezvăluie adevărul în seara aceasta, când Alexis urma să se întoarcă pentru petrecerea lor de logodnă sau să continue să facă singură cercetări mergând şi mai departe? Singura anomalie pe care a putut-o găsi a fost suma depusă, şi-şi pierduse aproape trei zile tot căutând.

Oftă. Logodna lor! Pff, ce farsă! În şase săptămâni îi telefonase de două ori, numai de două ori. Privindu-şi pântecul, îl frecă uşor cu mâna, nefiind încă vizibil. Şi nici nu consultase încă un doctor. Era sigură că Alexis o să fie negru de supărare. Dacă o să-i pese suficient.

Amintindu-şi prima lor convorbire telefonică, începu să-i clocotească sângele în vene. De ce nu a lăsat-o să se ducă la el? Când l-a întrebat, aproape că-şi ieşise din fire.

Dacă îndrăzneşte să facă lucrul ăsta, i-a spus, o s-o trimită imediat înapoi. Ameninţările pe care le-a proferat în caz că nu se supune poruncilor lui au tentat-o să se ducă, în pofida interdicţiei. În cele din urmă, era mai simplu să rămână la brutărie. Să lucreze la aparatul de gimnastică până când se eliberează de toate frustrările. Să muncească.

Cea de-a doua convorbire a făcut-o să izbucnească în plâns. Era într-adevăr tulburat, spunându-i că un al patrulea om a murit din cauza incendiului. Carrie l-a ascultat, a încercat să-l aline, spunându-i că nu este vina lui. Era sigură că şi el avea lacrimi în ochi. Nu-l auzise niciodată atât de deprimat, atât de vulnerabil.

Au vorbit mai mult de-o oră, timp în care ea i-a spus despre inelele de logodnă şi, fireşte, cât de mult îi lipseşte. Dacă i-ar fi spus şi el lucrul ăsta!

Sună telefonul, întrerupându-i meditaţia.

— Alo?

— Deci crezi că poţi să mi-l iei cu atâta uşurinţă, nu-i aşa? Ei bine, te avertizez să-l laşi în pace. Este al meu, mă auzi?

Era din nou Marsha şi suna pentru a cincea oară. Era beată, drogată sau cine ştie cum. Cum dracu' o fi făcut rost de numărul ăsta de telefon? Doar dacă, desigur, n-o adusese aici Alexis. Gândul îi provocă greaţă.

— Să iau pe cine cui?

— Nu te juca aşa cu mine, fetiţo! o auzi pe Marsha, care izbucni într-un râs plin de cruzime.

— Mă iubeşte! Mi-a spus-o nu mai demult decât acum o săptămână. Săptămâna trecută, când am fost la New York împreună. Când am alergat pe jumătate goală prin camera lui de hotel, el fugind după mine să mă prindă. Singurul motiv pentru care se însoară cu tine este stupidul ăla de obicei grecesc!

— Ascultă, nu ştiu de ce suni din nou, dar... să-ţi dau totuşi un sfat. Îl cunosc pe Alexis de mult timp. Dacă ţi-a spus că te iubeşte, atunci minte. Alexis nu se iubeşte decât pe el!

— Nu-i adevărat, mă iubeşte pe mine!

— Cât despre alergatul pe jumătate goală prin camera lui, înseamnă că nu-l interesezi. Întotdeauna are grijă ca femeia cu care face dragoste să fie complet goală! Şi cu asta trânti receptorul. Dracii s-o ia! Îl sună imediat pe Peter; avea nevoie de mângâierea vocii lui delicate care-i spunea că o iubeşte pur şi simplu pentru că aşa era.

— Alo, Audrey, ce mai faceţi? zise aşezându-se mai bine şi întinzându-şi picioarele pe canapea.

— Oh, Carrie, a fost atât de bolnav, începu să plângă Audrey.

— Cum? Peter a fost bolnav? Este încă în pat?

Îi povesti că Peter a avut o bronşită severă şi suferă încă de pe urma sechelelor acesteia.

A fost cu cortul cu tatăl lui şi i-a prins ploaia, udându-i

până la piele.

— Ascultă, Audrey, am să încerc să aranjez o vacanţă pentru voi toţi. Dumnezeu ştie că o meritaţi..

— Dacă ar accepta Graham! Ştii cât de mândru este şi nu ne putem permite biletele de avion. Nu de mult ni s-a stricat boilerul şi a trebuit să cumpărăm altul, se plânse Audrey.

— Ştiu că nu vă puteţi permite biletele de avion şi că soţiorului tău nu-i place să accepte mila, dar asta nu este o soluţie de caritate. Asta se cheamă prietenie. Carrie oftă. O să găsim noi ceva. Transmite-i toată dragostea mea lui Peter. Mi-e foarte dor de voi toţi.

*

Când ajunse la vila unde urma să aibă loc petrecerea, Carrie se duse direct în camera ei ca să se pregătească, fiind informată că Helena se odihneşte, iar Alexis nu sosise încă. De pe balconul ei putea vedea marea. Se sprijini de balustradă, cuprinzând cu privirea golful şi întrebându-se ce-i rezerva viitorul.

Simţindu-se somnoroasă, se dezbrăcă şi se întinse puţin pe pat înainte de a începe să se aranjeze. Căldura o deranja de zile întregi. Se simţi obosită şi curând adormi. Îl visă pe Alexis sărutând-o pe Marsha, ameţind-o, fermecând-o, aşa cum făcea cu majoritatea femeilor. Arăta atât de arogant, atât de bărbat. Când o depărtă de el, Marsha se încruntă, apoi îşi lipi trupul de al lui, dar el o împinse într-o parte. Carrie voi să ţipe când se întoarse înapoi spre ea, făcându-i semn cu degetul că este rândul ei. S-a îndreptat spre el. Luptându-se cu instinctul de a rămâne departe de el, înainta, apropiindu-se tot mai mult.

— Dansează, i-a poruncit el şi ea a dansat. Se simţea atât de bine înapoi în braţele lui, în siguranţa acelei îmbrăţişări atât de puternice; îşi ridică privirea şi văzu ochii

roşii de diavol. Dansa cu diavolul!

Deschise brusc ochii mari şi simţi că n-are aer. Fruntea îi era toată numai broboane de sudoare. Se uită la ceasul de pe noptieră; era 7.30 p.m. Respiraţia îşi recăpătă treptat ritmul normal, dar nu îndrăzni să mai închidă ochii de teamă să nu se întoarcă diavolul.

*

Jetul de apă fierbinte îi biciui trupul adormit, înviorându-i mintea şi spiritul. Totuşi, ori de câte ori închidea ochii, Alexis era acolo, râzându-i în faţă.

După baie se şterse bine cu prosopul şi se simţi deja mult mai bine. Scăpase încet şi de imaginile din vis. Visul o înspăimântase, dar ştia că era nervoasă pentru că nu-l văzuse pe Alexis de şase săptămâni.

Ultima lor convorbire îi revenise de nenumărate ori în minte. Se gândise tot timpul la Alexis când lucra la aparatul de gimnastică, când lustruia şi aranja mobila. Îi dominase gândurile şi ştia că hotărârea cu care era pornită împotriva lui slăbea. O parte a ei nu voia să iubească un bărbat care schimba femeile precum cămăşile, dar nu putea face nimic. Timpul pe care-l petrecuseră împreună pe *Adonis* fusese foarte special pentru ea. Stătuseră de vorbă, cu adevărat stătuseră de vorbă şi râseseră atât de mult! Oftând, îşi îndreptă gândurile spre seara care o aştepta.

— Să arăţi sexy, îi spusese la telefon, când vorbiseră ultima oară. Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase şi era exact ceea ce avea de gând să facă. O să vadă exact cât de sexy poate să arate! Iar pentru asta, era suficientă rochia ei neagră de mătase. Înainte să se sfârşească noaptea, o va dori cu trup şi suflet!

Aplicându-şi machiajul cu o mână nu prea fermă, îşi studie vânătăile, acum de-abia vizibile pe gât şi stern. O să fie livid când o să afle că, în timp ce lucra cu greutăţile,

căzuse. Machiajul o să le ascundă, dar rochia scurtă o să lase să i se vadă tăietura încă nevindecată, iar pe asta nu avea cum s-o ascundă.

Îşi trase rochia pe ea şi aranjă materialul moale peste coapse şi pântec. În clipa aceea se zări în oglindă. Femeia care o privea din oglinda cât peretele era uluitor de frumoasă, cu părul blond, prins într-un coc lejer, cu umerii goi, numai cu bretelele fine ale rochiei şi un lănţişor de aur la gât.

Corsajul rochiei îi punea în valoare sânii perfecţi, venindu-i ca o mănuşă şi accentuându-i talia subţire. Fusta era scurtă, strâmtă şi sexy, lăsând pradă privirii o bună parte din picioarele ei lungi şi bine făcute. Arăta sofisticată, de-a dreptul sexy, dar ce dracu'! Alexis voia sexy, asta avea, îşi zise fără să se gândească la consecinţe.

Îşi completă ţinuta cu poşeta din mătase neagră cu auriu, mantie şi pantofi negri. Acum era gata să coboare şi să dea ochii cu Alexis.

Un lung fluierat o făcu să se întoarcă. Se întrebă de cât timp o fi Stephan acolo, în cadrul uşii.

— Eşti uluitoare, iubito, cu adevărat uluitoare, zise cu un zâmbet pervers. Carrie înţelese de ce Nina îl găsea atât de atrăgător.

— Crezi? Trebuie să faci un efort când este logodna ta. Voiai ceva?

— Mă întrebam de ce ai invitat-o pe Nina, asta-i tot.

— Chiar vrei să ştii? Stephan dădu din cap că da.

— Nu cred, zise ea.

— Oh, ba da. Haide, Carrie, spune-mi tot.

— Ei bine, dacă vrei să ştii – şi se întoarse spre el – am crezut că s-ar putea să-ţi dai, în sfârşit, seama că fata asta este cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat. Te iubeşte. Dumnezeu ştie că nu meriţi asta după tot ce ai spus, dar, cu toate astea, ea te iubeşte.

Stephan deveni dintr-odată sumbru.

— Ea mi-a spus…

— Ţi-a spus ce a vrut Caroline să-ţi spună! Înţelegi, Caroline a fost foarte nedreaptă, diabolică, ca de obicei. I-a spus Ninei că este însărcinată şi că tu eşti tatăl copilului, îi dădu drumul Carrie fără să-şi mai facă niciun fel de problemă. Trebuia să se afle, iar, în plus, după părerea ei, Stephan era prea arogant. Totdeauna păruse că foloseşte oamenii aşa cum o folosise şi pe Caroline, aşa că nu putea fi condamnată că a vrut să scape de el.

— Eu să fiu tatăl? Nu m-am mai culcat cu nevasta mea de peste un an!

— Nina n-avea de unde să ştie dacă tu nu-i spui. Se numeşte comunicare, ceva la care se presupune că tu te pricepi destul de bine. De aceea am invitat-o, dar nu i-am spus nimic ei. Dacă o iubeşti, atunci ai să faci ceea ce trebuie. Ar fi trebuit să-l asculţi pe Alexis şi să nu te căsătoreşti cu Caroline. Ridică din umeri, privindu-şi ceasul de aur de la mână. Ascultă, îmi pare rău, dar trebuie să cobor. Alexis a sosit?

— Este pe drum, cu elicopterul. A sunat nu demult. Stephan zâmbi, cu ochi strălucitori. A avut nişte treburi care, se pare, i-au luat mai mult timp decât a crezut. Mă întreb dacă a meritat.

Şi Carrie se întrebă ce treburi îl puteau face pe Alexis să întârzie la propria lui logodnă.

— Ascultă, Stephan, poate că ar trebui să-mi văd de treaba mea, dar cred că ţii la Nina. Dacă este aşa, atunci porneşte de aici. Dar să nu-i spui că ţi-am spus eu ceva.

Pufni, uitându-se la ea cu dispreţ.

— Oh, n-am s-o fac. Dar spune-mi un lucru: când şi-a văzut vreodată o femeie de treaba ei? Ca să fiu sincer, mi-a fost cam greu să înghit lecţia asta venind tocmai de la tine. Tu eşti cea care ai nevoie de lecţii.

— Eu? râse încet Carrie.

— Da, tu. Tu eşti cea care s-a băgat singură într-o

mare, mare încurcătură. Marsha n-o să-ţi permită să-i stai în cale. Ea îl vrea pe Alexis şi banii lui. Am mai văzut-o în acţiune înainte. Cred că ar trebui să-ţi faci un serviciu şi să te retragi acum. Să nu crezi că nu a fost cu Marsha de când sunteţi împreună. Ştiu că a fost. Cât priveşte sufletul tău, o să se vindece, la fel ca mândria ta rănită. Zâmbi când văzu că scoate o exclamaţie. Oh, da, ştiu că şi tu îl iubeşti. O văd în ochii tăi. Poate că ar trebui să ne consolăm reciproc?

Carrie se îndreptă spre Stephan şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc pentru avertisment şi ofertă, dar dacă am ales să dansez cu diavolul, atunci am să mă şi lupt pentru el!

Capitolul 13

Zborul fusese singurul moment de relaxare pentru Alexis de săptămâni de zile. Muncise al naibii de mult până când avusese loc accidentul ăla. Îşi trecu mâna peste arsurile de pe obraz şi frunte, care acum se vindecau, la fel ca şi cea de pe spate. Cine provocase incendiul prima dată pe *Grecian Summer* o făcuse din nou când fusese adus în port.

Colaborase îndeaproape cu poliţia, dar, deşi aveau patru suspecţi pentru cocaina descoperită, nu aveau încă nicio dovadă concretă, la fel ca în cazurile precedente.

Văzu apropiindu-se luminile insulei. Aterizară în condiţii bune. Zâmbi. Ce primire o să-i facă logodnica lui? Probabil un pumn în falcă, dar poate că era prea doamnă pentru a recurge la violenţă. Se aştepta să i-o plătească în vreun fel pentru faptul că n-o lăsase să vină la el, în SUA. Poate o primire de gheaţă? Cu asta se putea descurca; poate să topească gheaţa, ştia lucrul ăsta, precum şi modalitatea în care să o facă. Zâmbind în sinea lui, îşi frecă uşor bărbia. Se simţea ca un băieţandru venit acasă pentru

petrecerea de ziua lui de naştere. Viaţa nu-i păruse niciodată atât de preţioasă până la incident.

Se încruntă. Cel puţin Marsha n-o să fie aici ca să mai încurce lucrurile. Îi interzisese să vină, mai ales după episodul din holul hotelului din America. Se strâmbă când îşi aminti scena. Se pare că femeii nu-i place să i se spună nu. Gândurile îi zburară înapoi la Carrie. Cât despre logodnica lui, la dracu', de-abia aşteptă să rămână singur cu ea.

Chicoti scurt. Niciodată nu fusese atât de grăbit să se vadă în pat, dar Carrie îi făcea lucruri pe care nicio altă femeie nu i le făcuse vreodată. Aţâţa instinctul bărbătesc din el, iar acest instinct primitiv era foarte evident în seara asta.

Intrând în sala de recepţie, se întâlni mai întâi cu mama lui şi fu încântat că deja făcuse duş şi se schimbase în haine de seară. Ochiul ei critic era foarte vigilent. Chiar şi atunci când nu văzuse, îi pipăia costumul, îi atingea faţa cu mâinile pentru a constata dacă este bine bărbierit. Şi nici de data asta nu făcu excepţie.

— Dragule, unde naiba ai fost? Începusem să cred că te-ai pierdut, zise Helena, lăsându-se sărutată de fiul ei şi uitându-se foarte atentă să vadă dacă era potrivit îmbrăcat pentru ocazie. Îşi trecu palmele peste obrazul lui, faţa căpătându-i o expresie de îngrijorare când dădu de cicatrice.

— Mama, îmi pare rău că am întârziat. Au fost tot felul de probleme. Îşi roti privirea în sala uriaşă plină de oameni, salutându-i pe câţiva. Unde este Carrie?

— Ultima dată când am văzut-o, era pe balcon.

— Mă duc s-o caut. Am ceva pentru ea.

Carrie tocmai ieşea din baia de la primul etaj când o zări. I se tăie răsuflarea; era chiar mai frumoasă decât şi-o amintea şi merita din plin drumul lung pe care-l făcuse cu avionul până aici.

Carrie avu o senzaţie ciudată, ca şi cum o priveşte cineva. Când senzaţia începu să-i înfioare coloana, ştiu că este acolo. Îl surprinsese privind-o dintre stâlpii de marmură ai scării.

Toată ziua exersase încruntarea, repetase cuvintele tăioase. Rămase vrăjită, privindu-l cum urcă treptele. Îşi plimbă încet privirea de sus până jos pe trupul lui, acceptându-i zâmbetul ăla arogant care-i înflorise pe faţă. Fireşte, era îmbrăcat în costum de seară negru şi arăta din cap până în picioare ca un adevărat star de cinema. Înghiţi cu dificultate, iar inima i-o luă razna.

Zeul ei păgân, cu manierele lui impecabile, arătând extrem de chipeş, îmbrăcat într-un costum *Armani,* era bărbatul la care visează orice femeie. Carrie uită să se încrunte, uită cuvintele caustice. Alexis arata periculos de sexy din cap până-n picioare. Ochii îi străluceau, buzele schiţau un zâmbet amuzat, absorbind toate detaliile. Era mult prea fierbinte ca ea să-l poată manevra! Carrie plutea şi ştia al naibii de bine că nu-l putea înfrunta când arăta atât de chipeş!

Vraja crescu, când, apropiindu-se de ea, o împinse uşor prin uşile din spate, care dădeau pe o mică terasă acoperită cu viţă de vie, iar cuvintele îi încântară auzul:

— Eşti foarte frumoasă, *agapi mou.* Totuşi mă tem că-ţi lipseşte ceva. Se apropie şi mai mult, cu o cutiuţă îmbrăcată în catifea albastră în mâini. Îmi dai voie? Carrie îl urmări ca în vis când scoase cel mai frumos colier de diamante pe care-l văzuse vreodată. În cutie se aflau şi cercei asortaţi.

Degetele lui îi atinseră ceafa ca mângâierea unui fulg. Începu să tremure de plăcere, în timp ce îi scoase cu grijă lănţişorul de aur şi i-l înlocui cu diamantele sclipitoare. Întorcând-o spre el cu un zâmbet solemn, scoase cerceii pentru a-i completa toaleta.

— Eşti cea mai frumoasă femeie de la petrecerea

asta. O studie un timp care păru să nu se mai sfârşească. O clipă, Carrie crezu că o va săruta. Dar n-o făcu. Diamantele astea sunt ale tale. Acum le-am ridicat şi de aceea am întârziat. Îmi cer scuze, zise în timp ce privirea îi zăbovea leneş pe faţa ei frumoasă.

— Eşti sigur că vrei să le port? Trebuie să valoreze cât o bombă, spuse ea pipăind cu degetele delicatul colier. Şi în tot timpul ăsta se întreba: fusese oare cu Marsha?

— Oh, da, sunt foarte sigur. Vino, hai să mergem la petrecere. O să fie ceva de zile mari. Or să fie mulţi oameni, inclusiv bunicii mei. I-ai cunoscut? murmură luând-o de mână.

— Nu mi-ai spus că bunicii tăi trăiesc, zise ea oprindu-se pe loc şi ridicând privirea spre expresia lui maliţioasă.

— Nu m-ai întrebat, îi răspunse el zâmbindu-i. Hai să mergem, bunicilor mei nu le place să aştepte, iubito.

Carrie îşi trase brusc mâna, jignită dintr-o dată de toate secretele pe care le are.

— Nu trebuie să-mi spui aşa, nu avem încă auditoriu.

— De ce aş avea nevoie de auditoriu pentru aşa ceva? O înşfăcă hotărât de mână a doua oară, decis să nu-i mai dea drumul, în pofida faptului că se zbătea, până când coborâră pe terasa de jos. Şi atunci Carrie se uită pentru prima dată în jurul ei.

Vila era uriaşă, văruită în alb, cu acoperiş de ţiglă roşie. Se afla pe înălţimile dulci care dădeau spre portul Poros. Întotdeauna se întrebase cui aparţine locul ăsta. Acum ştia. Scoase o exclamaţie când coborî de pe terasă intrând şi văzând luxul desfăşurat fără nicio jenă. În seara asta urma să se logodească cu Alexis. Îşi pecetluia viitorul. Deveni nervoasă.

— Alexis, nu pot să fac faţă unei petreceri de o asemenea amploare. Eu nu sunt genul care să-mi placă multă lume în jur; prefer acasă, în şort şi tricou. Nu pot… Fu întreruptă când îi apucă bărbia între degete forţând-o să-l

privească în acele abisuri indescifrabile.

— Poţi şi o vei face, Carrie. Ai făcut faţă întotdeauna la tot ceea ce ţi-am cerut. Relaxează-te şi pentru seara asta, hai să credem sincer că suntem făgăduiţi unul altuia şi că ne iubim. Vino, bunica mea te aşteaptă. După care o sărută scurt pe buzele răzvrătite.

Bunica lui se încruntă mai întâi la el pentru că a întârziat, după care se întoarse spre Carrie să o salute. Nu arăta cei optzeci şi doi de ani pe care îi avea. O cercetă cu un interes evident în ochii ei negri, dând aprobator din cap şi şoptindu-i ceva în limba lor lui Alexis. Dădu din nou din cap spre ea, încheindu-şi inspecţia. O luă de mâini şi o trase spre ea, acceptând ca fata să o sărute pe amândoi obrajii.

— Vino, Carrie, Helena spune că n-ai văzut toată vila, zise bătrâna luând-o de lângă Alexis.

Vila era frumoasă. Nu, mult mai mult decât frumoasă, se gândi Carrie. Parcă nu făcea parte din lumea asta. Cele mai multe camere de la parter erau pardosite cu gresie mozaicată, acoperită de covoare orientale bogat colorate. Efectul era simplu, dar elegant.

Camerele mai mari erau dominate de mari şeminee din marmură, iar mobilierul era făcut de cei mai pricepuţi meşteri francezi şi italieni. Cornişele original sculptate şi plafoanele pictate o lăsară pe Carrie fără suflare. Erau multe opere de artă greceşti, statuete franţuzeşti, tablouri originale. Atât de multe, încât nu îndrăzni să atingă nimic de teamă să nu doboare ceva.

— Spune-mi Alicia, draga mea, zise bunica lui Alexis plimbând-o prin interiorul vast în timp ce-i arăta camerele, îşi deschise sufletul: Sunt mama mamei lui Alexis. Helena, fiica mea, era o superbă floare, neatinsă, când l-a întâlnit pe Spiro. Din nefericire, m-am temut că o să aibă o influenţă proastă asupra ei. S-a căsătorit cu el împotriva voinţei noastre şi singurul lucru bun din mariajul lor au fost nepoţii mei.

Carrie privea în gol, întrebându-se dacă istoria era pe cale să se repete. Oare şi din acest mariaj singurul lucru bun să fie copiii?

Alicia continua netulburată, povestindu-i despre familia ei ca şi cum ar fi cunoscut-o pe Carrie de ani de zile.

— Spiro a murit într-un tragic accident, curând după naşterea Mariei, accident care ar fi putut fi evitat dacă n-ar fi fost propria lui prostie. Copiii au nevoie de părinţii lor. De amândoi părinţii!

— Îmi pare foarte rău, zise Carrie luând mâinile bătrânei şi strângându-le uşor, nedându-şi seama că sensibilitatea şi înţelegerea ei făceau parte din şarmul pe care-l degaja. Probabil că ţi-ai iubit foarte mult nepoţii. Probabil că ai fost impresionată de durerea lor.

Alicia zâmbi. Anii o învăţaseră să-şi înăbuşe lacrimile. Nepotul ei mai ales fusese salvarea ei, speranţa pentru viitor.

— Spiro a murit căzând peste bordul iahtului. Era beat şi prost.

— Îmi pare rău.

— M-a durut felul în care l-a afectat lucrul ăsta pe Alexis. Copiii au nevoie de taţii lor, la fel cum au nevoie şi de mamele lor.

Alexis nu mi-a vorbit niciodată de tatăl lui, zise într-un târziu Carrie.

— Ştiu. Alicia zâmbi şi continuă: Spre deosebire de tatăl tău. Era un om bun, l-am cunoscut bine, dar cred că era puţin cam terorizat de Petros. Afirmaţia făcută cu o sinceritate brutală avea un oarecare adevăr în ea.

— Dacă asta este o consolare pentru tine, deşi nu sunt de acord cu multe din principiile lui Petros, să ştii că totuşi îl iubesc.

— Sunt sigură, zise Alicia bătând-o uşor pe dosul mâinii. Ai să fii o soţie bună pentru Alexis şi sunt sigură că o să-ţi facă o groază de copii sănătoşi şi sper că nu prea

târziu. Îmbătrânesc, mi-ar plăcea să-mi văd strănepotul înainte să plec de pe lumea asta. Îşi înălţă întrebător o sprânceană spre Carrie şi zâmbi. Carrie era aproape să se înece. „Dacă ar şti!”

După scurtul lor tur, Alicia insistă să se întoarcă la petrecere.

— În definitiv, este petrecerea ta de logodnă, draga mea. Nu trebuie să lăsăm oaspeţii să piardă perechea anului şi, firește, trebuie să fixaţi data nunţii. Aud că trebuie să fie în curând.

Carrie trase adânc aer în piept. Alexis va trebui să-i dea nişte explicaţii. Urmând-o pe Alicia pe scara de marmură, îl văzu stând de vorbă cu o grecoaică mică de statură. Era foarte frumos îmbrăcată, într-o rochie lungă, roşie. O femeie care se sprijinea senzual de unul din stâlpii uriaşi din marmură ai sălii. Flirta deschis cu Alexis. Râdeau amândoi relaxaţi, se simţeau bine. Cum îndrăzneşte vrăjitoarea să se lipească de el în modul ăsta atât de sugestiv? Cum îndrăzneşte să-i râdă în faţă?

— Nu fi îngrijorată, Carrie. Este Marianne Stothandros şi, oricât ar dori ea să-l recucerească pe nepotul meu, cu care a avut cândva o relaţie, nu există loc în viaţa lui pentru ea. Eşti singura pe care Alexis a iubit-o vreodată, zise Alicia urmărind privirea lui Carrie şi zâmbind în înţelepciunea ei când îi văzu gelozia din ochi.

Carrie clătină din cap neputând să creadă cuvintele bătrânei.

— Îmi este imposibil să cred aşa ceva. Nepotul tău mă urăşte de când eram adolescentă. Mă considera o copilă răsfăţată. Carrie râse cu amărăciune.

— Probabil că erai răsfăţată; rareori greşeşte în privinţa asta.

— Cred că aşa eram, spuse Carrie înroşindu-se.

— Oi fi eu o femeie bătrână şi nu-mi spune el întotdeauna ce simte, dar ştiu că nepotul meu ţine la tine şi

că întotdeauna a ţinut. Numai că nu o ştie, asta-i tot. Nu a recunoscut sentimentul ca atare şi, în plus, ura este foarte aproape de dragoste. Să ţii minte asta. Alicia clătină din cap când văzu neîncrederea din ochii lui Carrie. Du-te la el, hai du-te şi întreabă-l dacă ţine la tine. Poate că atunci o să recunoască. De ce te temi? O să te căsătoreşti, nu? Ştiu că-l iubeşti mult, se vede pe faţa ta şi nu există nicio cale de a scăpa de o asemenea dragoste, Carrie.

Carrie dădu pur şi simplu din cap, acceptându-şi soarta, dar ştiind că Alicia greşeşte în ce priveşte sentimentele lui Alexis.

— Da, aşa am să fac, Alicia, zise ea zâmbindu-i bătrânei. După ce-mi pudrez nasul, mă duc şi-l provoc.

Nu-i trebui mult timp să-şi refacă machiajul şi când îşi admira silueta în oglinda cu ramă aurită, o văzu intrând pe Marsha cu ochii arzători ca nişte tăciuni aprinşi. Marsha nu fusese invitată!

Privind-o, Carrie îşi dădu seama că Marsha slăbise mult, dar era încă o femeie frumoasă, cu părul ei negru şi lung pe care şi-l dădu pe spate dintr-o mişcare furioasă a capului în direcţia ei.

— Crezi că mi-l poţi lua, irlandeză vulgară ce eşti. Gândeşte-te mai bine! Alexis mă va iubi întotdeauna şi n-am să mă dau în lături de la nimic pentru a fi sigură că o să ne căsătorim. Să nu zici că nu te-am avertizat!

Carrie zâmbi, deşi era uluită că Marsha o ataca în felul ăsta deschis.

— Ştii, întotdeauna am fost convinsă că Alexis este un bărbat care ia singur hotărârile. N-o să fie manipulat de o femeie, nici de tine, nici de mine. Poate că tu crezi că-l cunoşti foarte bine şi, dacă aşa stau lucrurile, atunci, te rog, luminează-mă şi spune-mi de ce eu sunt cea care-i port inelul şi nu tu.

Marsha pufni şi se apropie de Carrie.

— Nu face decât să te folosească, imbecilo! Nu vrea

nimic altceva de la tine decât sex. Fă-ţi un serviciu şi părăseşte insula înainte să păţeşti ceva!

În timp ce Marsha ieşi ca o furtună din cameră, Carrie oftă, ştiind că grecoaica avea practic dreptate în presupunerea ei. O folosea, dar pentru mult mai mult decât numai sex.

— Dacă este numai pentru sex, atunci de ce nu se însoară cu tine? zise ea adresându-se oglinzii. În clipa aceea ştia că Marsha nu mai fusese de mult cu Alexis.

Femeia probabil că era nebună dacă ea credea că o să dea înapoi în faţa unei asemenea provocări. Zâmbind încă o dată imaginii ei reflectate în oglindă, se răsuci pe călcâie. Întotdeauna îi plăcuse provocarea, iar Marsha tocmai îi aruncase mănuşa. Era momentul pentru runda a doua. O să i-l ia cu succes pe Alexis frumoasei Marianne!

Trezind în drum priviri admirative din partea mai multor bărbaţi, Carrie se îndreptă spre Alexis. O privea cum înaintează, aruncând un ochi critic bărbaţilor din jurul ei, privirilor lor admirative.

Ochii îi urmăreau fiecare rotunjime senzuală a trupului, atât de concentrat asupra apropierii ei, încât frumoasa Marianne întoarse capul să vadă ce-i acaparează întreaga atenţie şi se încruntă. Se părea că încă o femeie frumoasă era interesată de Alexis.

— Iubitule! M-am gândit că mai bine mă întorc alături de tine când Alicia mi-a explicat că singurul scop al acestei petreceri este sărbătorirea logodnei noastre şi stabilirea datei pentru nuntă. O să fie atât de curând? Să-ţi fie ruşine că nu mi-ai spus, om rău ce eşti! Asta să fie mica ta surpriză? îl dojeni strecurându-şi o mână pe sub pieptul hainei pentru a şi-o lipi de trupul lui cu muşchi de oţel. Apoi ridică gura maliţioasă pentru a-i primi sărutul.

Lui Alexis nu-i plăcu faptul că este dojenit în faţa lui Marianne, iar Carrie ştia asta. Totuşi răspunse invitaţiei, zdrobindu-i buzele şi având senzaţia că a fost minunat, ca

prima îmbucătură după ce flămânzise şase săptămâni.

Mai curând înţepat, se retrase de lângă ea pentru a se înclina uşor în faţa lui Marianne şi a-şi prezenta logodnica. O logodnică ce ar putea să-i simtă în curând greutatea palmei peste funduleţul ăsta sexy al ei dacă nu se astâmpăra. Urmări în tăcere cum cele două femei se măsurau din priviri. Ce era asta, o luptă pe viaţă şi pe moarte?

— Încântată să te cunosc, spuse politicoasă Carrie, ochii ei albaştri avertizând-o pe cealaltă să-i lase în pace bărbatul. Marianne înclină doar din cap, cu un zâmbet lipsit de sinceritate.

— Voi două v-aţi cunoscut? întrebă Alexis cercetându-le pe rând feţele, dar niciuna nu-i răspunse. Se încruntă. Haide, Carrie. Trebuie să circulăm. Am o surpriză pentru tine.

Întorcându-se spre grecoaica ce rămăsese clocotind, Carrie îi zise:

— Pur şi simplu ador surprizele, tu nu? Dar ştii cât de mult îi place lui Alexis să facă surprize. În definitiv, dacă nu mă înşel, ai fost cândva iubita lui! Carrie se aplecă în faţă. Şi, evident, nu te superi, draga mea, că ţi-am luat locul.

Se auziră câteva exclamaţii uşoare în jur.

Carrie ştia că face un joc periculos, dar nu-i păsa. Ştia că Alexis de-abia se abţine totuşi să nu izbucnească, dar n-o să îndrăznească să o muştruluiască în faţa atâtor oameni, nu?

Alexis bombăni ceva în greacă şi amândouă fetele se uitară la el. Era roşu la faţă şi furios şi-şi strânse mâinile pe lângă trup. Marianne îi adresă cuvinte aspre în limba ei, după care se întoarse şi-i pălmui zdravăn faţa arogantă.

Se făcu o linişte generală. Marianne se întoarse şi o luă la fugă spre scară. Se auziră apoi murmure pline de îngrijorare şi toţi ochii se întoarseră spre cuplul de logodnici.

Carrie îşi regretă imediat cuvintele. Alexis era livid, fiind pe punctul de a izbucni. Fireşte că mai văzuse furia asta până acum în privirea lui şi i se făcu aproape rău când îşi aminti cum pierduse atunci.

O înşfăcă fără milă de braţ şi o trase departe de privirile oaspeţilor, într-un colţ ferit al casei. Pentru o fracţiune de secundă surprinse zâmbetul pervers al Aliciei. „Ura este foarte aproape de dragoste. Să ţii minte asta”, îi reveniră brusc în minte cuvintele bătrânei.

Împingând-o într-o cameră ce semăna cu un birou, Alexis se întoarse şi încuie uşa după ei, apoi băgă cheia în buzunar.

Carrie simţi că i se opreşte inima, rămânând nemişcată în faţa lui, temându-se chiar să facă măcar un pas în plus, darămite să mai riposteze. Era furios, iar Carrie nu-l putea condamna. Ce naiba o apucase? Muşcându-şi buza de jos se uită ademenilor la el, dar nu văzu niciun pic de milă în ochii lui. Era ca un iepure înfricoşat.

— Ce ai de gând să faci, Alexis? îndrăzni să-i întâlnească privirea şi făcu un pas înapoi când îi zări furia.

— Am să fac ce ar fi trebuit să fac demult timp şi să te învăţ cine conduce în relaţia asta. Gata, Carrie O’Riordan, zise el ameninţător, trăgând obloanele singurei ferestre a încăperii. Carrie îşi umezi buzele într-un gest nervos. Se dădu încet înapoi, dar se opri lipită de birou, în timp ce el avansa hotărât spre ea.

— Alexis, vreau să-ţi explic, începu, dar era mai furios decât crezuse.

— Ce să-mi explici? Cum pui într-o asemenea situaţie stânjenitoare un oaspete de-al nostru?

— Oaspete care ţi-a fost iubită!

— O doamnă cu care am avut o aventură când aveam numai douăzeci şi trei de ani. Acum este căsătorită şi are trei copii!

— Oh, murmură slab Carrie.

— Am să-ţi arăt eu ţie „Oh”!

Alexis respira greu, un muşchi care-i juca în maxilar fiind dovada exterioară a furiei lui. Numai când îi întâlni din nou privirea, Carrie văzu presiunea ce-i ardea în ochi, curbura perversă a gurii. Numai când îi simţi palma pe pielea ei înfierbântată îşi dădu seama ce avea de gând să facă şi fu încântată. Iubitul ei păgân îşi pierduse controlul! Într-o clipă, furia i se transformase în patimă.

Era pe punctul de a o poseda acum, aici. Numai când îi simţi buzele pline de dorinţă scoase un strigăt, nu de frică, ci de excitaţie. De bucurie.

Era exact ce-şi dorea din partea lui. Oare să ţină într-adevăr la ea, aşa cum spusese Alicia? Mâinile lui erau fierbinţi şi puternice şi flămânzi.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine! murmură el cu gura lipită de a ei.

Slavă Cerului! îi fusese dor de ea!

Îi desfăcu cocul şi-şi trecu degetele ca un pieptene prin masa de păr blond, înainte de a o săruta din nou, sărutul lui fiind o dovadă că măcar la nivelul ăsta îi fusese dor de ea.

— De şase săptămâni aştept asta, gemu el. O ridică fără dificultate continuând să-i devasteze gura şi ducând-o spre şezlongul cu dungi aurii, lângă care îi dădu drumul în picioare.

Acum îl săruta ea, trăgându-i hainele de pe el, pierzându-se în propria-i dorinţă, el lăsând-o acum goală, numai cu diamantele ce străluceau la gât. În minutul imediat următor, îi sărută fiecare părticică a trupului ei mlădios. Sfârcurile reacţionară cu mult înainte să ajungă la ele, cu mult înainte să-şi încleşteze dinţii, pe rând, în jurul fiecăruia şi să sugă cu patimă, făcând-o să gâfâie, să geamă şi să scoată strigăte de plăcere. Întinzând-o pe şezlong, îi depărtă picioarele. Un zâmbet maliţios îi apăru în colţul gurii când răspunse cu atâta promptitudine dorinţelor

lui nerostite. Îi inspectă fiecare centimetru al pielii bronzate ca mierea, după care se instală acoperind-o cu trupul lui.

— Şase săptămâni întregi. A meritat să stau singur. Izbucni în râs, şoptindu-i: Ar fi trebuit să te las să vii la mine. N-aş mai fi fost atât de al naibii de nerăbdător!

Într-o clipă fu peste ea, gol, păstrând doar câţiva milimetri distanţă, provocând-o, înnebunind-o cu dinţii şi limba până când începu să-i ceară din nou şi din nou împlinirea.

Întinzându-se după el, îi exploră membrul dur cu atâta curiozitate sfioasă, încât îl scoase aproape din minţi. Mângâierile ei erau prea mult şi, nemaiputând suporta, îi rosti numele printre gemete, se retrase de sub degetele ei abile şi se lansă în trupul ei strâmt şi fierbinte.

Carrie scoase o exclamaţie, ridicând coapsele şi încolăcindu-şi picioarele de mijlocul lui pentru a-l simţi mai adânc, căldura ei alimentându-i dorinţa. O umplu complet, rămânând nemişcat secunde întregi, îşi dădu puţin capul înapoi ca să vadă pasiunea din ochii ei albaştri. În clipa în care îşi dădu seama cât de mult îl dorea, cât de însetată era de el, se lansă într-un ritm care-i făcu pe amândoi să-şi piardă aproape orice control. Carrie îl săruta cu patimă năvalnică, îşi înfipse unghiile în pieptul gol şi îl auzi cum îi strigă tare numele. O prinse de mâini pentru a-i opri atingerea devastatoare şi i le ridică deasupra capului ţinându-i-le cu uşurinţă cu o singură mână, deşi ea se zvârcolea de plăcere. Se lansă din nou cu o forţă reînnoită, dar plină de tandreţe. Cu fiecare zvâcnire, Carrie respira tot mai repede, iar strigătele înfundate îi deveneau tot mai dese. Clătină necontrolat din cap şi-şi înăbuşi strigătele când fu cuprinsă, val după val, de spasmele extazului. Voia să-l tragă pe Alexis şi mai aproape de ea, dar refuza să-i lase mâinile libere până nu termină şi el. Se controla încă, ocupându-se de ea, până când Carrie strânse brusc coapsele şi-i auzi gemetele agonizante; acum Alexis ştia că

el este captivul ei.

Acceleră ritmul până când îi auzi ultimul strigăt al eliberării agonizante. Câteva momente mai târziu, îi lăsă mâinile ca să-l poată strânge mai tare în ea, în timp ce Alexis îşi descătuşa esenţa adânc în trupul ei. Şase săptămâni i se păruseră o viaţă.

Rămaseră aşa minute întregi până când îşi recăpătară răsuflarea normală. Alexis se sprijini în braţe, cercetându-i expresia şi sărutându-i încă o dată buzele. Tandreţea atingerii lui îi umplu ochii de lacrimi.

Ridicându-se, se aşeză cu capul în mâini, zâmbind pentru sine. După câteva secunde, se întoarse spre ea.

— Haide, vino, trebuie să ne întoarcem la petrecere.

Carrie dădu din cap, neîndrăznind să scoată niciun cuvânt de teamă să nu strice acest preţios moment. Alexis continua să o privească de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Vrăjitoareo, când ai de gând să înveţi că nu trebuie să fiu împins atât de departe? Asta nu trebuia să se întâmple aici!

— Unde trebuia să se întâmple?

— Nu pe şezlongul din birou, zise el râzând.

Carrie se ridică goală în semiîntunericul camerei şi conştientă de privirea lui pătrunzătoare pe sânii ei, zâmbi murmurând moale, în timp ce-şi apleca gura spre buzele lui:

— Mi-a plăcut în birou. Apoi râse amintindu-şi de un moment special când el o pusese într-o situaţie neplăcută şi spuse: Domnul Stephanides a făcut-o în birou!

— Stai aşa, obrăznicătură ce eşti! Se aplecă şi-i prinse un sfârc între dinţi, făcând să i se oprească inspiraţia în gât. Deci îţi aminteşti când jucai Cluedo cu mine?

— Ce-ai zice să-l jucăm în sala de bal?

— Îmbracă-te acum, clătină el din cap. Te rog!

Se întoarseră la petrecere mână în mână. O lăsă în

hol doar câteva secunde ca să ia două pahare cu şampanie. Îi întinse unul şi ciocniră.

— Pentru frumoasa, nestăpânita mea logodnică. O cercetă câteva momente cu privirea, după care murmură încet: îţi dai seama, Carrie, că acum nu mai există nicio cale de întoarcere? O urmări cu o privire posesivă pe deasupra buzei paharului. Cu ochi strălucitori de triumf îi puse pe deget inelul cu diamant scump, de logodnă.

— Ştiu, răspunse ea şovăind. Acum se resemnase sincer cu soarta ei, cu viitorul care o aştepta. Dar ce anume o aştepta? Niciodată Alexis nu-i promisese altceva decât un mariaj de convenienţă!

Capitolul 14

Încet, Carrie şi Alexis se amestecară printre cuplurile care dansau. Plutea încă, ameţită de puterea pe care o avea asupra acestui bărbat.

Chiar dacă era numai putere sexuală, acceptă ea, chiar dacă n-o iubea, cel puţin îi fusese dor de ea!

Acum era sigură că avea toate elementele pentru a-l face să se îndrăgostească de ea.

— Ce pui la cale în mintea aia a ta ocupată? Mâna lui se odihnea uşor pe fundul ei bombat, răsuflarea atingându-i urechea. Fu scuturată de fiori de încântare. Îţi dai seama că ar trebui să te pun să-i ceri scuze lui Marianne pentru mojicia ta? Sărmana Marianne, nu merita aşa ceva, continuă aplecându-se pentru a o privi în ochii ăia albaştri. Erau încă dilataţi de pasiune în urma felului şocant în care o posedase. Sau fusese invers? Se părea nu numai că ea îl ademenise, dar şi că îl ţinea captiv.

— Dar n-ai s-o faci.

— Nu, poate data viitoare, dacă eşti norocoasă. Se

opri brusc din dans când apăru mama lui alături.

— Scuză-mă, Alexis, Carrie, curând va fi timpul să ne aşezăm la masă, zise Helena punând o mână pe braţul fiului ei. Este timpul să-ţi prezinţi logodnica bunicului tău.

Alexis dădu din cap şi o conduse spre un bătrân care stătea într-un scaun cu rotile. Se uita la cei care dansau, fericit că participă la eveniment.

O cercetă pe Carrie cu privirea când se apropie să-i strângă mâna. Zâmbi cu căldură, deşi părea fragil. Carrie simţi că i se strânge inima pentru el.

Se aplecă şi-l sărută, apoi îngenunche lângă el şi-l ţinu un timp de mână.

Alexis vorbi în greceşte cu bunicul său, apoi se întoarse spre ea explicându-i că el nu vorbeşte deloc engleza, dar că doreşte să-i ureze bun venit în patria lui.

— Aşa cum ai spus, Alexis, ştiu destulă greacă pentru a mă descurca singură. Înţeleg perfect, zise serioasă, apoi se aplecă spre bătrân încercând să-i explice. Alexis se uita nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Bunicul Costas zâmbi, înclină din cap şi o bătu uşor pe Carrie pe braţ cu mâna lui fragilă. Apăru Helena.

— Haide, Alexis, trebuie să mâncăm. Oaspeţii noştri or fi deja flămânzi. Şi apoi, ar trebui să anunţi ziua nunţii. Vor fi atâtea lucruri de făcut. Îl prinse de braţ, spunând în şoaptă: Apropo, ai invitat-o pe Marsha?

— Nu, i-am spus categoric să nu vină. Carrie îi urmări expresia; era livid. Unde este?

— Oh, este beată cui. Cred că deja este inconştientă, replică Helena cu dezgust. Dar n-ar trebui să-ţi pierzi timpul cu ea. Trebuie să ai grijă de Carrie.

— Nu pot să cred că-mi dai o lecţie de cum trebuie să-mi conduc viaţa, mama. Marsha m-a urmărit traversând lumea până în America, nu invers, spuse încet, observând expresia lui Carrie. Deci se dusese după el; tresări auzindu-i vocea. Nu este ceea ce crezi.

— Oare? întrebă întorcându-se spre el.

— Carrie, o să vorbim de asta mai târziu. N-am făcut nimic cu Marsha, îţi jur. O privi drept în ochi, aşteptând un răspuns. Carrie ridică din umeri. De ce dracu’ ar trebui să o deranjeze asta?

*

Alexis anunţă că nunta va avea loc peste şase săptămâni. Carrie de-abia reuşi să nu rămână cu gura căscată. Pe ea n-o consultase nimeni. Nimeni!

Petros privi peste masă la frumoasa femeie aşezată vizavi de el, uşoara înclinare a capului ei vorbind de la sine. Planul B era în curs.

— Petros, zise Carrie câteva minute mai târziu, ai vreo legătură cu graba cu care este proiectată nunta asta?

— Dacă lucrurile or să meargă prost cu operaţia mea, care urmează să aibă loc la o săptămână după nuntă, cel puţin, copila mea, o să ştiu că rămâi pe mâinile unui om bun – soţul tău, Alexis.

Ce putea să răspundă la asta? Bărbaţii ăştia erau foarte buni când era vorba de şantaj.

— Dar, Petros, nici n-a terminat bine relaţia cu Marsha. Cred că nu este bine să grăbim aşa lucrurile. Nu putem să mai aşteptăm puţin?

Petros se detestă pentru ce trebuia să-i spună.

— Ori asta, ori Theo. Este şi el aici în seara asta, pot să vorbesc cu el, dacă preferi. Dar nu, amândoi ştim că Alexis răspunde aşteptărilor tale. Nu i-a fost deloc ruşine să spună că s-a culcat cu tine. Aşa cum presupun că nu-ţi este nici ţie.

— Petros, sunt o femeie a anilor ’90, zise îmbujorată toată. Nu-mi este deloc ruşine de ceea ce fac.

Petros închise ochii. Spera ca totul că se termine cu bine, pentru că, dacă adevărul o să iasă vreodată la iveală,

ştia că Alexis şi Carrie or să fie tare furioşi.

*

— Dansezi, Carrie?

Tresări când auzi vocea din spatele ei. Theo era periculos de aproape.

— Îmi pare rău, Theo, i-am promis lui Jonathan. Oh, uite-l acolo. Ah! exclamă ea când bărbatul uriaş din faţa ei o prinse în braţe fără niciun efort; deşi ea se retrăsese.

— Cred că-mi datorezi un dans. Ochii lui de un căprui apos îi priveau cu insolenţă decolteul. Cel puţin un dans!

— Ascultă, Theo, este foarte drăguţ din partea ta, dar trebuie să insist să-mi dai drumul!

— Încă n-am pus cum trebuie mâna pe tine, râse el insolent. Poate pe terasă.

În clipa următoare se trezi pe terasă. Respira greu, împingându-l cu mâinile.

— Deci ce ţi-a făcut acolo, înăuntru? Să ştii că ştiu, pentru că eram pe culoar, la uşă.

Carrie făcu ochii mari, simţind că-i vine rău.

— Oh, da, micuţă Miss Irlanda. L-am auzit cum te-a călărit. Eu n-aş fi făcut asta. Eu aş fi fost blând şi te-aş fi sărutat exact aşa cum am de gând să fac în clipa asta!

Simţi că o lasă genunchii exact în momentul în care apăru Jonathan.

— Carrie, aici erai. Te-am căutat peste tot. Cred că-mi datorezi un dans.

Carrie îl împinse cu putere pe Theo. Îl ura! Încă de când încercase să o sărute, când nu avea decât paisprezece ani, la o petrecere, la Petros. Din fericire, mama ei intrase în cameră să vadă dacă s-a culcat.

— Jonathan, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare!

*

— Carrie, te simţi bine?

Auzi vocea moale a Ninei prin uşa de la baie. Îşi şterse lacrimile. Bărbaţii ăştia nu le meritau. Deschise uşa şi spuse:

— Intră, Nina, vreau să vorbesc cu tine.

— Stephan m-a trimis. Nina se înroşi. Nu mi-am dat seama că Petros te-a supărat. Stephan te-a văzut părăsind masa, apoi l-am văzut pe Theo trăgându-te după el pe terasă. Te zbăteai să scapi, uşa că l-am trimis pe Jonathan după tine.

— Mulţumesc! Theo este un depravat! A terminat cu mine. Ai vorbit cu Stephan?

— Nu încă. Zice să-mi rezerv ultimul dans pentru el. Maria îi dă zor că ar trebui să-i spun să şi-o pună la conservat!

Carrie izbucni în râs. Era stilul Mariei. Universitatea din Anglia o învăţase măcar un limbaj minunat de expresiv, dacă altceva nu.

— Eu aş avea rezerve, dacă aş fi în locul tău.

— Ascultă, am intrat numai să văd dacă te simţi bine. Stephan şi Alexis tocmai au urcat-o pe Marsha într-un taxi şi au trimis-o pachet la hotel. Asta-i o veste bună, nu? Stephan i-a spus lui Alexis că Marsha caută să se bage singură în bucluc. L-am auzit şi pe Alexis că Marsha o să aibă ce caută dacă nu este atentă. Doamne, era negru de furie! M-a speriat de moarte. Mă bucur că nu sunt în locul Marshei.

— Sărmana Marsha, murmură Carrie. Nefericita a dat-o-n bară. Sunt sigură că-l iubeşte cu disperare pe Alexis.

— Nu-i adevărat, Carrie, greşeşti foarte tare. Nu se iubeşte decât pe ea.

— Oare? S-a dus în America cu el. Poate că Alexis mă vrea pe mine şi vrea şi o amantă.

— Nu! Îi spunea lui Stephan ieri la telefon… Nina

ridică ochii în tavan. N-ar trebui să-ţi spun asta, m-ar concedia dacă ar afla că am ascultat.

— Ce-i spunea?

— Când a fost în America, cineva a încercat să-l omoare. Era pe petrolier cu încă un bărbat şi amândoi au fost doborâţi şi lăsaţi acolo inconştienţi. Alexis a fost rănit, a stat mult timp în spital. Celălalt bărbat a fost omorât. După câte ştiu, Marsha este un soi rău. Dar se presupune că eu nu trebuie să ştiu toate astea. Am ascultat numai pentru că…

Carrie nu mai auzea nimic din ce spunea Nina. Alexis rănit! Cicatricea de pe frunte era o dovadă că era adevărat.

La cel de-ai doilea telefon, când îi spusese că murise un al patrulea om? Părea atât de disperat, atât de prăbuşit.

— De ce să vrea cineva să-l omoare pe Alexis? Gândul o paraliza.

— Nu ştiu. Nina tresări când auzi o bătaie puternică în uşă.

— Nina! Carrie!

Era Stephan.

— Da, ieşim într-un minut, răspunse Nina. Crezi că m-a auzit? Or să mă termine, sunt sigură. N-am să mai găsesc în viaţa mea o slujbă.

— Nina, taci din gură. N-am să le spun nimic. Am nevoie să fie cineva de partea mea.

— Vrei să spui femeile împotriva bărbaţilor?

— Ceva de genul ăsta. Categoric se întâmplă ceva aici şi trebuie să aflăm neapărat adevărul.

*

— Ce dracu’ v-a trebuit atâta timp? întrebă nervos Stephan.

— Tocmai făceam un schimb de impresii în legătură cu performanţele voastre, răspunse iute Carrie pentru

amândouă. Îl văzu pe Alexis încruntându-se, apoi zâmbind larg.

— Femeile fac lucrul ăsta, Stephan, zise el.

— Să schimbaţi impresii în legătură cu performanţele noastre? O înşfăcă pe Nina de braţ. Ai să vii cu mine. N-am să-ţi permit să vorbeşti aşa despre mine!

Nina se depărtă vrând-nevrând, aruncând un zâmbet timid spre Carrie.

— Hopa, cred că am spus ce nu trebuie.

Alexis o privea, continuând să zâmbească.

— Oh, nu! Cred că ai spus exact ce trebuia. Stephan mi-a povestit despre conversaţia pe care aţi avut-o mai devreme.

— Da?

— Da. Încerci să-i împaci. Este foarte drăguţ din partea ta.

Se uită la el. „Slavă Domnului că nu ţi-a spus care sunt sentimentele mele faţă de tine”, îşi zise în gând; ideea ca el să ştie asta, fără să o iubească la rândul lui, ar distruge-o.

— Drăguţ sau nu, era nevoie. Caroline l-a folosit prea mult pe Stephan. Iar Nina, ei bine, ea îl iubeşte, adăugă Carrie îndreptându-se spre uşă, în timp ce el o împinse înapoi în baie. Ce…? Alexis îi zâmbi, prinzând-o de talie.

— Am spus că o să ne iubim în noaptea asta. Îşi privi ceasul. Cred că noaptea ar trebui să înceapă acum!

— Aici, în baie?

— Nu, închise uşa băii, luând-o încet în braţe. Aici vreau numai să te sărut până-ţi pierzi uzul raţiunii.

Şi făcu exact ceea ce promisese.

*

— Uf, chiar trebuie să fii atât de dură? se plânse Alexis când Carrie îi curăţă cu dezinfectant rana din obraz.

— Şi tu ai fost dur cu rănile mele. Aşa că dinte pentru dinte.

— Dinte pentru dinte? Ce limbaj mai este şi ăsta? Se încruntă. Apropo de rănile tale, de unde naiba le ai?

— Am căzut, spuse Carrie umezindu-şi nervoasă buzele. M-am lovit şi la genunchi.

Remarcase tăietura de la genunchi şi cea de pe coapsă, când făcuse dragoste cu ea, noaptea trecută. Căzuse deci!

— Ai căzut? Unde?

— Ce vrei să spui prin unde? Acasă! În brutărie, acolo am căzut.

Acasă! în brutărie! Ce cuvinte mai frumoase îi puteau rosti buzele? Zâmbi la gândul că clădirea aia veche şi părăginită putea fi etichetată drept „acasă”.

— Şi ce te-o fi făcut să cazi, mă întreb? Ochii lui negri o cercetau îndeaproape. Îi ascundea ceva, iar el ştia asta.

Carrie voi să se depărteze, dar el o trase înapoi, îşi ridică privirea la el şi-şi dădu seama că trebuie să-i spună adevărul.

— Am lucrat cu aparatul de sablat. Strânsoarea lui deveni mai puternică. Eram plictisită. Plic-ti-si-tă! Cu litere mari. Plictisită! Nu m-ai lăsat să vin la tine şi simţeam că-mi pierd minţile!

— Vino încoace şi aşează-te pe pat. Trebuie să vorbim. Se aşezară amândoi, faţă-n faţă. În primul rând, aparatul ăla este mult prea greu pentru tine.

Carrie simţea cum fierbe pe dinăuntru. Drept ce o lua, vreo piticanie slăbănoagă?

— Prea greu? Nu este deloc prea greu pentru mine.

— Chiar şi dacă eşti însărcinată? Te-am auzit dimineaţă în baie. Dacă nu mă înşel, este vorba de greţurile de dimineaţă, nu?

— Ei bine, da, zise înroşindu-se. Şi ce dacă?

— Şi ce dacă? rosti el rar. Eu cred că aparatul ăla este

prea greu pentru tine. Apoi zâmbi copilăreşte. Şi cât ai făcut din brutărie?

Carrie se relaxă; n-o să facă o problemă din faptul că nu-i spusese că este însărcinată.

— Nu prea mult, doar camera de jos. Ascultă, tocmai mi s-a confirmat că sunt însărcinată. Aveam de gând să-ţi spun.

Prinzând-o de bărbie, îi ridică faţa spre el.

— Am sperat ca izbucnirea de aseară, din local, să se datoreze schimbărilor hormonale.

— Iar a ta ce cauze a avut?

— Gelozia şi frustrarea. Mi-am dat seama ce idee proastă a fost să o invit pe Marsha. Îmi pare rău şi îmi pare şi mai rău pentru ce s-a întâmplat aseară. Indiferent ce ţi-o fi spus Marsha, jur că nu m-am culcat cu ea de dinainte să te văd pe tine la Londra. O privi cum îşi umezeşte buzele. Am dus-o pe Marsha de pe iaht. A fost ideea mea să plece. Nu voiam să-ţi învenineze sufletul. Ne înţelegeam atât de bine.

— Şi America?

— America?

— Da, ce-a făcut în America?

Se înfurie. Ce naiba i-o fi spus Marsha?

— A venit în holul hotelului ameninţând că se dezbracă dacă n-o duc în camera mea şi… dacă nu fac dragoste cu ea. N-am luat-o în seamă şi când a început să se dezbrace, eu… se uită la Carrie aşteptându-se să vadă furie în privirea ei, dar văzu numai înţelegere, n-am ştiut ce dracu’ să fac. Da, am dus-o în camera mea. Dar n-am atins-o. I-am spus că mă căsătoresc cu tine şi că nu mai există nicio speranţă. Că trebuie să renunţe. Atunci şi-a ieşit din minţi.

Carrie îi îndepărtă părul de pe frunte şi-i vorbi cu voce blândă.

— Mulţumesc că mi-ai spus adevărul. Îşi coborî

privirea, studiindu-şi mâinile. Ea mi-a spus că o iubeşti. Eu i-am replicat că tu nu te iubeşti decât pe tine. Am procedat corect?

Alexis făcu o grimasă. La ce dracu' se aştepta? Întotdeauna i-a spus că nu crede în dragoste.

— Da, ai procedat corect.

*

Petros stătea pe marginea patului privind urma lăsată pe perna de alături de cea pe care dormise el. Se întinse şi adulmecă parfumul scump, îngropându-şi faţa în pernă. Complicea lui era o adevărată doamnă şi mult prea tânără pentru el, era sigur de asta. Doctorul îi spusese să o ia mai uşor. Ha! De data asta de departe ritmul inimii lui fusese cel mai rapid din ultimul timp. Cine s-ar fi aşteptat ca ea să vină la el, în această casă şi când mai rămăseseră peste noapte şi alţi câţiva oaspeţi! Dacă i-a văzut cineva? Dacă i-a auzit? Zâmbetul îi dispăru şi se încruntă. Femei ca ea sunt întotdeauna periculoase.

Luă paharul cu apă şi înghiţi două tablete. O rănise pe Carrie seara trecută cu vorbele lui crude şi totul pentru o cauză egoistă, pentru propria lui îndrăzneală nesăbuită. Dacă nu s-ar fi implicat atunci, cu atâţia ani în urmă. Prea târziu! Totul devenise prea complicat, iar acum înşela aproape pe toată lumea. Se auzi o bătaie puternică în uşă.

— Petros! Vreau să schimb un cuvânt cu tine!

Când deschise uşa, Alexis trecu pe lângă Petros, care se uită speriat spre pat. Din fericire, perna căzuse jos.

— Ce este, Alexis?

— Să nu mă iei drept prost, prietene, zise Alexis dându-şi supărat capul pe spate. Vreau ca totul să înceteze. Imediat! Trebuie să-i spunem lui Carrie adevărul. Pentru Dumnezeu, acum ştie că eşti bolnav. De ce să nu-i spunem întregul adevăr?

— Să nu-mi spui tu ce să fac, zise Petros clătinând din cap. Pot să o căsătoresc pe fina mea cu Theo uite aşa, într-o clipită. Şi pocni din degete. Şi ştim amândoi că nu vrei asta. Eşti îndrăgostit de ea şi nu de azi, de ieri, ci de ani de zile. Oh, da! Te-am văzut cum o priveai. De abia aşteptai s-o bagi în patul tău. Îl văzu pe Alexis că şovăie şi atunci îşi dădu seama că complicea lui îşi făcuse bine treaba. Petros era uluit că Alexis era capabil de o asemenea afecţiune. O să vină destul de curând timpul să-i spunem lui Carrie. Trebuie să facă un moştenitor. Este singurul lucru pe care îl doresc înainte să mor.

— N-o să mori, bătrân nesăbuit, zise Alexis trântind un scaun. Operaţia s-ar putea să reuşească! Te-ai gândit la asta?

— Cu operaţie sau nu, dacă însă Carrie nu face un copil, eu am să mor!

Alexis îşi trecu mâna prin păr şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră. În clipa aceea simţi un parfum subtil. Un parfum pe care îl cunoştea foarte bine. Cercetă rapid camera; ideea era absurdă, categoric. Nu era nimic care să indice că ea fusese acolo.

— Cum vei muri? îl atacă supărat Alexis, ignorând parfumul care trăsese clar clopote de alarmă în creierul său.

Petros deveni foarte grav.

— Trebuie să mă crezi, prietene. Am să mor, iar asta, Alexis, o să-i provoace lui Carrie o mare durere.

Alexis închise ochii. Carrie avea de înfruntat destule, ştiind că este însărcinată, că Petros o să facă o operaţie importantă, n-avea nevoie de alte probleme. Dădu încet din cap.

— Nu meriţi dragostea care o nutreşte pentru tine, bombăni el.

— Nici tu, murmură Petros.

— Doar câteva săptămâni, apoi am să-i spun tot ce

ştiu! Şi ieşi ca o furtună din cameră.

— Şi ştii foarte puţin, prietene, foarte puţin, şopti Petros privindu-l pe Alexis cum trece pe lângă mama şi bunica lui fără un cuvânt.

— Ce i-ai făcut fiului meu, Petros? Părea gata să te strângă de gât, zise Helena cu o umbră de sarcasm, oprindu-se în uşa dormitorului.

Alicia şuieră încet, numai pentru urechile Helenei:

— Ar fi trebuit chiar să-l strângă! Omul ăsta se bagă în treburile tuturor!

— Taci mama, spuse Helena, izbucnind în râsul ei ca nişte clopoţei de Crăciun. Apoi se uită la Petros. Vii să iei prânzul cu noi pe terasă înainte să pleci, Petros?

— Dacă ţineţi neapărat! Nu era tocmai ce avea el în minte.

— Oh, ţinem, nu-i aşa, mama? zise dulce Helena, zâmbind. Doar o să fii naşul lui Alexis. Fireşte că trebuie să iei prânzul cu noi.

— Trebuie să înceteze să se mai amestece în vieţile lor, zise Alicia cu dispreţ evident. Lucrul ăsta s-ar fi rezolvat de la sine.

— Mama! Alexis şi Carrie sunt amândoi încăpăţânaţi. Le trebuia un impuls.

Alicia o luă înaintea celor doi; ştia că n-ar trebui să condamne căsătoriile după obiceiul grecesc, a ei mersese grozav după primii trei ani. Trei ani îi trebuiseră ca să-şi instruiască bărbatul.

Îşi permise să zâmbească egoist. Bărbaţii greci cred că ei sunt boşii. Femeile ştiau că, de fapt, ele sunt!

— Trebuie să luăm prânzul cu ei? îl întrebă Carrie pe Alexis, care era posomorât.

— Mă tem că da. Fruntea i se mai descreţi puţin şi se îndreptă spre ea. Cred că-i datorăm cel puţin atât mamei. N-a mai fost atât de strictă şi ne-a permis să dormim împreună.

Carrie râse răguşit, amintindu-şi noaptea lor nedormită.

— Nu ţin minte să fi adormit prea mult. Se ridică şi se duse spre el, înconjurându-i mijlociul cu braţele. Ai vorbit serios când ai spus că ţi-a fost dor de mine?

— Fireşte că am vorbit serios. Haide, trebuie să mergem la masă.

Mână în mână, se îndreptară spre terasă, unde urmau să mănânce.

— Carrie, cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă Helena zâmbind.

Carrie aruncă o privire spre Alexis, care clătină din cap.

— Mă simt perfect, Helena. A fost o petrecere frumoasă.

Alicia fu cea care răspunse iute:

— Da, am avut o petrecere minunată, pentru doi oameni minunaţi. Oameni care n-ar trebui să fie constrânşi să se căsătorească de nişte bătrâni nebuni. Ar trebui lăsaţi să-şi găsească singuri propriul destin.

— Mama!

— Nu-mi mai tot spune mama! răcni ea la Helena. Petros ştie care este părerea mea despre toate astea. Amestecul lui este condamnabil.

Carrie se ridică şi-şi trecu braţul în jurul umerilor Bătrânei.

— Te rog, nu te supăra. Eu sunt fericită cu acest aranjament. Alexis o să fie un soţ bun şi un bun tată pentru copiii noştri.

Alicia acceptă în silă, întâlnind privirea nepotului ei. El îi făcu cu ochiul, iar zâmbetul lui diabolic era prea irezistibil pentru a nu-i răspunde.

— Da, copila mea, sunt sigură că va fi minunat. Apoi adăugă: Dar n-o să fie un partener perfect. Niciun bărbat nu poate fi!

Carrie chicoti, expresia schimbându-i-se când dădu cu ochii de naşul ei.

— Cum te simţi, Petros? Petros îşi lăsă capul în jos când văzu urmele durerii pe faţa finei sale. Simţind că atmosfera este tensionată, Helena interveni:

— Haideţi să lăsăm deoparte toate astea. Să vorbim despre croazieră, Alexis. Am fost dezamăgită când ai dispărut în dimineaţa aceea. Stephan nu poate să te înlocuiască, ştii cum ne ciocnim. Unde este Stephan? A rămas aici peste noapte, nu-i aşa, mama?

Alicia îşi bău apa cu gheaţă înainte de a răspunde.

— Da, cred că are companie; aseară a ieşit cu o tânără pe terasă. Şi trebuie să spun că se potriveau foarte bine amândoi.

Alexis şi Carrie făcură un schimb de priviri, încântaţi de cuvintele Aliciei. El se întoarse spre maică-sa.

— Hai, povesteşte, mama. Ce s-a întâmplat în croazieră? Am pierdut ceva interesant? Stephan a avut grijă de prietenul meu, Garry, aşa cum i-am cerut?

— A avut, dar de ce a trebuit să rămână, n-am să ştiu niciodată. Ah, da, ştie să conducă foarte bine o barcă cu motor. Cred că s-ar putea să-mi placă, în cele din urmă, dar sunt sigură că nu este ce spune că este. Helena se întinse după o felie de brânză. Zâmbetul ei expresiv îl făcu şi pe fiul ei să zâmbească. Îl iubea atât de mult când zâmbea aşa! Dar Alexis se încruntă imediat.

— Ce vrei să spui?

— N-am avut încredere în el. I-am cerut unui prieten să-l verifice. Maria i-a spus Ninei că este profesor fără catedră. Eu nu asta am aflat. Luă o portocală şi începu să o decojească.

— Şi eu am pus să fie verificat, recunoscu sobru Petros. Ştiu sigur că nu este profesor şi ştiu că nu-l plac!

— Atunci ce este şi cine este? întrebă Alicia.

Carrie oftă uşurată; şi ea voia să ştie, dar nu

îndrăznea să întrebe. Lucrurile deveneau tot mai complicate.

— Este scufundător profesionist.

— Este om de ştiinţă.

Petros şi Helena vorbiră deodată, apoi se uitară unul la altul.

— Este bodyguard! spuse clar Alexis. Vizita Grecia, aşa că l-am angajat să aibă grijă de voi toţi, cu discreţie.

— Poftim? Helena rămase cu gura căscată.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, o linişti Alexis.

Carrie simţi că o apucă ameţeala. Să le spună tuturor acum sau să-i spună numai lui Alexis, când or să fie singuri că i-a văzut pe Garry şi pe Maria plimbându-se mână în mână, pe lângă brutărie? Un lucru era sigur, Maria nu-i mărturisise de legătura lor. Ce să facă? Poate că ar trebui să vorbească chiar cu Maria.

Helena, care în mod normal era atât de stăpână pe ea şi pe situaţie, păru dintr-odată fragilă şi slabă.

Petros i se adresă lui Carrie.

— Tu ce crezi de prietenul nostru, Garry? Ai bănuit ceva?

— Cu mult înaintea voastră. Beţivul nostru bea aproape numai apă, doar un singur uzo pe zi, în rest, apă cu esenţă de anason. L-am urmărit la tavernă şi l-am văzut şi pe iaht. Se îmbujoră când observă că toată lumea o priveşte cu gura căscată. Şi mi-am dat seama că şi eu cumpăram esenţă de anason când eram tânără. Mă prefăceam că beau. Când aveam cincisprezece ani, obişnuiam…

Alexis rupse tăcerea, izbucnind în râs. Toţi îl urmară, inclusiv Alicia şi chiar şi Carrie. Voioşia asta zgomotoasă îi adusese pe terasă pe Stephan, Maria şi Nina.

Petros şi Helena râdeau cu lacrimi; Alexis o strângea pe Carrie la piept.

— Eşti atât de preţioasă, iubita mea. Uite unde era

Miss Marples! Dacă ai ştiut cine era G...

Carrie îi închise gura cu un sărut, apoi îi şopti:

— Să nu afle Maria. O să-i spună şi o să strice toate ploile.

Alexis se retrase receptând mesajul şi duse un deget la buze făcându-le semn celorlalţi să nu scoată un cuvânt.

— Ce este zgomotul ăsta? întrebă Maria apărând pe terasă încă în pijamaua ei scurtă de mătase. Este de-abia prânzul! Trebuie să dorm zdravăn după o asemenea petrecere!

În urma ei apărură Stephan şi Nina.

— A mai rămas ceva de mâncare? întrebă Stephan.

— Aşa sper, n-am început cu adevărat, zâmbi Carrie. Şi eu mor de foame.

*

— Întrebarea este să mergem la vila mea şi să fim luaţi în primire de personal? O văzu că se strâmbă. Sau mergem la brutărie, unde putem vorbi în linişte şi pot să văd ce minuni ai făcut acolo? o întrebă Alexis după un prânz minunat.

— Să vorbim?

— Da, cred că trebuie să stăm de vorbă. Să vorbim serios. În primul rând despre de sora mea şi apoi, cine ştie? Poate că o să vorbim de noi, zise el solemn.

— Mergem acasă, spuse ea pur şi simplu. Se încruntă. Alexis vorbise foarte grav. Să regrete oare logodna lor? Dacă ar putea să-i citească şi ea măcar o dată în suflet ar fi minunat, dar ochii lui nu-i dezvăluiau niciodată niciunul dinte secrete.

Stephan se îndrepta spre ei.

— Unde este Nina? îl întrebă Alexis, ridicându-şi mânecile.

— Se schimbă. Ne întrebam dacă mai ai nevoie de ea.

Îşi ia slujba atât de al naibii în serios, încât m-a trimis să te întreb, zise Stephan aşezându-se vizavi de Alexis. Prea în serios după părerea mea.

— Fata nu este proprietatea mea, Stephan, eu numai am angajat-o. Şi da, vreau s-o văd luni la birou. Şi o privi pe Carrie, cufundată în gânduri. Ia spune-mi, vere, ţi-au fost de vreun folos cele spuse de logodnica mea?

Stephan zâmbi cu dispreţ.

— Femeile! Pff! N-am să le pot înţelege niciodată. Îi propun să ne căsătorim, de îndată ce se pronunţă divorţul, adică – îşi ridică mâinile în aer – şi ce crezi că-mi spune? Îmi spune că ar trebui să trăim un timp împreună, chiar dacă părinţii ei nu sunt de acord cu asta.

— Şi ce este rău în asta, Stephan? interveni Carrie, înfuriată brusc de atitudinea lui.

— Rău? Este imoral! răcni el revoltat de ideea de a trăi împreună.

Carrie oftă şi când vorbi, scepticismul ei profund era clar:

— Oh, uite unde am ajuns. Este perfect să ai o legătură cu ea, dar atunci când îţi convine ţie, tu vrei să te căsătoreşti. Tipic pentru bărbaţi!

— Fireşte că vreau să ne căsătorim, mai ales înainte să avem copii. Nu văd ce este rău în asta.

— Nu?

— Nu! Este cu totul altceva şi nu văd nimic greşit aici.

— Voi, bărbaţii, nu vedeţi niciodată! Carrie se ridică brusc de pe scaun aruncându-i lui Alexis o privire care ar fi putut să-l ucidă. Iar tu n-ai niciun motiv să pari atât de încântat de tine. Şi tu eşti la fel. Când îţi convine ţie, atunci trebuie să se întâmple totul. Când le convine ticăloşilor de bărbaţi! Şi cu asta, plecă să caute un loc unde să fie singură.

— Şi ea! Stephan părea uluit. Parcă întreaga forţă feminină are ceva împotriva noastră astăzi. Mai întâi Maria,

acum astea două.

— Femeile sunt foarte temperamentale, Stephan, zâmbi îngăduitor Alexis. Întotdeauna am crezut că pot trăi fără ele, dar se pare că nu pot.

— Mă bucur să aflu că, în sfârşit, ai capitulat! Părea absolut nedrept ca tu să rămâi întotdeauna imun! zise Stephan cu o umbră de satisfacţie.

*

Alexis o găsi pe plajă, treizeci de minute mai târziu.

— Bună. Te superi dacă stau şi eu cu tine?

Carrie îşi şterse ultima lacrimă şi-şi ridică privirea spre el. Observă că se schimbase în costumul *Armani.*

— Ai să-ţi murdăreşti costumul dacă te aşezi pe nisip.

— Şi ce dacă? Cui îi pasă? zise, ridicând din umeri. Aşezându-se lângă ea, se întinse şi o luă de mână. Cum te simţi acum? Mai bine? Mă tem că Stephan este victima unei crize nervoase, cu tine şi cu Nina. A rămas complet şocat de izbucnirea ta.

— N-ar trebui să fie atât de… un misogin! Mă înfurie!

— Te înfurii şi eu?

— Tu mă înfurii întotdeauna. Am fost furioasă pe tine când mi-ai spus să rămân acasă, în timp ce eu nu-mi doream altceva decât să fiu cu tine, în America.

— Ah! Ei bine, asta era ceva mai dificil. Strângând-o de mână, se uită spre marea liniştită. De doi ani ajut autorităţile să facă unele cercetări în legătură cu câţiva mari baroni ai drogurilor.

— Droguri?

— Cam acum un an, compania mea a angajat un căpitan Morretti. Recomandările lui erau excelente. Ulterior, am descoperit că erau false. Alexis ridică din umeri. Tot atunci am descoperit că folosea nava mea pentru a aduce droguri din America de Sud în Europa.

— L-au prins?

Alexis clătină din cap.

— Morretti a fost omorât când eram eu în America. Bosul lui, cine o fi, ştia că noi ajunsesem aproape. Mult prea aproape.

— De aceea… Carrie se opri înainte să se deconspire. Vreau să spun că de aceea îi ajuţi tu. Pentru a descoperi totul.

Dădu din cap, înlăturându-i o şuviţă de păr de pe faţă şi dându-i-o după ureche.

— Da. Au încercat să mă ucidă şi pe mine când am fost acolo şi de aceea nu puteai să vii şi tu.

— Cum? Punându-i o mână pe genunchi, repetă întrebarea: Cum au încercat să te omoare?

— Am primit o lovitură care m-a lăsat inconştient. Eu am fost norocos; unul dintre membrii echipajului a murit, spuse cu tristeţe.

— Ar fi fost ameninţată şi viaţa mea?

Se priviră în ochi.

— Cine ştie? Mi-ar fi plăcut să fii şi tu acolo, dar era prea periculos. Mi-a fost dor de tine.

— Plăcut? întrebă melancolică.

— Metaforic vorbind, amendă el iute ce spusese mai înainte. „De ce dracu’ nu pot să-i spun că o iubesc?” Poate că Petros are dreptate – o iubeşte dintotdeauna. Nu iubise pe nimeni cu adevărat. Dar de-abia acum îşi dădea seama de asta şi trebuia să se obişnuiască cu sentimentul.

— Da, fireşte, repetă ea. Metaforic vorbind.

— Încă îmi este dor de tine, Carrie. Se uită la buza ei de jos, care tremura. Cu siguranţă faptul că-mi este dor este un început în direcţia cea bună. Dragostea mi se pare a fi un cuvânt care are mii de semnificaţii diferite. Chiar contează sentimentele? Ca soţ şi soţie, faptul că ţinem unul la altul le va fi de folos copiilor noştri.

Carrie se aplecă în faţă şi-l sărută.

— Fireşte că sentimentele contează.

— Haide, vino să mergem la brutărie. O strânse de umeri. Va trebui să ne gândim la un nume pentru locul ăsta.

— Ce-ai zice să-i spunem „Vizuina”?

— Îmi place mai mult decât poţi să-ţi închipui, zâmbi el. Ştim adresa numai eu şi tu. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie. Când sunt acolo, nu-mi dau decât numărul mobilului.

Porniră pe plajă, ţinându-se de mână şi urcară pe cărarea ce ducea în spatele vilei.

— Mama ta deţine o parte din pământul ăsta, nu-i aşa?

— Da. Mama are contul ei, iar tata i-a lăsat destul. Nu mă amestec în afacerile ei decât dacă mi-o cere. Tata a fost unul dintre cei mai bogaţi oameni din Grecia, spuse grav, ca şi cum banii ar fi avut vreo legătură. Pentru el, probabil că avea. Acum eu sunt.

Ajunseseră aproape la poarta de fier forjat care ducea spre terasă, când Carrie se opri.

— Şi de asta ai nevoie de un moştenitor? Ca să-i laşi banii tăi? îl întrebă, cunoscând deja răspunsul. Alexis vorbise de asta de nenumărate ori. Făcea parte din înţelegere, dar ea voia să ştie – de ce? Categoric nu era recompensa lui pentru scoaterea lui Petros din dificultăţile financiare, pentru că Petros nu avea nicio dificultate financiară, ştia lucrul ăsta.

— Nu. Nu este vorba doar de a avea un moştenitor, nu se mai pune aşa problema.

Carrie se uită la el, părea obosit şi ciudat de vulnerabil.

— Atunci de ce?

Capitolul 15

Exact în momentul în care Alexis era pe punctul de a-i da un răspuns, apăru Maria alergând şi-i întrerupse, dându-le veşti proaste.

— Carrie, slavă Domnului că te-am găsit! A sunat Audrey, vrea să te duci în Anglia. Peter are pneumonie, este foarte bolnav, în spital şi întreabă de tine, spuse Maria neînvrednicindu-l pe fratele ei nici măcar cu o privire.

— Oh, nu! Nu Peter al meu!

Se întoarse spre Alexis şi cuvintele îi rămaseră în gât. Era livid! Cum nici că se putea mai livid!

— Nu-mi spune, trebuie să pleci. Sarcasmul ţâşni în aer ca un glonţ ce-şi despică ţinta în două.

Maria se întoarse spre el, contraatacând în apărarea lui Carrie.

— Tu nu înţelegi! Peter o iubeşte la nebunie pe Carrie! Dacă el cere să o vadă, trebuie să se ducă, pur şi simplu trebuie. Dragostea lor este ceva special. N-am văzut niciodată aşa ceva. Şi, în afară de asta, tu nu poţi să o opreşti.

Carrie văzu cum i se distorsionează faţa. I se făcea rău când se gândea, dar trebuia să plece cât mai curând posibil şi singurul om care o putea duce repede acolo stătea în faţa ei. Îi atinse braţul şi simţi cum se retrage.

— Am nevoie de ajutorul tău. Te rog, Alexis. Trebuie să ajung repede. Vii cu mine? Vino să-l cunoşti şi tu pe Peter, te rog. Atunci ai să înţelegi.

Faţa îi deveni dintr-odată de nepătruns şi, cu o voce pe care Carrie de-abia i-o recunoscu, îi spuse că avionul o să fie alimentat şi gata să plece la Londra în cursul serii. Şi cu asta se îndepărtă.

— De ce dracu’ este atât de supărat? Era livid! Doar trebuie să înţeleagă situaţia micului Pete! Maria era revoltată de purtarea fratelui ei pentru a doua oară în

aceeaşi zi. Oare se transformă într-un fel de tiran? Carrie clătină din cap.

— Crede că Peter este un bărbat. I-am spus că Peter este fiinţa pe care o iubesc. Ridică mâinile spre cer. Obosise de toată prefăcătoria asta. Aveam nevoie să ştiu că ţine la mine. Căsătoria asta nu înseamnă nimic pentru mine, dacă el nu ţine la mine!

Maria rămase cu gura căscată.

— L-ai minţit pe fratele meu mai mare? Carrie, ăsta-i un păcat. Dar unul care-mi place, adăugă zâmbind.

— Nu l-am minţit. Pur şi simplu nu i-am spus ceea ce trebuie despre Peter. L-am lăsat să presupună ce vrea. L-am lăsat să creadă că Peter este bărbatul pe care îl iubesc. Oh, Dumnezeule, Maria, să fie Peter chiar atât de bolnav?

— Am scris pe o hârtie numele spitalului. Pare să fie destul de serios. Audrey nu ţi-ar cere să te duci la Londra dacă n-ar fi ceva grav, nu?

— Aşa este, dar am vorbit cu ea ieri. Fusese bolnav, dar nu ceva foarte grav, sunt sigură.

— Crezi că ar vrea să-ţi strice logodna? spuse Maria ridicând din umeri. Carrie zâmbi, ştiind că Maria nu încearcă decât să-i atenueze îngrijorarea.

— Nici măcar nu ştie. N-aş fi împovărat-o cu problemele mele când are destule cu Peter. Nu este uşor să îngrijeşti un copil cu sindromul Down. Ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi problemele altcuiva. Peter are destulă energie în mod normal şi poate fi foarte obositor. Ochii i se umplură de lacrimi. Are, de asemenea, şi multă dragoste.

— Hai să te ajut să împachetezi, propuse Maria.

— Nu, dacă Alexis este înăuntru nu vreau să provoc o scenă.

— Glumeşti! Probabil că a ieşit deja ca să se liniştească. Ai de gând să-i spui? Despre Peter?

— Da. Îmi pare rău că l-am lăsat să creadă altceva. A fost nedrept din partea mea să folosesc în felul ăsta

dragostea lui Peter.

Când ajunse la uşa verandei, Carrie se opri. O maşină ţâşnea de pe alee şi nu avu nicio îndoială în ce-l priveşte pe cel care se afla la volan.

— Uite, a plecat. Ştiam eu. Acum te pot ajuta să împachetezi dacă vrei, zise Maria, observând expresia încordată de pe faţa ei palidă. Nu-ţi face probleme, o linişti fata, o să se întoarcă precum o săgeată la tine. Nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa cu o femeie. Tipul ţine mult şi sincer la tine, Carrie.

Carrie oftă; ar fi dat orice pe lumea asta să ştie că este cu ea pentru că aşa vrea el, nu pentru că se simte obligat.

*

Alexis îşi privi ceasul. Era ora 7 p.m., iar ea urma să plece în jur de opt, în funcţie de condiţiile atmosferice. Cum îndrăzneşte să folosească avionul lui pentru a alerga la dragostea ei? Şi totuşi el acceptase. Când i-a văzut în privire dragostea pentru Peter, l-a cuprins o gelozie nebună. Dacă n-ar fi plecat imediat, ar fi răbufnit.

Oftă. Mapa zăcea nedeschisă pe biroul lui şi, potrivit Ninei, era acolo de câteva zile. Plicul nu fusese desigilat. Ce mai aştepta? Dosarul numitului Peter Burnley se afla chiar în faţa lui. O parte din el nu dorea să-l desfacă, temându-se de ce ar putea afla.

Desfăcu cu grijă plicul. Fotografia care căzu din el era cea a unui copil. Un copil cu nişte ochi verzi uriaşi, cu un zâmbet minunat şi o faţă pe care i se vedea condiţia. Citi cu aviditate raportul până când ştiu absolut totul despre Peter Burnley.

Poftim, vrăjitoarea asta care complotează şi înşală! A fost ţinut în şah din cauza unui copil! L-a făcut să-şi piardă aproape minţile la gândul că iubeşte pe altcineva! Oh, ce

prost fusese! Începu să râdă. Din nou, pentru a doua oară în ziua aceea. Îl îmbrobodise cum nici că se putea mai bine, făcându-l să danseze aşa cum îi cânta ea, iar acum pleca în Anglia ca să scape de consecinţe. Îşi privi din nou ceasul. O să-i permită să-i folosească avionul, dar numai cu un preţ. Nici măcar Carrie nu merita să scape nepedepsită pentru asta!

Puse mâna pe telefon şi dădu nişte ordine. Luă apoi dosarul şi-l puse cu grijă în geanta diplomat, luă cheile maşinii şi coborî.

Deci Carrie îl cunoştea de ceva timp pe Peter. Evident, ea avea o relaţie specială cu băieţelul, dacă se gândea la dragostea pe care i-o văzuse mai devreme în privire.

Începu să se înfurie; obrăznicătura asta neascultătoare se folosise de un copil ca să-l facă gelos şi reuşise! Şi încă cum! Înghiţise complet momeala! Acum era timpul să plătească!

*

Motoarele încetiniră din nou şi, privind pe una dintre micile ferestre, Carrie îl văzu pe căpitan îndreptându-se spre avion. Plecase singur în urmă cu câteva minute şi se întorcea însoţit. Voi să se retragă de la fereastră, dar dintr-odată făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce vede. Bărbatul care-l însoţea pe căpitan era Alexis!

Când intră în cabină se priviră reciproc, după care Alexis înaintă către ea.

— Ce faci aici? Vocea ei era ca o şoaptă. Undeva, în adâncul sufletului, era încântată să-l vadă; avea nevoie de sprijinul lui, dar expresia feţei o deruta.

— M-am gândit că n-ai unde să fugi de întrebările mele la o înălţime de treizeci de mii de picioare, zise aşezându-se lângă ea şi tăindu-i orice posibilitate să o ia

din loc. Ridică întrebător dintr-o sprânceană, ştiind că-i este teamă după felul în care-şi frământa mâinile în poală.

— De ce aş face asta? N-am de ce să fug, zise bâlbâindu-se uşor şi accentul ei irlandez deveni foarte puternic…

— Oh, da? N-ai de ce? Ia gândeşte-te mai bine. Cred că ţi-ar face mare plăcere să fugi de mine. În voce avea o notă de cinism, iar cuvintele îi erau uşor ameninţătoare. Dar n-are rost s-o faci. Dacă fugi, am să te prind. Sunt foarte supărat pe tine, Carrie.

— Ţi-a spus Maria de Peter?

— Oh, nu, – deci ştie şi ea, da? Numai eu, şi se bătu cu degetul în piept, numai eu am ştiut atât de puţin.

— Ai ştiut? Inima începu să-i palpite. La trecut?

— Da, la trecut, Carrie, iar acum vreau să aflu de ce?

Stewardesa zâmbi patronului şi logodnicei lui.

— Domnule Stephanides, centura de siguranţă, vă rog.

După ce vor decola, se va întoarce ca să-i întrebe dacă vor ceva răcoritor, dar pentru moment plecă, lăsându-i să-şi continue liniştiţi conversaţia.

Alexis îi dădu lui Carrie plicul din geantă.

— M-ai dezamăgit, Carrie. L-ai folosit pe copilul ăsta ca să faci ce? Să mă înfurii pe mine? Să te răzbuni pentru că ţi-am forţat mâna? Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

— Nu m-am gândit nicio clipă la răzbunare. N-am făcut-o pentru asta. Am făcut-o pentru a încerca, a încerca… Vocea i se stinse.

— Ei bine, ce să încerci? Îi întoarse faţa spre el. Nu mai vreau minciuni, Carrie.

— Nu te-am minţit. Îl iubesc sincer pe Peter.

— N-o mai lungi atât, spune-mi de ce?

— Voiam o reacţie. Întotdeauna ai fost atât de stăpân pe tine până când am pomenit numele lui Peter, iar mai

târziu, când noi… când am făcut dragoste… Ai pierdut…

— Ce am pierdut?

— Ţi-ai pierdut controlul! Atunci mi-am dat seama că s-ar putea să ţii la mine. Aşa că te-am lăsat să crezi că Peter este un bărbat. Practic, nu te-am minţit niciodată. Pur şi simplu am vrut să ţii la mine nu numai pentru trupul care-ţi poartă copilul, ci pentru mine, Carrie O'Riordan. Se smulse din mâinile lui. Pur şi simplu aveam nevoie să ştiu că eşti gelos. Menţionarea numelui lui Peter trezea un răspuns din partea ta, o reacţie.

— Trezea?

— Oh, da, faţa ţi se contorsiona, uite aşa… Când îi imită expresia, îi veni să izbucnească în râs, dar se abţinu; era încă furios pe ea, nu? Sau s-ar putea să nu mai fie!

— Chiar aşa?

— Iar când eşti furios, uite aşa… Faţa ei luă o altă expresie, de data asta una care trezea spaimă.

Alexis îşi trecu mâna prin păr şi se relaxa uşor.

— Cred că am fost destul de dur cu tine. Să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, să te forţez să-mi faci un copil şi totul pentru o flotă de nave de transport.

Avionul era acum gata, cu motoarele în plin avânt, aşteptând semnalul de decolare.

— Oh, scuteşte-mă cu asta! Ştiu totul despre finanţele lui Petros. Ştiu că nu este deloc pe punctul de a da faliment; practic, pe hârtie, afacerile lui merg chiar foarte bine, aşa că nu-mi mai servi prostiile astea!

Stewardesa tuşi discret.

— Doriţi o cafea, domnule, doamnă? Amândoi dădură din cap că da şi se uitară după stewardesă, care se retrase în cabina ei, înainte de a continua discuţia.

— Şi totuşi accepţi să continui toată treaba asta. De ce? întrebă Alexis, curios să afle răspunsul. Ştia că nu putea fi păcălită cu prea uşurinţă şi că planul lui Petros n-o să reziste, avea prea multe lacune, exact aşa cum prevăzuse

el.

— Ai uitat de copilul nostru? Nu numai că ne potrivim amândoi şi suntem buni în pat, dar se pare că suntem o pereche excelentă şi când este vorba de actul conceperii. Obosise de toate astea, era chiar foarte obosită. Sigur, i-ar fi plăcut să fie ca-n poveşti, cu dragoste, sărutări, romantism, dar vocea realităţii îi şoptea că lucrurile stau altfel. O să se mărite de dragul copilului, iar în ce o priveşte, o să se împace cu gândul că iubeşte un bărbat care nu-i răspunde la această dragoste.

— Niciun alt motiv? o întrebă moale.

— Încă două motive, se răsti la el.

— Numai două? Atunci spune-mi-le!

O cuprinse frica, de-abia mai putea respira, darămite să-i vorbească. Era foarte speriată de el.

— Aştept.

— Theo; nu suport ideea unei căsătorii cu el… Aş părăsi insula, mi-aş părăsi căminul mai degrabă decât să mă mărit cu Theo, nici măcar pentru a-i da lui Petros nepotul pe care şi-l doreşte atât!

— Şi al doilea?

— Al doilea… izbucni în râs, n-ai să crezi câtuşi de puţin al doilea motiv, aşa că mai bine nici nu ţi-l mai spun.

— Şi al doilea? repetă, ochii lui negri cercetându-i stăruitor faţa.

— Al doilea este pentru că ţin foarte mult la tine.

— Poftim? Rămase tablou, evident răspunsul ei nu era cel pe care îl anticipase.

— Cu alte cuvinte… Vreau să spun… te iubesc! Am făcut toate astea, l-am implicat până şi pe Peter, pentru că te iubesc! repetă uitându-se la el cum se încruntă.

Sosi cafeaua şi o băură în tăcere. Alexis se purta de parcă ea n-ar fi spus nimic.

— Alexis! Nu mă lăsa aşa. Am fost foarte sinceră cu tine; trebuie să ştiu dacă ţii la mine. Se dispreţuia pentru că

era atât de slabă; aproape că-i cerşea un răspuns, aproape că-i cerşea aprobarea, respectul. Indiferent ce i-ar oferi el.

— Da, Carrie, şi eu ţin foarte mult la tine, zise trăgând-o la piept şi sprijinindu-şi bărbia de capul ei. Şi aşa, îmbrăţişaţi, au dormit tot drumul, relaxaţi şi mulţumiţi.

*

— Carrie, lasă-mă pe mine, zise Alexis încruntându-se, în timp ce încerca să-şi dea jos bagajul. Se urcase pe scaun şi se întindea după o geantă când apăru Alexis din carlingă.

Exact în clipa în care spuse „E perfect, o fac eu”, îi alunecă un picior, căzând pe podeaua avionului şi lovindu-se la coapsă şi la cap, ţipând de durere.

— Ai păţit ceva, Carrie? o întrebă repezindu-se la ea. Ia să-ţi văd vânătăile. Se strâmbă când îşi plimbă degetul pe marginile juliturii roz din obraz, cercetându-i paloarea feţei. Trase o înjurătură în greceşte şi privi în ochii ei albaştri foarte confuzi.

Carrie înghiţi în sec; îşi dorea din tot sufletul să înceteze să o mai atingă. Suferea atât de mult şi asta nu din cauza durerii.

— Ai simţit că leşini? Ţi-e rău? întrebă el îngrijorat.

Carrie clătină din cap şi-şi umezi buzele, neştiind la care întrebare să răspundă mai întâi. De fapt, se simţea îngrozitor. Avea buzele uscate, iar gâtul îi era ca pergamentul, dar stomacul era cel care se revolta. Poate că din cauza zborului. Sau poate de îngrijorare din cauza lui Peter.

Alexis preluă imediat controlul. Îi comandă stewardesei un pahar cu apă minerală şi-i spuse lui Carrie să-şi aplece capul între genunchi, iar el începu să-i maseze gâtul şi ceafa. Din fericire, apa şi biscuiţii pe care-i dădu îi potoliră stomacul.

— Trebuie să mă aranjez puţin, Alexis, zise când fu

capabilă să se ţină ca lumea pe picioare.

Îşi îndepărtă părul de pe faţă şi se spălă cu apă caldă, după care se simţi mai bine. Acum era gata să iasă pentru a-l înfrunta pe bărbatul pe care îl iubea. Deschise uşa şi dădu cu ochii de Alexis. Nu mai părea tandru şi îngrijorat, ci doar înalt şi parcă străin. Ridică braţul şi-i blocă intrarea în cabină. Carrie se dădu înapoi de parcă ar fi lovit-o, neîndrăznind să-i întâlnească privirea de teama respingerii.

— Uită-te la mine, zise moale, dar era clar un ordin.

Ordin căruia nu i se va supune. Clătină din cap cercetând covorul pe care călca.

— Am spus să te uiţi la mine, Carrie. Întinse mâna şi o prinse de bărbie, ridicându-i faţa, nemaiavând altă alternativă decât să se scufunde în fluviul ochilor lui întunecaţi şi plini de căldură.

— Poftim. Ce vrei?

— Cum te simţi acum? Ai vomat? M-am temut, de asemenea, că ai să fugi de mine pentru că nu-ţi pot întoarce dragostea. Problema nu este că nu vreau să te iubesc, ci că nu înţeleg cuvântul. Îmi pare rău. Tot ce ştiu în momentul ăsta este că ţin foarte mult la tine. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama de lucrul ăsta căruia tu-i spui dragoste. Şi nu ştiu de cât timp voi avea nevoie pentru asta. Vocea lui îngrijorată şi privirea cercetătoare îi slăbiră hotărârea de a rămâne supărată pe el.

— Am să-ţi acord timpul ăsta, zise cu o voce nesigură. Alexis îi ridică părul, cercetând-o să vadă urmele căzăturii. Acum mă simt mai bine, n-o să am nimic, Alexis, îţi promit. Am intrat numai pentru a-mi pieptăna părul şi a mă aranja puţin.

Din nou îşi plimbă degetele lui delicate peste obrazul lovit; Carrie simţi că se aprinde, simţi o slăbiciune şi dorinţa de a-i cădea în braţe. Închise ochii în timp ce degetele lui delicate îşi continuară cercetarea pe gât şi trecură peste o zonă categoric erogenă. Îi prinse apoi faţa în mâinile

bronzate şi puternice şi-şi lăsă capul în jos pentru a-i cuprinde buzele depărtate. Da, ştia că Alexis ţine la ea.

*

Spitalul mirosea a curat. Li se spuse că terapia intensivă pentru copii este la etajul întâi şi vizitele sunt permise oricând, ziua şi noaptea. Sora de la biroul de primire le dădu câte un halat alb, întrebându-i la cine mergeau.

— Peter Burnley, spuse Carrie.

— Ah, da. Trebuie să fiţi Carrie a lui. Sora zâmbi cu căldură aruncând o privire admirativă spre Alexis. Întreabă tot timpul de dumneavoastră. Mă tem totuşi că este foarte bolnav. Am să vă conduc eu. Părinţii lui sunt cu el şi este, cred, acolo şi un preot.

Alexis întinse imediat braţul să o susţină; Carrie se făcuse albă ca varul la faţă.

— N-o să moară, nu-i aşa?

Sora nu-i răspunse.

— Poftiţi pe aici, puteţi sta de vorbă cu mama lui.

Micuţa femeie care ridică ochii când intrară în cameră scoase un mic ţipăt şi se repezi în braţele ei.

— Oh, Carrie! Îmi pare rău că a trebuit să te aduc aici, aşa. Vrea să te vadă, este într-adevăr rău, plânse Audrey îndurerată.

— Este în regulă. Ştii că vreau să fiu aici. Dar cum s-a întâmplat? Ai spus că are bronşită, şopti Carrie, uitându-se la copilul din pat.

— După cum ştii, este întotdeauna mai slăbit când are crizele de astm, dar când se simte bine este plin de energie. Şcoala a organizat o ieşire cu corturile pentru copii. L-am luat şi pe el şi câţiva au fost surprinşi de ploaie. Peter s-a ales cu o bronşită. Când am vorbit cu tine, mergea spre bine, dar a intervenit asta. Oh, Carrie, este atât de

bolnav. În seara aceasta n-a putut să-şi bea nici măcar sucul de portocale şi adoră sucul de portocale. Izbucni din nou în plâns. A venit preotul să-l vadă. Asta înseamnă că ei cred că o să moară, nu?

— Nu, nu spune asta. N-o să moară. Are nevoie de o climă mai caldă. Când o să se facă bine, o să vină în vacanţă la noi, poate, nu, Alexis? zise uitându-se la el pentru confirmare.

— Fireşte că poate, puteţi să veniţi toţi.

Graham Burnley se ruga lângă patul fiului său.

Ridică spre Carrie ochii plini de lacrimi.

— Mulţumesc că ai venit, scumpo. Ştii ce mult reprezinţi pentru el.

— Şi el pentru mine, şopti Carrie.

Alexis se uită la copil, care respira printr-un cort cu oxigen. Obrăjorii îi erau îmbujoraţi în pofida stării lui. Năsucul era uşor în vânt, obraznic, dar când deschise ochii Alexis văzu o lumină căreia nimeni n-ar fi putut să-i reziste. O lumină care străluci când o văzu pe Carrie; Acum înţelegea legătura dintre cei doi.

— Cawwie, şopti vocea firavă, iar micuţul întinse o mână. Carrie i-o luă, iar Graham se retrase să-i facă loc.

— Petie, ce cauţi tu aici? îl întrebă uitându-se în jur cu un dispreţ simulat. Băieţelul zâmbi.

— Cawwie, te iubesc. Spune lepede asta în gleceşte.

— *Sagapo,* zise ea moale.

— Saggipoo, repetă cu un zâmbet slab. Pronunţia era evident un joc al lor, iar Alexis zâmbi şi el.

— Şi eu te iubesc, dragul meu. Aş vrea să te sărut, dar nu pot, şi-i arătă cortul cu oxigen. Băieţelul ţuguie guriţa şi se sărutară prin cort.

Alexis rămase nemişcat, profund emoţionat. Peter îi confirmase în clipa aceea că într-adevăr Carrie era specială, că iubea cu o pasiune pe care nu o mai întâlnise la nimeni altcineva şi nu numai pe Peter.

— Cine este el? întrebă copilul uitându-se la Alexis, care-i zâmbi şi-i făcu cu ochiul. Carrie îl luă pe Alexis de mână şi spuse:

— Este A-le-xis.

— Aw-ex-ees, repetă Peter.

— Da, este logodnicul meu. O să ne căsătorim curând şi vreau să vii şi tu la nuntă, să fii pajul meu. Ai să vii? Respiraţia îi deveni din nou slabă, dar copilul dădu din cap. Lui Audrey i se umplură ochii de lacrimi când intră preotul.

Alexis, Carrie şi Peter se ţineau toţi de mână. Cortul de oxigen fusese ridicat câteva minute preţioase cât vorbea şi se ruga preotul. Fusese în fiecare zi în ultima săptămână. Toţi cei prezenţi îi urară lui Peter noapte bună. Era o ceremonie simplă, dar după care copilul dormea profund liniştit.

Carrie şi Alexis părăsiră spitalul şi ieşiră afară, într-o seară luminoasă de vară. Se plimbară pe jos câteva minute prin grădina spitalului.

Alexis însuşi rămase câteva ore pe zi lângă patul copilului, sperând să le lase ceva timp lui Carrie şi prietenilor ei ca să mai stea de vorbă. A făcut-o din proprie dorinţă.

— Mulţumesc, îi spuse Carrie cu un zâmbet de încântare. Îşi răsucea inelul cu diamant, considerând că totul era perfect acum, după ce Peter îi binecuvântase relaţia cu Alexis.

— Pentru ce? N-am vrut să vă dezamăgesc pe tine sau pe Peter. Este, aşa cum ai spus tu, un copil grozav şi s-a luminat vizibil când te-a văzut.

— Înţelegi acum de ce trebuia să vin?

Alexis o conduse spre o mică băncuţă din grădină.

— Acum înţeleg. Înţeleg, Carrie. Audrey mi-a spus că ai fost un adevărat înger cu el. L-ai învăţat mult mai mult decât ar fi putut afla la şcoală.

Carrie se uită la bărbatul ei. De ce nu recunoştea

niciodată cât de grozav arată? Era geloasă de câte ori se uita o femeie la el.

— A fost o stradă cu două sensuri, zise ea gânditoare. Niciodată nu m-am acomodat perfect cu Londra. Alexis ridică întrebător dintr-o sprânceană. Oh, da, ştiu, îi tot spuneam lui Petros că Londra este extraordinară, că-mi place ritmul trepidant al vieţii. Totul era o minciună. Am trăit cu această minciună câţiva ani, până când a apărut Peter. El mi-a dat ceva, mi-a dat motivul pentru care să continui să trăiesc la Londra. Apoi, când te-am văzut pe tine aici, când noi…

— Vrei să zici când am încercat să te seduc şi am dat greş? Râse răguşit. Atunci într-adevăr mândria mea a fost jignită. Am crezut că erai moartă după mine toţi anii aceia, numai ca să constat că dintr-o dată erai imună. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— În dimineaţa următoare, mi-am dat seama că mă amăgeam singură. Grecia devenise căminul meu. Nu mi-am dorit niciodată cu adevărat să fiu coregraf la Londra, am făcut-o pentru Petros. Alexis îi aruncă din nou o privire severă. Oh, nu spun că nu mi-a plăcut dansul, mi-a plăcut. Dar pur şi simplu nu simţeam că este direcţia spre care trebuia să mă îndrept. Aveam nevoie de ceva mai mult.

— Atunci de ce nu te-ai întors imediat în Grecia?

— Nu puteam. Eram sfâşiată, Peter avea nevoie de ajutorul meu, aşa cum şi eu aveam de al lui şi apoi te minţisem în legătură cu bărbaţii ăia de la localul de noapte. Ai crezut că m-am culcat cu toţi. Mi-a fost foarte ruşine pentru mine că tu chiar ai crezut.

— Toate astea ţin de domeniul trecutului, zise luând-o de mână. Pur şi simplu habar nu ai ce mi-ai dat în acea primă după-amiază petrecută la brutărie.

— Ştiu ce mi-ai dat tu, zise ea zâmbind.

— Ce?

— Păsările paradisului imprimate pe spatele meu!

Izbucni într-un hohot de râs atât de puternic încât mai mulţi vizitatori ai spitalului şi surori întoarseră capetele şi se uitară spre ei.

— Haide să ne întoarcem la hotel. Peter arată mai bine acum decât arăta dimineaţă. O trase în braţe, strecurându-şi o mână pe după talia ei.

— Da, doctorul i-a mai dat o oarecare şansă.

— Arată mult mai bine, toată lumea spune asta, îi şopti el.

— Audrey şi Graham fuseseră avertizaţi că s-ar putea stinge în orice clipă. Peter are şi o boală de inimă, ceea ce nu uşurează lucrurile. Ajunseră lângă şirul de taxiuri când îşi ridică privirea spre el. Aş vrea să mai rămân un timp la Londra, până când este în afară de pericol…

Îi puse un deget pe buze.

— Aşa stând lucrurile, cred că seara aceasta trebuie să fie seara noastră romantică, cea pe care nu ţi-am oferit-o la Atena. Şi ce seară putea fi mai potrivită pentru asta?

Carrie se urcă în taxi.

— Atâta timp cât pot să sun la spital. Şi se bătu cu mâna peste stomac. În afară de asta, cred că am avut destule seri romantice cu tine, domnule Stephanides, ca să-mi ajungă pentru o viaţă.

— Nici măcar n-au început, râse el. Îi dădu şoferului numele unui mic hotel particular, apoi o luă de mână. După ce-l vizităm mâine pe Peter, mergem să te vadă şi pe tine un doctor. Trebuie să ştiu dacă tu eşti bine şi dacă totul este în regulă cu copilul.

— Un pic cam târziu, nu crezi? îl mustră ea.

— Nu cred, îi răspunse, clătinând din cap. Trebuie să fiu sigur că totul este absolut perfect în ce te priveşte.

*

Seara a fost romantică în felul ei special. În primul

rând, au făcut duş împreună, apoi Carrie s-a aşezat şi l-a privit pe Alexis bărbierindu-se, aşa cum o făcea de obicei, adică gol, şi fără un pic de jenă, oferindu-i un spate magnific. Adora felul în care stătea când se bărbierea. Cuvintele părură inutile când se îmbrăcară, fiecare privire fiind încărcată de ceva special.

Rochia scurtă, de un albastru deschis, cu jachetă de în albă şi pantofi asortaţi, erau cadou de la Alexis, împreună cu o broşă de jad în formă de delfin. Ea insistase să-i cumpere ceva în schimb, iar el optase pentru o clemă din aur pentru bancnote pe care era gravat un crab, reprezentând zodia lui, Cancer.

Privindu-l, îşi dădu seama că era tipic pentru zodia lui. La primul semn de angajare reală, se retrăgea în cochilie şi nu putea să prevadă niciodată următoarea lui mişcare, pentru că, la fel ca un crab, se retrăgea pieziş din perimetru. Nu-l putea descifra niciodată, mai ales pentru că era la fel de adânc pe cât de albastru era oceanul. Da, era un reprezentant autentic al zodiei Cancerului.

Odată instalaţi în restaurantul hotelului, începură să vorbească despre lucrurile ce trebuiau spuse.

— Probabil că ştii, evident, motivul pentru care Petros a pus totul la cale? întrebă Carrie mâncând delicat creveţi proaspeţi cu felii de avocado.

După un timp destul de lung; Alexis vorbi:

— Mi-a cerut să fiu de acord cu această propunere stupidă pentru că a spus că este pe moarte. Tu eşti ca o fiică pentru el şi vrea să apuce să vadă cel puţin unul dintre copiii tăi. Lăsă şervetul pe genunchi. Era îmbrăcat într-un costum clasic de culoarea cărbunelui, cămaşă albă şi cravată de culoarea prunei. Cravata îl deranja, evident, pentru că o slăbi puţin înainte să se uite în ochii ei albaştri.

— Copii? Credeam că înţelegerea noastră privea un copil.

Alexis se sprijini de spătarul scaunului, cercetând-o cu

privirea, lăsând pentru moment deoparte pateul şi pâinea prăjită.

— Tatăl meu a provenit din gemeni. Fratele lui a murit la o vârstă foarte fragedă. Există o placă memorială pe drumul pe care a fost omorât în Poros.

— Şi ce-i cu asta?

— Deci, micuţă Carrie, de obicei, gemenii sar o generaţie şi apar din nou, o informă amuzat, arătând spre pântecul ei doar foarte uşor bombat. Acolo ar putea fi deja doi.

— Oh, asta-i foarte nostim. Şi mai băgă câţiva creveţi în gură. Dacă tot mănânc de cinci mii, măcar să mănânc ca lumea.

— Vrei şi un pahar cu vin? o întrebă râzând.

— Nu, dar aş vrea să ştiu de ce ai acceptat tu planul lui Petros. Trebuie să ştiu asta, Alexis.

— La început, mi-a fost milă de el. Văzându-i reacţia de revoltă, adăugă repede: Ca să fiu sincer, n-am crezut că ai să accepţi. Credeam că am să-ţi prezint propunerea şi cu asta basta. Petros avea nevoie de un nepot. Şi aruncă şervetul pe masă. Şi, ca să fiu cinstit, te doream şi cu asta punct. Aş fi făcut orice ca să te am.

Carrie înghiţi creveţii holbându-se la el. Se simţi ca o bijuterie preţioasă. Ceva ce aparţinea cuiva.

— Înţeleg. Vocea îi era încordată, iar pe faţă îi apăru o expresie de furie.

— Îţi spun adevărul. Nu credeam că o să fii de acord cu asta, categoric nu acea Carrie pe care o cunoşteam eu. Într-un fel, chiar speram să nu fi de acord şi de aceea m-am purtat atât de îngrozitor cu tine. Sorbi din paharul cu vin. Când ai acceptat şi apoi te-ai aruncat cu capul înainte în braţele mele, mi-am dat şi mai mult seama că trebuie să fii a mea. Oftă, zâmbindu-i. Numai că, după aceea, el a mers prea departe când l-a invocat pe Theo şi a pus pe tapet problema căsătoriei. Ştie că-l urăsc pe Theo; ştie, de

asemenea, că nu te-aş face în mod deliberat să suferi. Singurul motiv pentru care am spus că mă căsătoresc cu tine a fost de dragul tău. Dacă voiam să-ţi fac rău, te-ai fi dus la altar cu… se uită îndelung şi aspru la ea.

— Nu face să-mi stea mâncarea în gât. Port în pântec copilul tău şi, îţi place sau nu, ticălosule, ai o responsabilitate faţă de acest copil. Îl privi cum pune mâna peste a ei.

— Să nu ne certăm. În seara asta se presupune că suntem romantici. Apropo de romantism, ce ştii despre Maria şi Tate?

Ridică din umeri, dorindu-şi să nu fi schimbat subiectul.

— Săptămâna trecută i-am văzut ţinându-se de mână. Probabil că au o legătură; dar este destul de mare, Alexis.

— Ai ştiut, nu-i aşa? o întrebă frecându-şi bărbia.

— Că are o legătură? Da, dar cred, de asemenea, că s-ar putea să fie îndrăgostită de el. Niciodată n-am văzut-o aşa.

— Este un drum care nu duce nicăieri, Carrie. El este din SUA, ştii, mult prea departe ca să întreţină o relaţie, iar, în plus, Tate şi Maria se deosebesc ca soarele de lună. N-ar lua-o de nevastă.

— S-ar putea, Alexis. Tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine că mereu contrariile se atrag.

Chelnerul le luă farfuriile şi le aduse felul principal, când el replică:

— Prostii!

— Dar şi noi suntem foarte diferiţi.

— Zău? Nu sunt atât de sigur. Nu suntem deloc diferiţi în pat. Iar când o să ne întoarcem în Grecia, am să-ţi arăt ceva care o să-ţi arate că avem ceva în comun. Acum mănâncă, femeie. Vreau să dansez cu tine.

Se uită la el şi-i reveniră toate incertitudinile.

— Tu eşti un om de afaceri de foarte mare succes. Eu,

ei bine, singurul proiect la care am lucrat a fost revista aceea, care a fost un eşec.

— Nu-i adevărat, iar tu ştii asta! Cea mai mare greşeală a ta este că eşti prea credulă. Ar fi trebuit să ţii mai bine frâiele, nu să le laşi din mână după ce ai pompat bani în proiect. Nu, Carrie, cea mai mare vină a ta este că eşti prea încrezătoare. Şi fiindcă am spus-o, ăsta este unul dintre lucrurile atât de încântătoare pe care le găsesc la tine. Motivul pentru care... Se opri. Nu era drept să-i spună că o iubeşte pur şi simplu, nu putea să o facă. Dragostea nu fusese niciodată până acum o problemă pentru el. Sincer, nu credea în ea şi nu o va spune doar ca să o facă fericită... Pentru că ţin atât de mult la tine. Să nu-ţi pierzi această încredere, Carrie.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă ocup niciodată de dans. Întotdeauna am fost prea înaltă ca să fiu balerină, iar drept coregrafă am fost fără speranţă. Un eşec.

— Nu-i adevărat, n-a fost un eşec. Aşa cum ai spus, momentul a fost prost ales. Ai avut o coregrafie al naibii de bună pentru un musical prost. Am fost acolo, am văzut-o, iar coregrafia a fost bună. Al naibii de bună! Acum gata, să terminăm cu astea. Indiferent că te întorci sau nu la dans, eşti o fiinţă minunată, plină de pasiune. N-ai niciun eşec în viaţă, aşa că hai să nu mai privim în urmă. Viitorul este al nostru, Carrie. Acum bea, te rog, doar un păhărel cu vin şi, după ce dansăm, sunăm la spital.

Carrie era foarte mândră că o apără în felul ăsta. Nu-l văzuse niciodată atât de implicat.

Era o melodie lentă, dar Alexis nu era într-o asemenea stare de spirit. O contrazise, o tachină, o necăji, o făcu să râdă, îi şopti propuneri ruşinoase la ureche. Când ritmul se schimbă, devenind mai rapid, Carrie îl rugă să o lase să stea jos, dar parcă era surd; o învârti şi o răsuci după o melodie din anii ’60. Mult, mult mai târziu, râzând şi aproape fără suflare, părăsi ringul de dans, prăbuşindu-se

pe scaun.

— Dumnezeule! Nu ştiu de unde ai atâta energie! Bău jumătate de pahar cu vin. Haide să sunăm la spital. Îngrijorarea îi dispăru când îi făcu cu ochiul şi îi spuse liniştind-o:

— O să se facă bine. Este un luptător. Şi, în plus, i-am promis că-l las la cârmă pe *Challenger* cu cascheta căpitanului pe cap.

— Ai făcut tu asta?

— Şi încă mult mai multe. Îi întinse mâna. Haide, vino, am să-ţi spun totul în intimitatea camerei noastre.

Capitolul 16

— Ce nu pot să înţeleg este de ce Petros nu discută asta cu mine. Ştie că am aflat despre farsa asta şi nici măcar nu vrea să recunoască, spuse Carrie, în timp ce luau micul dejun pe terasă. Se uită prudentă la Alexis. În ultimele zece săptămâni nu mai vorbiseră aproape deloc despre subiectele abordate la Londra. Copilul lor începuse să crească în pântecul ei, relaţia dintre ei progresa minunat. Dar ea se aştepta în permanenţă ca balonul de fericire să explodeze.

— Poate că aşteaptă până când va face operaţia. Ştim că a minţit şi în legătură cu asta. Aşteaptă un transplant, nici pomeneală de bypass. Dacă asta te linişteşte, să ştii că m-a minţit şi pe mine. Turnă două ceşti de cafea, apoi se întoarse spre ea. Pot să te întreb ce ai de gând să faci astăzi?

— Jonathan m-a rugat să-i dau *o* mână de ajutor cu măgăruşul cel nou. Trebuie să înoate în mare ca să-şi întărească muşchii. Eu, Jonathan şi Andreas îl scoatem în larg cu barca şi-l lăsăm să se întoarcă la mal înotând.

Alexis îi aruncă o privire îngrijorată; ştia că nu rezolvă nimic dacă insistă să fie prudentă. De când îi arătase refugiul, nu-l mai părăsea. Îşi petrecea tot timpul cu animalele. Se ocupa acum de echipa de proiectare de la el de la birou, stabilindu-le în fiecare săptămână noi obiective. Adoptaseră chiar şi un căţel pe care-l găsise pe străzile Atenei, cel care era acum la picioarele lui privind cu dragoste în sus, la el. Se resemnase cu ideea că, în curând, vila lui o să fie o menajerie, cum spusese ea. Din fericire, menajera lor, Kiki, iubea şi ea animalele.

— Ai să fii prudentă? o întrebă cu un zâmbet. Înainte să răspundă. Alexis adăugă; Apropo, mama este furioasă pentru că am anulat nunta. I-am spus că este o decizie comună.

Carrie zâmbi cu dragoste. La Londra stabiliseră de comun acord că nunta lor va avea loc atunci când vor fi ei gata şi din niciun alt motiv.

— De îndată ce Peter se reface complet, o să reprogramăm ceremonia. Merge bine de când am stat cu el la spital şi, dacă-ţi aminteşti, i-am promis.

— Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri, zise el luându-i mâna.

— Am adus ceva de mâncare pentru prânz pentru echipa ta de ajutoare de astăzi, Carrie, spuse Kiki. Se uită la stăpânul ei, la care lucra de şase ani şi zâmbi cu căldură. Domnule Stephanides, veţi fi acasă în seara asta? El privi spre la Carrie.

— Rămânem la Atena în seara asta?

— Nu! Ai uitat, nu? L-am invitat pe Garry să vină la noi. Ţi-am spus că m-am întâlnit cu el în apropiere de refugiu. Carrie se încruntă. Cred că-i lipseşte Maria şi, în plus, o să se întoarcă curând în State.

— Cum poate un bărbat să simtă lipsa cuiva când n-a avut altă intenţie decât să o folosească? întrebă furios.

— O să luăm cina acasă, zise ea întorcându-se spre

Kiki. Doar noi trei şi poţi să pregăteşti ce vrei tu.

— Haide, Rani, tu o să rămâi cu mine, spuse Kiki spre căţeluş. Curând o să ai un prieten. Cel pe care l-ai salvat tu, Carrie, cel de pe plajă, nu-i aşa?

Carrie dădu din cap. Când Kiki se îndepărtă suficient de mult încât să nu mai ajungă nimic la urechile ei, Alexis pufni.

— Cum dracu’ ai putut să-l inviţi aici la cină? A făcut-o să sufere pe Maria.

— Nu cu intenţie. El i-a spus că lucrurile n-or să dureze, dar ea a insistat totuşi să continue. Alexis, trebuie să facă propriile-i greşeli.

Alexis bătu cu pumnul în masa albă de metal.

— Omul era angajatul meu! Îl plăteam să o protejeze, nimic mai mult.

— Ei bine, asta cred că a fost un fel de primă, faptul că s-a bucurat de trupul lui. Tipul este foarte bine.

— Ce-ai spus? Încruntătura lui ar fi speriat-o înainte, dar acum, de când stătea cu el, se obişnuise.

— Să recunoaştem, Alexis, omul este atrăgător.

— Să cred că şi tu eşti atrasă de el?

Să fie oare gelos pe Garry? Lucrurile mergeau tot mai bine.

— Este un tip arătos, dar nu, cred că am să i-l las Mariei. În afară de asta, eu te plac foarte mult pe tine, recunoscu sperând să-l îmblânzească, dar fără niciun rezultat.

— N-o s-o mai protejeze din nou, zise el cu încăpăţânare.

— Asta presupunând că a protejat-o!

Când înţelese ce vrea să spună, se uită uluit la ea.

— Vorbeşti serios? Vrei să spui că n-a folosit…

— Nu ştiu, zise ea ridicând din umeri, am spus doar că s-ar putea să n-o fi făcut. Tu n-ai făcut asta. Ai vrut să rămân însărcinată!

— Asta-i cu totul altceva! Şi, mai exact, Petros a fost cel care a vrut să rămâi însărcinată. Pentru el nu conta dacă tatăl este Theo sau sunt eu! Naşul tău voia pur şi simplu să ai un copil. Tonul folosit era jignitor. Carrie tresări şi simţi o durere în suflet.

— Înţeleg. Nu mi-am dat seama că tu aşa simţi. Dacă aş fi ştiut că voi fi amestecată în toată treaba asta, aş fi rămas la Londra. Ai spus că mă doreai, dar nu-i adevărat, nu? Îţi doreşti o soţie la fel cum ţi-ai dori o greutate de zece tone legată de gât!

Alexis încercă să dea înapoi când îi văzu reacţia.

— Carrie, n-am vrut…

— Ah, ba eu cred că da!

— Carrie, ascultă-mă! Vru să se apropie de ea.

— Nu! Să nu mă atingi. Se dădu înapoi, clătinându-se uşor, cu privirea încărcată de furie. Acum îmi dau eu seama ce proastă am fost, cât de nespus de proastă încât să am încredere în tine.

— Asta nu este adevărat, iar tu ştii. Aceste ultime săptămâni n-au însemnat nimic pentru tine?

— Pentru mine da, dar este evident că nu şi pentru tine!

Porni spre maşina ei. Alexis o lăsă în pace, sperând că o să se calmeze când o să aibă timp să se gândească. O urmări cu privirea dând colţul. Arăta atât de bine astăzi şi nici măcar nu-i spusese. Ştia că n-ar fi trebuit să-i mărturisească lucrurile alea; a fost categoric dorinţa lui de a-i face un copil şi nu pentru Petros, ci pentru el. Dar încă nu putea recunoaşte asta faţă de ea.

Oftând, împinse la o parte ceea ce mai rămăsese din micul lui dejun; brusc, îi dispăru orice apetit. Uitându-se la ceas, se ridică imediat; o jumătate de zi la birou o să-i prindă bine. O să se întoarcă devreme şi o să se ducă să o aducă de la exerciţiile de înot cu măgăruşul, apoi o să-i explice. Dacă aşa vrea ea. O să fie de o politeţe cordială cu

Garry la cină. Asta dacă or să se debaraseze destul de repede de el.

— Adro, strigă el. Adu maşina.

Adro zâmbi, dând din cap. Kiki încă încerca să-l înveţe pe soţul ei spaniol engleza, dar se părea că el şi Alexis se înţelegeau perfect fără prea multe cuvinte.

*

Carrie sosi la refugiu mai devreme. Îşi mai revenise puţin, dar era încă supărată, parcă fără niciun chef. Viaţa părea numai pe jumătate palpitantă şi promiţătoare de la cearta ei cu Alexis. Dar n-o să jelească. O să dea o mână de ajutor la hrănirea măgăruşilor până când vor sosi Jonathan şi Andreas.

Tinny şi Dooly aşteptau răbdători cu gâturile întinse peste uşa staulelor.

— Astăzi o să mergem să înotăm. Trebuie să ne întărim muşchii, vorbi cu Tinny, punându-i de mâncare. Nu-i dădu prea mult pentru că nu avea voie înainte de înot. Dar lui Dooly i se aprinseră ochii în cap când văzu porţia uriaşă ce-i fu pusă în faţă.

— Bună! auzi o voce profundă în spatele ei.

— Garry! Bună! exclamă ea întorcându-se cu spatele la măgăruşi, care se apucară de ronţăit. Te aşteptam diseară la cină.

— M-am gândit, văzând că n-am ce face, să vin să-ţi dau o mână de ajutor.

Carrie se încruntă. Era totuşi cam prea mult prin preajma ei; era aproape ca şi cum ar proteja-o pe ea acum.

— Garry, îl privi direct în ochi, ce se întâmplă? Şi să nu-mi spui că Alexis te-a trimis, pentru că ştiu că nu este aşa! Nu eşti tocmai persoana lui preferată în momentele astea!

— Nu pot să-ţi spun. Pur şi simplu am nevoie de

cooperarea ta.

— Atunci n-am să cooperez. Să ştii că nu sunt proastă, îmi dau seama că se întâmplă ceva, insistă ea. Pentru Dumnezeu, ce este? Este vorba de Alexis? Inima începu să i-o ia razna.

— Nu. Nu-ţi face probleme în legătură cu Alexis.

— Atunci ce este?

— La dracu', oricum o să afli. O conduse de la grajduri, în depozitul de nutreţuri, ca să fie sigur că nu este nimeni prin jur să-i audă. Am primit ordin să te protejez pe tine.

— De la cine? îi văzu expresia feţei. Şi să nu mă minţi, Garry. Are legătură cu treaba asta cu drogurile, nu?

— Ştiam eu că eşti o fată deşteaptă, râse el. Da, are şi nici măcar Alexis nu ştie nimic despre asta.

— Mai precis, tu de care parte eşti?

— De partea bună, zise înălţându-şi o sprânceană. Dacă nu, ai fi fost moartă până acum, crede-mă. Scoase legitimaţia din buzunar. Este autentică, îţi jur.

Carrie dădu din cap; instinctul îi spunea să aibă încredere în el.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Continuăm să ne purtăm normal. Mă aflu aici doar ca o măsură de prevedere, zise încet, cu un zâmbet.

— Dar Alexis nu ştie?

Garry se uită la ceas înainte să-i răspundă.

— O să ştie, cam într-o oră. James a venit aseară şi o să se vadă în dimineaţa asta cu Alexis. Ordinele mele sunt să mă port normal. Trebuie doar să fiu cu ochii pe tine, asta-i tot.

— Pot să ştiu pe cine suspectează?

— Marsha este implicată serios.

— Poftim? Carrie păru uluită. Credeam că umblă doar după Alexis, pentru alte lucruri.

— Noi credem că motivul pentru care îl vrea pe Alexis

este că actualul ei mariaj se duce de râpă şi are nevoie de bani. De bani mulţi.

Carrie se aşează pe o băncuţă de lemn, mintea măcinându-i cuvintele.

— Şi pe mai cine altcineva? Trebuie să aibă un complice în toată treaba asta, nu?

— Are, dar nu suntem încă siguri cine este. De aceea a venit James la Atena; am aflat că se petrece ceva pe una dintre navele Stephanides. Suntem pe urmele navei transportatoare care urmează să sosească mâine după-amiază în portul Pireu.

— Nu ai nicio idee? Carrie se ridică să-i facă o cafea. Chiar nicio idee?

— Am unele idei absolut personale. Am făcut ceva săpături, dar nu sunt sigur. Indiferent cine or fi, îşi acoperă bine urmele.

Îi întinse o ceaşcă de cafea.

— Mă tem că nu pot să-ţi fac cafea grecească. Ştiu cât de mult îţi place. Te ajută să scapi de toate pretinsele tale mahmureli.

— Deci ai ştiut şi tu sau ţi-a spus Maria? o întrebă râzând.

— Am ştiut, dar, sincer vorbind, erai foarte convingător, îi mărturisi ea, după care îl întrebă: Ai veşti de la Maria?

— Nu. Clătină din cap. Tristeţea din ochii lui verzi fu înlocuită rapid cu indiferenţă. A fost ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Este singura femeie pentru care mi-am încălcat datoria. Este un sacrilegiu ce m-a determinat femeia asta să fac, dar pur şi simplu trebuia să fie a mea.

Unde mai auzise ea cuvintele astea? Erau un laitmotiv al tuturor bărbaţilor? Oare toţi cred că femeile sunt proaste?

— Deci n-o iubeşti? Atinsese evident o coardă sensibilă, pentru că-l văzu că tresare.

— Nu.

Carrie fu cât pe ce să se înece cu cafeaua.

— Atunci pot să te întreb de ce ai încrucişat degetele la spate?

— Dumnezeule, femeie, dar ştiu că-ţi bagi nasul peste tot. Începu să umble cu paşi mari prin cameră. Oi fi vreun supercopoi sau ce? I-am spus că lucrurile n-or să meargă. Am avertizat-o!

— În legătură cu ce ai avertizat-o?

— Că o să ne ataşăm prea mult unul de altul.

— Da? întrebă Carrie încet, faţa luminându-i-se de un zâmbet de triumf.

— Ei bine, ţin la ea, zise Garry străpungând-o cu privirea.

Carrie se duse să pună ceaşca în chiuvetă.

— Ia explică-mi tu, ca bărbat, de ce este atât de greu pentru voi să spuneţi unei femei că o iubiţi?

— Nu ştiu. Îşi trecu o mână prin păr. Dar este greu. Şi, în plus, este atât de tânără, Carrie şi atât de al dracului de bogată!

— Ea nu este bogată. Alexis este bogat, mama ei este bogată şi bunicii ei sunt bogaţi, dar nu şi Maria. Se descurcă bine cu o alocaţie adecvată pentru stilul ei de viaţă.

— Şi într-o zi o să moştenească o avere! Pentru prima dată, o expresie aproape de disperare îi apăru pe faţă. Se îndreptă spre uşă şi privi afară. A venit veterinarul. Dacă nu te superi, nu vreau să mai vorbesc de Maria.

Carrie se întinse şi-i puse un braţ pe umăr.

— Dacă asta te consolează şi eu sunt în aceeaşi barcă, numai că tu ai un avantaj suplimentar.

— Care-i ăla?

— Maria te iubeşte; mi-a spus înainte să plece în Anglia.

— Mi-a spus şi mie, zise privind jenat în podea. Asta tot nu schimbă cu nimic lucrurile. Este o situaţie imposibilă.

Acum, dacă nu te superi, aş lăsa deoparte subiectul.

*

— Da! răspunse Alexis la interfon. Parcă ţi-am spus să nu mă deranjezi, Nina!

— Da, domnule, dar este aici un gentleman care spune că îl primiţi la orice oră din zi sau din noapte. Nina părea şi ea uşor iritată. Alexis auzi pe fundal o pronunţie americană cunoscută. Se încruntă; ceva nu era în regulă.

— Vin imediat, bombăni ridicându-se şi intrând în celălalt birou. James, ce te aduce aici?

— Alexis, prietene, se mişcă câte ceva. Putem să vorbim undeva în particular? Alexis dădu din cap.

— Nina, orientează toate telefoanele, dacă nu sunt urgente, la Stephan. Dacă sună Carrie spune-i că am ieşit şi că îi telefonez eu mai târziu. Ştii numărul la care să intri în legătură cu mine, nu?

— Da, zise Nina dând din cap. Am înţeles.

— Bravo! Atunci, ne vedem când o să ne vedem!

James era mai scund decât Alexis, mai scund dar bine făcut, în formă bună, cu păr castaniu şi ochi verzi. Era greu să-i ghiceşti vârsta, care probabil se apropia de patruzeci. Alexis ştia că era un om bun şi foarte priceput în meseria lui.

— Îmi pare rău că trebuie să te încarc şi cu asta, Alexis.

Se îndreptară spre maşină.

— Este-n regulă. Spui că este ceva pe cale să se întâmple?

— Da, am făcut progrese. Am descoperit că prietena ta, Marsha, este categoric implicată. A fost tot timpul, a intrat în afaceri cu droguri încă de pe când era model. Atunci nu în stil mare, dar cunoştea toate contactele. Cunoaşte câţiva dintre peştii din înalta societate, toţi

amestecaţi şi ei în treaba asta. O să-i arestăm pe majoritatea de îndată ce o să avem în palmă partea asta a operaţiunii. Ne trebuie tot ajutorul tău aici, Alexis.

— Fireşte. Trebuie doar să mă conving că neapărat Carrie este în siguranţă. Se urcaseră în *Mercedes.*

— Nu-ţi face probleme, Alexis. L-am pus pe cel mai bun om al meu să aibă deja grijă de ea. Îl cunoşti pe Tate. Eu te-am pus în legătură cu el. Este omul meu.

— Vorbeşti de ticălosul ăla care s-a culcat cu sora mea când lucra pentru mine? Tot el are grijă şi de Carrie? Clătină din cap. Oh, nu! Pur şi simplu, nu! O vreau pe Carrie la brutărie, cu mine.

— Poate fi periculos, Alexis. O chestiune foarte periculoasă. Şi ce vrei să spui că Tate s-a culcat cu sora ta? Era în misiune!

— Oh, da, şi-a făcut foarte bine datoria. Şi ziua şi noaptea! Dar mă tem că a luat totul prea în serios. Îşi dădu seama brusc de înţelesul cuvintelor lui James. Este omul tău?

James avu decenţa să pară ruşinat.

— Nu puteam să-ţi spun. Nu puteam risca să-l descopăr. Este un om bun, în pofida acestei mici abateri. Când ţi-am telefonat atunci, eu ţi-am băgat în cap ideea cu siguranţa Mariei. Şi tot eu ţi-am dat şi soluţia.

— Atunci pe cine trebuia să supravegheze?

— Credem că Marsha avea un contact pe iahtul tău.

— Poftim?

— Urmează să descoperim cine era. James se sprijini de spătarul scaunului, în timp ce Alexis conducea cu abilitate pe străzile aglomerate ale Atenei. Ia spune-mi, ce anume a făcut Tate?

— A avut o legătură cu sora mea, deşi cred că ea este cea vinovată. Carrie mi-a spus că s-a ţinut de capul lui. Cred că s-a îndrăgostit de muşchii ăia bronzaţi. Se încruntă. Tot nu-mi place ideea ca el să aibă grijă de Carrie. Dacă se

culcă cu una, poate să se culce cu toate.

— Nu este genul ăsta, omule. Oricum, parcă ai spus că acum Carrie este însărcinată; probabil că te iubeşte, îl încurajă el zâmbind. Ce naiba, tipul s-a aprins după soră-ta. Doar n-o să-ţi ia şi femeia ta!

— Sunt sigur că n-o s-o facă! Şi Alexis zâmbi cu cruzime. Şi ştii de ce? Când o să ajungem la brutărie o să-i telefonăm omului tău şi o să-i spunem că-i frâng gâtul dacă se atinge fie şi de un fir de păr din capul lui Carrie.

— Aşa, da. Aici sunt de acord cu tine, aprobă zâmbind James.

*

Tinny se bucura de apă, călcând ritmic cu picioarele marea albastră şi limpede. Încă o cursă, spusese Jonathan.

Carrie se uită la Garry; nu-şi luase nicio clipă ochii de pe ea. Privea cu suspiciune pe toată lumea care apărea lângă ea, dar lucrul ăsta n-o deranja deloc. Ce o deranja era Alexis. De unde să ştie că el era în siguranţă? Garry îi interzisese să se ducă la Alexis. Când a sunat la birou, Nina i-a spus că o să-i telefoneze el, ceea ce nu făcuse.

— Încă o rundă? întrebă Andreas.

— Încă una, dădu Jonathan din cap.

— După aceea putem merge acasă, îi zise ea lui Garry. Îl putem aştepta acolo pe Alexis.

Garry aprobă din cap, fără să-i ghicească planul. Nu era sigură dacă tot ce voia să facă era bine, dar ce dracu', era cel mai palpitant moment al vieţii ei. Ar fi într-adevăr minunat să o scoată pe femeia aia, lipitoarea aia de Marsha din viaţa ei.

Carrie se verifică în buzunar, drahmele erau împachetate în celofan ca să rămână uscate, împreună cu un bilet pentru Spiro, barcagiul.

Aproape că-i părea rău pentru Garry, pentru că, dacă

planul ei o să meargă, el o să fie categoric la ananghie.

Tinny muncea din greu, dând din picioarele lui scurte, cu gâtul întins ca să nu-i intre apă în nări.

Acum, o s-o facă acum, trebuia. Bărcile cu motor nu erau departe, destul de aproape ca să ajungă înot la ele.

— Jonathan, Tinny are ceva înfăşurat de picior şi-l stânjeneşte. Am să mă scufund uşor să văd ce este şi să-l eliberez, zise foarte calmă deşi pe dinăuntru era un pachet de nervi.

— Fii atentă, se încruntă Jonathan. Vezi să nu te lovească cu piciorul.

Garry era la celălalt capăt al bărcii. Făcu ochii mari când se scufundă rapid şi dispăru sub suprafaţa de un albastru de cristal.

Trecură câteva secunde.

— Drace! Unde naiba este? exclamă Garry aşteptându-se să o vadă apărând lângă Tinny. Măgăruşul continua să înoate.

Andreas râse, liniştindu-l pe Garry.

— Face asta tot timpul. Este gluma ei, zise într-o engleză stricată. Carrie este un excelent înotător.

— Uneori pe Carrie o cuprind cârcei! zise Garry simţind dintr-o dată că i se face rău.

Jonathan se uită peste marginea bărcii.

— N-o văd. Pentru Dumnezeu, să se ducă cineva după ea. Este însărcinată.

Se aruncă Garry, scufundându-se până unde îndrăzni. Nici nu putea să se gândească, nu-şi putea imagina, dacă se întâmplă ceva.

Ieşind la suprafaţă, îl auzi pe Andreas râzând şi se uită în direcţia în care arăta e degetul.

— Ticăloasa! Porni spre barca cu motor, lăsându-i pe Jonathan şi pe Andreas în ceaţă, gândindu-se la ce anume o să-i facă când o să pună mâna pe ea.

*

— Dumnezeule! Este atât de odihnitor. James privea spre micul port; liniştea acestui loc era uluitoare. Nu este de mirare că nu spui nimănui unde este locul ăsta. Este atâta linişte şi pace!

Alexis zâmbi.

— Poate că ar trebui să-i sunăm din nou. Încep să mă îngrijorez. Chiar dacă s-a dus cu măgăruşul să înoate, ar trebui să fie înapoi până acum.

— Să înoate măgăruşul?

— Da, dădu Alexis din cap, dar nu mă întreba. N-aş şti de unde să încep…

În clipa aceea, uşa se dădu de perete şi Carrie le întrerupse nepoliticoasă conversaţia.

— Poate că aş şti eu! Totuşi cred că ar trebui să începi tu mai întâi prin a-mi spune ce dracu’ se întâmplă! Ochii albaştri de gheaţă erau priponiţi pe Alexis şi James. Părul îi era încurcat de vânt, obrajii îmbujoraţi, buzele strânse. Parcă era sălbatică.

James făcu un pas înapoi uluit de intrarea ei spectaculoasă.

Ochii ei îl sfredeleau. Dumnezeule, înţelegea de ce Alexis dorea să o ţină numai pentru el.

Apăru şi Garry, aproape fără suflare.

— Drăguţ din partea ta să mi te alături, spuse ea cu sarcasm. Să nu subestimezi niciodată puterile unei femei când îi torni minciuni. Acum putem să ne aşezăm cu toţii şi să vedem ce se întâmplă.

— Am încercat să o ţin departe, James, dar m-a păcălit. A spus că intră în apă să vadă ce are măgarul la picior şi a dispărut. Am crezut că s-a înecat, că au apucat-o cârceii sau mai ştiu eu ce. Râse aspru. La dracu’, m-a prostit! A ieşit la suprafaţă aproape de locul unde sunt bărci cu motor de închiriat. Am pornit după ea, şefu’, dar a luat-o

din loc. Vru să se întindă spre ea, dar James îl potoli. Garry îşi dorea să-i poată frânge gâtul ăla frumos sau cel puţin să o zgâlţâie zdravăn ca să-i vină mintea la cap.

— Haide, Garry, mai scuteşte-mă. Cât am înotat? Câteva picioare pe sub apă.

— Hai să punem problema altfel, doamnă: în condiţia ta, n-ar trebui să-ţi ţii respiraţia atât de mult timp.

Alexis se uita cu ochi mari la ea. Îi venea să o zgâlţâie puţin pentru că a fost atât de nesăbuită, iar în clipa următoare îşi dori să o strângă la piept pentru că-l păcălise pe Garry cu propriile lui arme, iar el era un profesionist. James îi oferi un loc pe una din cele două canapele.

— Cel puţin avem un gentleman printre noi. Aţi putea să mă puneţi şi pe mine la curent care este următorul nostru plan de acţiune?

— Al nostru? rostiră într-un glas toţi cei trei bărbaţi, holbându-se la ea.

— Văd că suntem de acord. Spuneţi-mi totul, vă rog. Apoi am să vă spun şi eu ce ştiu. Ai avut dreptate, Alexis, să mă înveţi să conduc o barcă cu motor. Nu ştiu cine o s-o ducă înapoi, dar i-am lăsat un bilet lui Spiro. M-am ţinut după vaporaşul care face cursa, dacă vă întrebaţi cum am ajuns aici.

Alexis simţi că parcă îl pocneşte cineva cu un baros în moalele capului.

— Carrie, vreau să pleci imediat. Vreau să te întorci la vilă, unde eşti în siguranţă.

— Poftim? Ca nebuna aia de Marsha să mă ia drept ţintă! Ştim cu toţii că chestia aia cu rechinul n-a fost deloc o greşeală şi toţi ştim că nu se va da înapoi de la nimic ca să mă elimine din calea ei. Oh, nu, Alexis, am să rămân aici. Acum nu se mai pune problema de ce doreşti tu!

Garry fu cel care răspunse, atmosfera dintre aceşti doi oameni fiind atât de încărcată, încât până şi lui îi era teamă să nu fie prins în schimbul de focuri.

— Cel puţin aici este în siguranţă. Am avut grijă să nu mă urmărească nimeni. Aici este categoric în siguranţă.

— Ei bine, până când primim telefonul, propun să mâncăm, sugeră James. Găteşti, Carrie?

— Nu. Bucătăria nu a fost terminată încă şi, în afară de asta, n-am deloc chef să gătesc pentru nişte bărbaţi care încearcă să-mi ascundă lucrurile. Există un mic local mai jos, pe drum, unde am putea merge toţi şi unde am fi în siguranţă. Dacă nu, pot comanda să ni se aducă acasă. Poate aştepta Garry afară, lângă port, până soseşte mâncarea. Eu şi juniorul suntem flămânzi.

Se întinse şi se bătu uşor peste pântecul bombat.

— Carrie, o avertiză Alexis, dar izbucni în râs fără să vrea.

— Poate ne spui ce ştii, interveni James aşezându-se lângă ea.

— S-ar putea să nu fie nimic, zise ridicând din umeri şi ignorându-l pe Alexis. În seara aceea în care am dansat în tavernă, m-am întors pe iaht devreme, din motive pe care n-am să le menţionez.

— Ne-am certat, preciză Alexis pe un ton glumeţ, văzând-o dintr-o dată într-o nouă lumină. „Miss Marple, deşeartă-ţi sacul!” îşi zise curios în sinea lui.

— Oh, da, îmi amintesc, spuse Garry.

— Ei bine, n-am putut să adorm şi am auzit nişte voci. Una era a Marshei şi, la început, n-am putut deloc să o identific pe cea de-a doua. O săptămână mai târziu, când Alexis a plecat în America, am dat o petrecere cu pescuit la bordul iahtului. Îţi aminteşti, Garry? Am auzit din nou aceeaşi voce, chiar în dreptul cabinei mele. Aşa că am verificat. Era căpitanul Savidis.

— Căpitanul Savidis, spui? interveni Garry cu interes evident.

— Da, confirmă Carrie, privindu-l pe Alexis.

— Oh, este imposibil! sări Alexis. Era puternic convins

de nevinovăţia căpitanului. Se ridică în picioare şi rămase nemişcat. Omul lucrează pentru mine de cinci ani!

— Apoi, zise ea rar, deloc tulburată de întreruperea lui Alexis, l-am găsit în cabina mea. Nu-i aşa, Garry? Se uită spre el, iar Garry dădu aprobator din cap.

— Ce dracu' făcea în cabina ta? bombăni Alexis, încercând din greu să se controleze.

— Exact asta am întrebat şi eu. Mi-a turnat nişte braşoave despre un hublou care avea nevoie de reparaţii. După ce a plecat, am verificat hubloul şi n-avea nimic, era în stare perfectă. Cred că el este omul tău…

— Braşoave, zici? întrebă James izbucnind în râs. Carrie se încruntă la el, privindu-l cu dispreţ; îşi bătea joc de ea.

— Asta-i o treabă serioasă, dacă nu ştiai!

— Exact şi de asta dimineaţă ai să pleci de aici, o întrerupse rar Alexis. Acum era serios. Am avut destul din Miss Marple pentru o singură zi, Carrie.

— Alexis, pot fi utilă, zise ea oftând.

— Am spus gata.

Nu era vorba de cuvinte, nici de ton, ci de privirea din ochii lui. Era foarte serios.

— Am să pun ibricul, zise fără să-l mai contrazică. Putem face cafea, dar bucătăria este în curs de aranjare, aşa că nu pot să gătesc nimic. Nu pot să fac cafea grecească, Garry, aşa că vom bea nes. Îmi pare rău.

Alexis suspină când o văzu ieşind să se ducă la bucătărie. Se încruntă. Hainele de pe ea erau încă umede. Era foarte confuz. Nici măcar nu putea să gândească limpede. Acţionase exact aşa cum s-ar fi aşteptat din partea ei şi totuşi de ce venise aici după cearta de dimineaţă?

— Grozavă femeie, Alexis. Îmi place foarte mult, zise James cu un zâmbet amuzat.

— Şi mie. Şi mie, amice, spuse Alexis zâmbind şi el.

Carrie pregătea cafeaua; ştia că Alexis este în uşă, dar nu se obosi să se întoarcă.

— Ce doreşti?

Ridică o sprânceană când îi auzi tonul. Deci era încă supărată din cauza a ceea ce se întâmplase dimineaţă. Asta era bine.

— Cred că ar trebui să laşi cafeaua pe seama mea şi să te duci să te schimbi; o să te simţi mai bine după aceea. Hainele de pe tine sunt încă ude. Nici tu, nici copilul nu aveţi nevoie de o răceală.

— Era al naibii de cald afară, n-am să păţesc nimic.

— Totuşi eu cred că ar trebui…

Carrie se întoarse spre el, sângele clocotindu-i, fiind evident că suferă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui tu ce ar trebui să fac! Nu-ţi pasă, dacă îţi aduci bine aminte. După tine, copilul ăsta mi l-ar fi putut face oricine, deci ce importanţă are dacă răcesc? După cât îţi pasă, aş fi putut să fac sex cu orice Tom, Dick sau… sau… trase o gură de aer, simţind că se înăbuşă de furie.

— Carrie, eram supărat. N-ar fi trebuit să spun lucrurile alea, dar m-ai înfuriat cu zeflemelele tale. M-ai jignit pur şi simplu spunându-mi cât de atrăgător este Garry.

— Şi tu m-ai jignit pe mine! Ţinând capul sus, părăsi încăperea găsind linişte şi alinare, pentru moment, în dormitorul lor.

— Carrie, eşti trează? întrebă Alexis din uşă. Neprimind niciun răspuns, intră în dormitor. Îi plăceau culorile calde în care-l decorase Carrie, mobila de brad, îi plăcea totul.

Stătea lângă fereastră, cu picioarele goale pe gresia rece. Nu-l luă în seamă.

— Ţi-am adus cafeaua. Se apropie de ea. Carrie, hai să vorbim.

— Nu pot în momentul ăsta. Pur şi simplu, vreau să mă laşi în pace. Te rog, Alexis.

Nu-i putea explica cum se simte, îi era imposibil. O parte din ea dorea să i se arunce în braţe, acea parte care ceda de obicei când îi zâmbea, partea care se preda în mod obişnuit. Dar ziua de astăzi schimbase lucrurile, cuvintele lui o răniseră profund. Aproape că-l văzu cum se retrage în cochilie la cuvintele ei. Ei bine, o să fie o schimbare pentru el să fie respins. Totul părea inutil acum. Se părea că nu mai există niciun viitor pentru ei doi împreună.

— Nu vreau să te las în pace. Am greşit azi-dimineaţă. Am fost jignit şi m-am descărcat pe tine, iar Theo este întotdeauna ameninţarea perfectă. Am mers prea departe. Îmi pare rău. Era lângă umărul ei, dar fără să o atingă.

„Nu-mi face asta, te rog, nu spune că-ţi pare rău, plângea sufletul ei. Niciodată nu spui că-ţi pare rău. Trebuie să rămân supărată pe tine.”

Îi atinse umărul.

— Vino în pat. Lasă-mă să te ţin în braţe. Se scutură de atingerea lui. Pentru Dumnezeu, Carrie, nu vreau decât să te ţin în braţe!

Lacrimile începură să-i picure una câte una. Trăgând aer în piept, clătină din cap.

— Te rog, lasă-mă singură. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

*

Părăsi camera în pofida voinţei lui, mormăindu-i ceva lui James despre faptul că are nevoie să facă o plimbare pe jos. Alexis se întoarse târziu, când totul se liniştise şi nu se auzeau decât zgomotele vieţii de noapte, insecte şi ţânţari, clipocitul apei când valurile se loveau uşor de bărcile ancorate în port.

Nu era momentul potrivit. Avea nevoie de timp să

stea de vorbă cu ea, să stea într-adevăr pe îndelete şi să o facă să înţeleagă. Trebuia rezolvat viitorul lor. Nu voia să o ţină legată de un mariaj care era sortit să eşueze. O iubea prea mult pentru asta. Zâmbi când deschise uşa din spate; acum ştia ce este dragostea. Ştia că-i plăcuse ideea că o iubeşte pe Carrie de ani de zile, dar realitatea era foarte diferită de visurile lui şi, sincer, fusese speriat când ea acceptase târgul acela stupid al lui Petros.

Dragostea nu înseamnă să fii împreună din cauza unui copil, înseamnă să împărţi viaţa cu cineva cu care doreşti să o faci, cu cineva la care ţii, cu cineva care simte la fel în ce priveşte lucrurile fundamentale. În seara asta, ea fusese atât de aproape şi totuşi atât de departe. Îşi dorise să o îmbrăţişeze, dar nu fusese sigur că vrea şi ea. Poate salva oare dragostea pe care o avea ea pentru el? Nu era sigur şi detesta sentimentul ăsta de vulnerabilitate.

Dacă îl iubeşte, o să-l ierte.

Auzi un tuşit uşor din cadrul celeilalte uşi şi-l văzu pe James zâmbindu-i, dar era evidentă şi o expresie de îngrijorare.

— Masa a fost minunată, mulţumesc. Păcat că tu şi Carrie n-aţi mâncat cu noi.

— Nu puteam să mănânc, zise el ridicând mâinile într-un gest de neputinţă. Ieri i-am spus nişte lucruri pe care nu trebuia. Eram furios. Totuşi asta nu-i o scuză. Am făcut-o să sufere, James. Am rănit-o pe femeia pe care o iubesc.

James îl prinse de cot împingându-l în salon.

— Stai acolo să-ţi aduc un coniac.

— Oricum, nu m-ajută să-mi înec amarul. James îi dădu un pahar.

— Asta-i doctorie. Bea-o! Se aşeză vizavi de el, sprijinindu-se de canapeaua confortabilă. Dacă vrei să vorbeşti, sunt aici. Nu pot să dorm înaintea unui deznodământ, pur şi simplu nu pot.

— James, mă tem că am dat-o-n bară cu ea. Încet, îi

povesti întreaga istorie cu el şi Carrie.

James îl cunoştea de ceva timp pe omul ăsta. În ultimii ani, trecuseră prin pericole pe care puţini le-ar fi putut evita. Aşa că ştia că lacrimile care-i luceau în ochi sunt sincere.

— Dulceaţa asta care doarme în patul tău nu l-a fentat pe omul meu aşa, degeaba. Te iubeşte, iar dacă nu-ţi dai seama de asta, eşti mai prost decât credeam, îi decretă în faţă, Alexis simţindu-se vinovat. Ba, mai mult, înşfac-o cu amândouă mâinile, omule şi nu-i mai da drumul, pentru că dulceaţa asta face cât toate milioanele tale. Crede-mă, primeşte sfatul ăsta de la un bărbat care şi-a pierdut dragostea.

*

Carrie se trezi tresărind. De îndată ce-şi dădu seama unde se află. Simţi că i se face rău. Nu era din cauza copilului, ci din cauza faptului că ştia că lui Alexis nu-i păsa dacă el este sau nu tatăl copilului lor. Asta însemna că nu-i păsa nici de ea.

Punându-şi un tricou curat şi un şort, îşi perie părul şi-l legă la spate. Sigur, încercase să spună ieri că-i pare rău, dar în voce nu i se simţea nici urmă de regret.

Băgându-şi picioarele în papucii albi şi moi, se gândi la ea, se gândi serios. Toată viaţa fusese împinsă să facă diferite lucruri. Dacă ar fi fost destul de puternică, i-ar fi rezistat lui Petros şi s-ar fi dus la universitate, nu pentru dans, ci să facă studii de afaceri sau medicină veterinară, ceva care o interesa cu adevărat. Puternică? Nu, nu se simţea puternică, se simţea obosită de atâta prefăcătorie. O să-şi trăiască cu adevărat viaţa, indiferent cu ce preţ.

Ciocănitul din uşă o făcu să tresară. Îl urmări prin oglindă pe Alexis intrând. Arăta îngrozitor, cu barba crescută, cu ochii aproape fără viaţă.

— Intru să fac un duş. James are pe computer dosarele personalului meu şi vrea să-ţi arate ceva despre căpitanul Savidis. Cred că s-ar putea să ai dreptate, zise trecând pe lângă ea.

— Mulţumesc, am să cobor, murmură cu vocea răguşită de emoţie. Când se îndreptă spre uşă, el îi blocă ieşirea.

— Când o să se termine toată povestea asta, trebuie să stăm de vorbă. Când li se întâlniră privirile, Carrie tresări; niciodată nu văzuse o asemenea expresie în ochii lui. Niciodată de când îl cunoştea. Dădu din cap, răspunsul ei fiind la fel de trist.

— Ştiu.

*

James stătea aplecat peste computer, studiind concentrat ecranul.

— Bună, scumpo. Ai dormit bine?

Carrie zâmbi. Fusese destul de nepoliticoasă aseară, lăsându-i pe bărbaţi de capul lor.

— Mă simt mai bine. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut în alte împrejurări; a fost greu pentru mine. În ultimele douăzeci şi patru de ore viaţa ei se întorsese cu susul în jos. Se aşeză automat lângă el, la computer.

— Dacă asta te consolează, să ştii că suferă şi Alexis. Cineva trebuie să o spună. Omul era prea mândru ca să recunoască singur.

— Ştiu. Avem de rezolvat ceva.

— Ţine la tine, zise pe neaşteptate, în timp ce pe ecran apărură informaţiile despre căpitanul Savidis.

— Ştiu şi asta, confirmă cu o finalitate care-i spunea că nu este dispusă să vorbească despre asta acum.

James tuşi, dregându-şi vocea.

— Bine, uită-te la asta. Căpitanul Savidis lucrează

pentru Alexis de cinci ani. Înainte, a lucrat pentru o companie numită *Sealings,* defunctă acum. Înainte de asta…

Sealings? Asta era compania care făcuse depozitul în contul lui Petros. Să fie implicat Petros? O cuprinse panica, dându-şi seama că James vorbea din nou cu ea. Trebuia să se concentreze.

— Scuză-mă, James. Cine a fost proprietarul companiei *Sealings?*

— Nu suntem încă siguri. O să verificăm. Dar căpitanul nostru a lucrat şi pentru naşul tău înainte să vină la *Sealings.*

— Asta nu înseamnă că… Nu crezi că este implicat şi Petros, nu?

— Încă nu suntem siguri.

— Este imposibil! Este un om bun… de ce el…?

Carrie se gândi la Petros, la toate lucrurile minunate pe care le făcuse pentru ea.

— Poftim, bea o cafea. James o privi îngrijorat, Te simţi bine? Ascultă, nu este sigur, sunt numai presupuneri. Nu suntem încă siguri că este implicat, numai că s-ar putea să fie.

— Nu este! Ştiu că nu!

— Carrie, se auzi vocea lui Alexis care stătea la baza scărilor. Nu-ţi face probleme în legătură cu asta acum. Nu există nicio dovadă. Este doar o verigă, asta-i tot şi s-ar putea să nu fie cea care lipseşte.

Alexis veni la ea şi de data asta nu mai tresări când îi înconjură umerii. Absolut deloc. Se lăsă mângâiată. Îi datora adevărul. El încercase să pună capăt acestui trafic cu droguri.

— Şi dacă totuşi este? Dacă este?

Alexis nu avu timp să răspundă. Năvăli Garry.

— Pornim. În după-amiaza asta. Se uită la Alexis. Unde este iahtul tău?

Alexis ridică din umeri.

— Uneori îl închiriez. Acum este la senatorul Walker.

James îşi înălţă privirea, numele spunându-i ceva.

— Cine?

— O să verific. Sunt sigur că este la senatorul Walker. Luă telefonul. Stephan, cine are iahtul meu şi care este destinaţia lui? Dădu din cap. Aşa ştiam şi eu. Mulţumesc.

— Cine, Alexis? îl întrebă James, mintea umblându-i ca o morişcă.

— Senatorul Walker. Alexis puse receptorul jos. Ar trebui să fie în drum spre Santorini.

— Ei bine, nu este! spuse Garry. Este ancorat în largul coastei, la două mile de Pireu. Mi-a confirmat paza de coastă. Iar în apropiere este ancorat un alt iaht, *Perla Afroditei.*

— Ăsta-i iahtul lui Theo! exclamă Carrie.

— S-ar părea că schimbul o să aibă loc în după-amiaza asta, spuse Garry. Aştept o confirmare.

În clipa aceea sună telefonul. Era pentru James.

— Ai informaţia despre *Sealings Shipping Line?* întrebă James punând telefonul pe aşteptare.

— Da. Aruncă o privire spre Carrie. A fost proprietatea lui Petros. Am verificat.

— Petros! Oh, slavă Domnului! Carrie se prăbuşi pe scaun şi toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Carrie? o întrebă Alexis încruntându-se.

Părea ca un copil vinovat prins că fură dulciuri.

Să le spună? Trebuia să le spună, aşa că, oftând, începu.

— Acum cinci ani, în contul lui Petros a intrat o mare sumă de bani. Am crezut, la început, când aţi pomenit de *Sealings,* că s-ar putea să fie şi el implicat. Dar dacă spuneţi că respectiva companie a încetat să mai existe, atunci poate că a transferat singur banii.

— Ei bine, practic, n-a încetat să mai existe, interveni

repede Garry. A fost vândută, apoi şi-a schimbat numele, iar flota de transport a fost împrăştiată un timp.

— Cui i-a vândut-o? întrebă Alexis.

Garry ridică dintr-o sprânceană, se uită spre James pentru aprobare, pe care o primi. Păru un moment stânjenit, apoi răspunse:

— Mamei tale!

Capitolul 17

— Mamei mele? Eşti sigur?

— Da. Ce nu ştim sigur este de ce aparţine acum lui Theo Aristotelous, când nu s-au făcut niciun fel de plăţi în contul mamei tale. Garry văzu că Alexis este pe punctul de a exploda.

Chiar în clipa aceea, James puse receptorul jos şi clătină din cap.

— Aţi verificat conturile mamei? Simţea cum furia îi creştea, dar se străduia să se controleze.

— Cu aprobarea ei, Alexis. Totul s-a făcut cu aprobarea ei. Ne-a fost foarte utilă, îi explică James. N-am putut să-ţi dau veştile imediat pentru că a trebuit să o verific şi pe Carrie.

Carrie vru să riposteze, dar Alexis o opri înainte să se dezlănţuie.

— Gata cu nervii! Carrie, zise el calmându-se la fel de repede pe cât se înfuriase, James are motivul lui. Se întoarse spre James. Mama şi Petros au fost scoşi din toată treaba asta?

— Mai mult sau mai puţin. Mai sunt câteva chestiuni de clarificat, dar cred că amândoi sunt complot nevinovaţi de orice implicare, spuse James. Cred că ar trebui să o întrebi pe mama ta de ce flota îi aparţine acum lui Theo. V-

ar fi de folos la amândoi.

— Ce vrei să insinuezi, James? întrebă Alexis.

— Întreab-o pe mama ta. Cred că înainte ca voi doi să vă mai jucaţi de-a hoţii şi vardiştii, ar trebui să ştiţi că Petros este bolnav. James tresări când Carrie îşi ridică spre el privirea şocată. Când a auzit veştile, mă tem că a făcut o criză de inimă. Una uşoară, Carrie. O să fie bine. Se întoarse spre Alexis. Apropo, mama ta a fost la telefon, Alexis. Voia să vă transmit mesajul. A spus că o să stea de vorbă cu amândoi când o să vă duceţi la clinică, dar are nevoie ca avionul tău să fie gata să pornească la drum în după-amiaza asta. Îl duc la New York pentru o operaţie. Mişcă-te, Alexis, nu este momentul să-ţi mai pierzi timpul pe aici. Nu te preocupa de toată încurcătura asta, am să-ţi spun eu cum s-a terminat. Suntem aproape de sfârşit.

Carrie se uită la Alexis. Ameţită, intră în bucătărie. Petros făcuse un infarct. Paralizată, îl lăsă să o conducă prin uşa din spate la maşină, unde Garry se instalase pe locul şoferului.

*

Când Alexis şi Carrie sosiră la clinică, Helena nu era de văzut nicăieri. Petros le explică rar şi încet că este cu doctorii lui, punând la punct detaliile pentru zbor.

Când se uită la Carrie, Petros simţi cum durerea lui creşte. O făcuse să sufere mai mult decât îşi închipuise vreodată. Nu dorise decât să-i asigure fericirea ei viitoare.

— Carrie. Copila mea, începu, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Ştia că s-ar putea să fie ultima dată când o ţinea în braţe, ultima dată când săruta faţa ei frumoasă. Fusese fiica lui într-o măsură mult mai mare decât o merita. S-ar fi căsătorit cu Alexis numai ca să-i salveze lui afacerile, atât de mult îl iubea.

— Petros, nu mai plânge. Am să merg cu tine în

America, îi spuse cu dragoste.

— Nu, Carrie, scumpa, frumoasa mea copilă, nu trebuie să mergi. Nu merit să fii fina mea. Pur şi simplu nu merit. Şi nu este decât vina mea. Doar vina mea.

— Petros, ce tot spui acolo?

— Spun că te-am înşelat. Vocea îi era plină de emoţie. Se uită la Alexis. Îmi pare rău, Alexis şi pe tine te-am înşelat.

— Ce tot spui acolo, bătrân netot? zise Alexis, dar vocea îi era blândă.

— Trebuie să ştiţi adevărul, amândoi. Se uită în tavan, ţinând-o pe Carrie de mână. Când mi-ai fost dată oficial în grijă, i-am promis lui Theo că o să se căsătorească cu tine. I-am promis, pentru că îi datoram de mult nişte bani! Îi întâlni privirea furioasă. Erai atât de mică, fata mea, iar el era tânăr atunci.

— I-ai promis lui Theo că o să se căsătorească cu mine?

Alexis se întoarse spre fereastră să privească în grădină florile numai ca să nu răcnească la Petros. Nu-i spusese niciodată lucrul ăsta! Petros dădu din cap.

— Dacă-ţi aminteşti, te-am trimis la universitate foarte în pripă, în pofida mofturilor tale. Aş fi făcut orice, te-aş fi trimis oriunde, numai să pleci de pe insulă. Lacrimile începură să-i şiroiască din nou po obraji. Trebuia să-l opresc…

— Petros, nu trebuie să continui.

— Ba da. Vreau să ştii cât de prost am fost. Tuşi şi acceptă să fie ajutat să se ridice puţin. Nu exista nicio cale de ieşire. Acum cinci ani, a cerut să mă achit de datorie. Voia să-i aranjez căsătoria cu tine, întotdeauna a avut ceva pentru tine.

Carrie făcu o grimasă; se simţea rău, absolut singură şi folosită în modul cel mai abuziv.

— Continuă.

— L-am refuzat. Clar. Am refuzat să-i dau mâna ta. Mi-am dat seama ce prost am fost şi am hotărât să declar mai bine falimentul decât să te văd nefericită. Se uită din nou la ea. Atunci a apărut cineva cu soluţia perfectă.

— Să nu spui că mama! zise Alexis înţepenit.

— Da. Mama ta a spus că-mi cumpără una dintre companii, pe care o voia, urmând apoi să mi-o lase mie şi, fireşte, să-i achite ea datoria.

— Mama nu face nimic degeaba. Care a fost preţul?

Petros nu mai putea să gândească limpede. Totul era prea încurcat.

— Ce vrei să spui?

— Ce a cerut în schimb?

— Să fiu de acord cu planul ei. Ea doreşte să-şi vadă nepotul şi ea vrea să te vadă însurat.

— Unde este? întrebă de parcă ar fi scuipat flăcări.

— A doua uşă pe dreapta. Te aşteaptă, Alexis. Fii blând cu ea, te iubeşte foarte mult. Se ridică în momentul când Alexis era pe punctul să iasă. Dacă nu rezist la operaţie, promite-mi că o să te căsătoreşti cu Carrie. Promite-mi că o să ai grijă de ea.

— Spune-i, i se adresă Alexis lui Carrie. Spune-i tu.

Carrie se uită la Petros cu lacrimi în ochi. Deşi fusese folosită ca un pion, îl iubea.

— Eu şi Alexis ne-am căsătorit acum zece săptămâni, la Londra. Aşa am vrut amândoi.

— Eu nu mă derobez de la asemenea aranjamente, Petros. Cuvintele lui Alexis aveau un sâmbure de adevăr.

— Ha! Voi doi aţi avut ultimul cuvânt! Ha, ei bine, asta o să fie de învăţătură pentru maică-ta! Du-te s-o vezi pe Helena şi nu fi prea dur; şi ea suferă. O strânse de mână pe Carrie. Iartă-mă!

— Fireşte că te iert. Te iubesc, nu? Numai că aş fi vrut să-mi fi spus şi mie toate astea. E o prostie să încerci să dirijezi viaţa altora, Petros. Nu este bine să intervii în

destin.

*

Helena privea afară, în grădină, când auzi uşa. Tufe încărcate de flori roşii străluceau pe fundalul unei peluze bine întreţinute.

Era o clinică foarte frumoasă, una căreia îi făcuse numeroase donaţii.

— Deci ştii totul? Se întoarse spre el cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare, îngrijorarea fiindu-i expert mascată de expresia de nonşalanţă.

La început, Alexis nu putu să scoată niciun cuvânt, înăbuşit de revoltă.

Cum putea să-i aranjeze viaţa în locul lui? Cum îndrăznea?

Când, în cele din urmă, îşi regăsi graiul, vocea lui avea o notă sinistră.

— Ştiu că ne-ai manipulat şi pe mine şi pe Carrie, chiar şi pe Petros. Îmi imaginez că şi Theo a luat-o speriat la sănătoasa când ai terminat cu el. Ce anume exact ai plătit pentru Carrie? Pentru că asta ai făcut, ai cumpărat-o pentru mine.

— Alexis, n-a fost aşa. Nu a fost aşa, îţi jur. N-am plătit decât o datorie pentru Petros. Sincer, nu a fost aşa.

— Nu? pufni el furios. Vrei să spui că nu ne-ai manipulat?

— Fireşte că n-am făcut-o. Pur şi simplu i-am dat destinului o mână de ajutor, asta-i tot, zise moale, ducându-şi imaculata batistă albă de dantelă la ochi. De data asta lacrimile îi erau sincere şi reale; vina ei fusese o povară grea, dar avea dreptul la această ultimă dorinţă înainte. Oh, Dumnezeule, oare chiar o să se întâmple?

— Destinul, pe dracu’! Iar lacrimile nu te ajută să scapi de treaba aceasta. Se plimba agresiv în jurul camerei.

Nu-mi place acest amestec. Pur şi simplu nu vreau să-mi spui tu ce trebuie să fac cu viaţa mea. Îţi dai seama că ne-ai privat cu succes de orice opţiune? Iar în ceea ce priveşte faptul dacă eu şi Carrie o să fim împreună până la urmă, asta-i o întrebare pe care mi-o pun deseori. S-ar putea foarte bine să ne urâm reciproc pentru tot restul vieţii.

— Vrei să spui că tu şi Carrie nu sunteţi făcuţi unul pentru altul, fiule? Ridică dintr-o sprânceană neagră de o formă perfectă.

— Da, aşa cred! Carrie este însărcinată. N-aş fi vrut să se întâmple aşa. Categoric, nu! Se opri un timp, apoi se întoarse şi se uită la uşa care era întredeschisă. Avu impresia că a auzit pe cineva alergând pe coridor.

— Cum ai fi vrut să se întâmple?

— Oh, nu! Mai întâi tu, mama. Vreau să ştiu de ce? Se îndreptă spre fereastră, rămânând lângă ea, copleşind-o prin înălţimea lui, chiar şi aşa, stând nemişcat..

— Am crezut că lucrul ăsta este evident, fiule. Toţi bărbaţii de vârsta ta au familii, au cui să-şi lase averile. Ai nevoie de un moştenitor, de un copil şi numai o singură femeie este destul de bună pentru tine!

— Femeia asta fiind Carrie?

— Da. Are cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată. Sper ca nepotul meu să aibă ochii ăştia albaştri, zise ea aşezându-se pe scaunul de la biroul din mijlocul camerei.

— Nu mă duci, mama, ştiu că trebuie să existe un alt motiv decât frumoşii ei ochi albaştri şi crede-mă că dacă sunt nevoit, am să te fac să mi-l spui!

— Atunci fă-mă! îl provocă ea. Şi doar spre ştirea ta, află că a fost foarte scumpă. Ai ce este mai bun, asta meriţi, ce este mai bun.

— Mama! o avertiză el sumbru.

Helena îşi privi fiul. Dacă ar şti prin ce trecuse ea în aceşti ultimi ani! Da, fusese egoistă, dar voia ca el să se

căsătorească cu dragostea vieţii lui şi nu era oarbă ca să nu vadă cum se uita la fată.

Voia, de asemenea, să apuce să vadă copilul fiului ei, să privească în ochii lui sau ai ei.

Iar dacă pentru asta trebuia să-l ajute puţin pe Cupidon sau destinul pornit pe drumul lui, atunci o s-o facă. Mândră, îi expuse motivele ei.

Continuând să stea nemişcat lângă fereastră, cu mintea tulburată de propria lui vinovăţie, Alexis îşi văzu soţia ieşind în fugă din clinică.

Era tulburată, dezorientată, rănită, cuprinsă de panică, vedea clar lucrul ăsta.

Helena se uită la el.

— Oh, Dumnezeule! S-a întâmplat ceva cu Petros? Alergară amândoi în camera lui.

— Petros, dragostea mea, strigă Helena, văzându-l că el plânge.

— Ce-ai spus? se repezi Petros la Alexis. Te-a auzit. Ce dracu’ ai spus? Alexis se răsuci pe călcâie răcnind din mers:

— Avionul este gata. Noroc, Petros! Trebuie să fug să-mi salvez căsnicia.

— Căsnicie? Despre ce dracu’ vorbeşte? o auzi pe maică-sa. O luă la fugă cât îl ţineau picioarele ca să-şi ajungă nevasta.

*

Într-o stare ce nu putea fi numită decât transă hipnotică, Carrie reuşi să ajungă pe o bancă din parc. Nu mai putea să respire, era agitată şi avea inima frântă. Se uită repede în jur şi-şi dădu seama că era în grădina naţională.

În cap i se învârteau aceeaşi cuvinte: „Vrei să spui că tu şi Carrie nu sunteţi făcuţi unul pentru altul, fiule?” Apoi, Alexis: „Carrie este însărcinată. N-aş fi vrut să se întâmple

aşa”.

Ăsta era motivul pentru care voia să stea de vorbă cu ea. Evident, nu mai putea suporta căsnicia cu ea. Oh, Doamne, de ce nu se deschidea pământul s-o înghită? Lumea ei se prăbuşea tocmai când, prosteşte, începuse să creadă în ea.

Ridicându-se, porni fără niciun ţel, reflectând la ce se întâmplase ziua trecută, la cuvintele care îi aminteau în permanenţă că nu o iubeşte. Să fi interpretat ea greşit cuvintele astea? Petros a spus că Alexis a fost dintotdeauna îndrăgostit de ea, dar acum era sigură că nu a fost!

Umblă aşa, fără ţintă, prin tot oraşul, sub soarele fierbinte al după-amiezei, preocupată de nimic altceva decât de gândurile ei. În cele din urmă, zări ceva ce-şi dorea, un ibric grecesc pentru vitrină. Cumpără multe lucruri, făcând totul ca în ceaţă, automat. Era paralizată, inima i se stingea de durere. Exact când începuse să creadă că s-ar putea să fie îndrăgostit de ea, constatase că pierduse totul.

Începu să plângă şi căută în poşetă după batistă. Era batista lui, cea pe care i-o dăduse în birou nu cu mult timp în urmă. Totul îi amintea în permanenţă cât de mult îl iubeşte.

Îndreptându-se spre port, Carrie se aşeză la o masă afară, la una din numeroasele cârciumi. Comandă o ceaşcă de ceai, aşteptând, fără să mai ştie de cât timp era acolo.

Cum putea să mai dea ochii cu el? Acum ştia că nu poate accepta altceva decât dragostea lui eternă. Cum viaţa ei începuse şi se sfârşise în răstimp de numai câteva luni. Ideea o preocupa, dar nu voia să se gândească la asta pentru moment. Tot ce-şi dorea era să stea acolo singură, neobservată de nimeni, cu durerea ei,

— *Thespinnis,* vă simţiţi bine? o întrebă chelnerul, evident îngrijorat. Carrie se strădui să zâmbească şi-l linişti.

— Mulţumesc, mă simt perfect. Trebuie să iau un taxi,

mă poţi ajuta?

Chelnerul dădu din cap. Când sosi taxiul, nu se duse la biroul lui Alexis, nici la brutărie; avea nevoie să se mai gândească, avea nevoie de spaţiu. Avea nevoie de insulă, de pacea şi liniştea locului pe care întotdeauna îl numise casa ei, Grecia ei.

*

Ieşit din clinică, Alexis urmărise taxiul în care se urcase, dar îl pierduse în traficul intens al Atenei. Căută ceasuri întregi, întorcându-se, în cele din urmă, la brutărie.

Nu putea să facă altceva decât să aştepte. Sună acasă şi la birou, dar nimeni n-o văzuse.

Se aşeză pe una din cele două canapele şi privi în jur, la ce făcuse ea. Cum putuse să creadă că nu există dragoste?

Prinzându-şi capul în mâini, aproape că plânse, pentru a doua oară în viaţa lui de adult.

Ce prost fusese! De ce nu i-o fi spus pur şi simplu să o iubeşte? Îşi dădu seama că nu auzise decât jumătate din discuţia lui cu maică-sa. N-ar fi fugit dacă ar fi auzit totul.

Auzind uşa din spate, Alexis sări în sus. Dezamăgirea lui trebuie să fi fost evidentă când îi văzu intrând pe James şi Garry.

— Alexis? Ce s-a întâmplat? îl întrebă James. De ce eşti atât de sumbru? Petros este bine?

— Da, Petros este bine. Este vorba de Carrie; a dispărut. Se ridică şi deschise obloanele ca să vadă portul. A auzit conversaţia mea cu mama sau cel puţin jumătate de conversaţie. Acum probabil că este definitiv convinsă că n-o iubesc.

— Şi o iubeşti? În vocea lui Garry era suspiciune.

Alexis îl fulgeră cu privirea.

— Da. Spre deosebire de tine, eu nu-mi părăsesc

femeia.

— Oh, scuteşte-mă, omule! Sora ta a iniţiat legătura şi, spre ştiinţa ta, am pus capăt acestei relaţii numai din cauza slujbei mele, să ştii. Nu pentru că nu mi-ar păsa.

— Hei, voi doi. Hai să ne întoarcem la Carrie. Unde ai văzut-o ultima dată? întrebă James, luându-l pe Garry de umeri şi depărtându-l de Alexis, care părea pe punctul să lovească în oricine i-ar fi ieşit în cale, inclusiv în colegul lui.

— În apropiere de Parthenon. Am pierdut-o în mulţime. Îşi trecu o mână prin părul negru. Am pierdut-o, James.

— Nu vorbi prostii, Alexis. Hai să mergem să o căutăm. Ai o fotografie a ei? îl întrebă James.

Alexis se scotoci în buzunar.

— Asta nu e bună. N-avea decât şaisprezece ani când i-am făcut-o, dar pot să fac rost de una.

— Nu mai este timp. Îmi anunţ oamenii prin radio. O s-o căutăm toţi. James se uită la Garry. Şi tu, Tate sau să-ţi spun Garry?

Americanul solid zâmbi băţos de umorul partenerului său. Ura numele Garry.

— Sigur că da, este o fată drăguţă şi m-ai păcălit cu propriile mele arme.

Scotociră toată Atena. Alexis recrută şi câţiva ofiţeri ai poliţiei greceşti şi un poliţist britanic în vacanţă, prieten al lui Garry. Îi luară urma până la cârciuma de lângă port, unde chelnerul le spuse de taxi.

— După părerea mea, nu se simţea prea bine, îi relată chelnerul lui James.

— Alexis, aici. S-a urcat într-un taxi; chelnerul crede că s-a dus în port unde se închiriază bărci. Spune că părea şocată şi foarte obosită.

— Dacă i s-a întâmplat ceva… Alexis era la capătul puterilor, sfâşiat de sentimentul vinovăţiei.

— Fii serios, este o fată înţeleaptă, zise James senin.

Dar pe dinăuntru nu se simţea deloc atât de liniştit. Se întrebă de ce s-o fi dus în port.

Garry apăru în fugă, întristându-se când se uită la Alexis. Grecul ăsta încăpăţânat nu era tocmai preferatul lui, dar tot nu-i dorea răul. Cum să-i spună?

— Paza de coastă… spun că tocmai au scos o femeie din apă; este moartă. Tocmai am auzit la radio. N-are niciun act de identitate, iar poliţia crede că ar putea fi Carrie. Ei cred că s-ar putea să se fi înecat. Când îi întâlni privirea, tresări; bărbatul ăsta părea complet distrus.

— Nu poate să fie Carrie; este o înotătoare bună. Se uită la marea agitată, la valurile care se rostogoleau furioase unul peste altul. Până şi cei mai buni înotători se puteau îneca în marea asta cuprinsă de o furtună de vară, dar nu voia să recunoască, refuza să creadă că marea i-a luat viaţa.

Într-o tăcere de moarte, cei trei se îndreptară solemn spre port, unde trupul unei femei zăcea întins, acoperit cu un cearceaf. Lui Alexis i se făcu rău.

— Nu pot să fac asta, zise uitându-se la James cu o tristeţe care îl impresionă profund.

— Dacă Carrie este o împătimită a drogurilor, are părul negru şi nu este deloc însărcinată, atunci s-ar putea să fie sub cearceaful ăsta…

— Ştiam eu că nu este Carrie! Era atât de uşurat, încât îi venea să zâmbească, până când privi capul femeii moarte. I se făcu o milă imensă de ea; nimeni nu merita un asemenea sfârşit.

— Domnule, îl întrerupse brusc un poliţist. Tocmai am descoperit că o doamnă, care corespunde perfect descrierii făcute de dumneavoastră, a închiriat o barcă.

— Ce barcă; un iaht? întrebă Alexis, începând să-şi recapete speranţa.

— *Adonia,* zise poliţistul uitându-se în însemnările lui. A plătit pentru o săptămână. A plecat în direcţia asta, şi-i

arătă, cu mâna.

— Ea este, ea trebuie să fie. Am fost amândoi cu iahtul ăsta într-o croazieră memorabilă, îi explică lui James. Uitându-se în jur, întrebă: Putem să închiriem o barcă cu motor? Marea era tot mai agitată. Singura speranţă era ca ea să poată stăpâni *Adonia.* În adâncul sufletului, ştia că este o navigatoare bună. Navigase cu tatăl ei şi cu Petros de multe ori.

*

Adonia se legăna uşor în bătaia valurilor, ancorat la debarcaderul particular din apropiere de portul Alonnissos. Era un refugiu care-i oferea lui Carrie singurătatea râvnită şi, în acelaşi timp, îi amintea de cele câteva zile petrecute împreună cu Alexis.

Vântul se înteţi, atenuând dogoarea soarelui de după-amiază. Navigaţia în cursul dimineţii îi pusese destule probleme, deşi nu fusese la fel de rău ca în ziua în care părăsise portul în căutarea delfinilor. Oftă; nu voia să înfrunte adevărul că fugea de Alexis. Dar simţea nevoia să fie aici, locul unde Alexis fusese el însuşi.

Păşi cu grijă pe punte ca să nu alunece din cauza legănării vasului; ultima dată când i se întâmplase asta, o prinsese Alexis şi o sărutase până când simţise că nu mai poate respira, aprinzându-i, în acelaşi timp, flacăra din suflet. Uitându-se spre port, zâmbi, gândurile fiindu-i la amintiri fericite până când coborî în cabină.

Cumpărase nişte cireşe, pe care le puse într-un bol; luă câteva, nu putea mânca decât fructe, iar asta o făcea pentru copilul care creştea în pântecul ei. Se aşeză cu grijă la masă, burta destul de mare acum stânjenindu-i mişcările în spaţiul îngust. Mângâie peretele iahtului cu degete pline de dragoste. Aici fusese conceput copilul, nu că lucrul ăsta ar avea importanţă. Părea că singurul lucru de care-i păsa

era acest copil. Îşi mângâie cu afecţiune pântecul. Fată sau băiat, pentru ea n-avea nicio importanţă.

O cuprinse o oboseală, o letargie şi o slăbiciune; senzaţii pe care le avusese din prima zi când îşi dăduse seama că este însărcinată şi simţi nevoia să se întindă puţin, fie şi numai pentru un minut sau două.

Era întuneric când deschise ochii. Făcu eforturi să se ridice, dar se simţea mai bine acum. Parcă voia să bea ceva. De la cârciumile de pe ţărm se auzea muzică grecească, dar nu putea încă să facă faţă prezenţei oamenilor. În clipa aceea auzi un zgomot de paşi. Indiferent cine era, avea un mers foarte hotărât şi unul foarte familiar. Îşi înălţă privirea, ştiind exact pe cine o să găsească în capătul scării.

— Ce dracu’ crezi că faci? Vocea joasă şi furioasă îi blocă orice formă de protest de pe buzele uscate, însetate. Alexis era cuprins de o furie oarbă; evident, tocmai sosise de la Atena.

Înaintă, profilându-se deasupra ei, înnebunit de furie. Rămase pe loc, cu picioarele puţin depărtate, ca un animal de pradă furios, dar dintr-o dată ei nu-i mai păsa. Era încă prea ameţită şi numai el purta toată vina. Stătea tăcută, îndurerată. Numai văzându-l şi limba i se frânse. Chiar aşa furios cum era, era o apariţie după care ochii ei tânjeau.

— Am pus o întrebare!

Fireşte! Trebuia să se supună, să fie obedientă, să-i cadă la picioare, umilă! Trecându-şi o mână prin părul ud, lipsit de strălucire, îl privi ridicând nepăsătoare din umeri.

— Îmi pare rău. Eu…

— Asta nu-i de ajuns. Ridică-te, ne întoarcem la Atena.

— Oh, te rog, Alexis, nu pot. Nu mai pot să fac din nou asta, îl imploră cercetându-i faţa să vadă un semn de compasiune, dar era goală, lipsită de orice emoţie.

— Poţi şi ai s-o faci! Dintr-o mişcare, o ridică în

picioare. Cum poţi să fii atât de nesăbuită, Carrie? Petros şi mama sunt bătrâni, mult prea bătrâni ca să-şi mai facă griji şi din cauza ta! Ce dracu' a fost în capul tău?

I se umplură ochii de lacrimi. Nimic despre îngrijorarea lui; evident că el nu fusese deloc îngrijorat.

— Îmi pare rău, am pierdut noţiunea timpului. Aveam motive să mă gândesc. Se aşeză din nou pe marginea patului. Sunt foarte confuză.

— N-ajută la nimic să plângi. Am pus toată poliţia pe urmele tale, îţi dai seama? Întreaga Atenă a fost scotocită în căutarea ta! Acum hai să ne întoarcem, toată lumea este îngrijorată. Eu – şi se împunse în piept cu degetul – eu sunt, sincer, foarte supărat pe tine. Îţi sugerez să ne mişcăm de aici pentru că, dacă mai rămânem, am să fac ceva ce am putea regreta amândoi!

Carrie se mişcă. Era pe punctul să-şi adune cumpărăturile, când Alexis o prinse de mână, o ridică şi o împinse de pe iaht, dar nu înainte ca ea să apuce să-şi ia cireşele. Îl simţea cum clocoteşte în întunericul nopţii.

— Lasă cumpărăturile!

— Dar…

— Am zis să le laşi. O împinse spre port, unde era ancorat *Challenger.* Acelaşi port unde-l văzuse sărutând-o pe Marsha.

Dându-şi seama ce se întâmplă, Carrie se opri pe loc, se întoarse şi porni la atac. Nu-i mai păsa şi voia să-l facă şi pe el să sufere.

— Te-am auzit spunând „N-am vrut să se întâmple aşa!", îl imită revenindu-şi brusc şi înfuriindu-se şi ea.

Ochii îi străluciră amintindu-şi şi râse amar, ţinând-o însă strâns de braţ. Fusese în iad şi înapoi în aceste ultime două zile, crezând că este moartă, că i s-au întâmplat tot felul de grozăvii, aşa că da, era furios de moarte pe ea.

— Şi ce-i cu asta? Ce-ai prins tu dintr-o conversaţie?

— Da! Tu… tică…

O strânse mai puternic de braţ, făcând-o să-şi înghită cuvintele.

— Te sfătuiesc să te potoleşti! Am spus asta, da. Am spus însă şi o mulţime de alte lucruri. Acum mişcă! Crede-mă, Carrie, sincer, m-am săturat!

Carrie cedă numai temporar şi făcu un pas înainte.

— Nu mă iubeşti, nu-i aşa?

— Nu?

— Nu-mi răspunde la întrebare tot cu o întrebare, lua-te-ar dracu'! Fireşte că nu. Ai spus că nu. Mi-aş fi dorit ca tu... Ridică mâinile în aer într-un gest de disperare. Oh, nu ştiu, aş fi vrut numai să nu-mi fi implicat inima. Îşi înăbuşi un suspin şi porni mai departe.

— Da şi eu mi-aş fi dorit să fi fost sincer cu tine, dar nu atât de naiv încât să cred că n-o să doară deloc. Când este implicată inima, atunci să fii sigură că doare, zise cu voce aspră.

Ei bine, cel puţin ştia că ea suferă! Ştia că el i-a provocat durerea asta. Şi numai din cauza lui. Trebuia să plece din Grecia. Mâine, când o să se mai liniştească, o să se întoarcă în Anglia, la singura ei dragoste – Peter.

— Urcă pe iaht, îi porunci, iar maniera lui autoritară o irită. Se zbătu să-i scape din mâini.

— Lasă-mă-n pace!

Fără să mai scoată un cuvânt, o împinse în salon, pe canapeaua roz, unde rămase dreaptă şi rigidă. Alexis se duse la frigider să ia ceva de băut. Îi puse un suc de portocale în faţă, ridică telefonul şi dădu ordin ca iahtul să iasă din port. Îşi luă şi el un coniac.

Călătoria începu într-o tăcere rigidă. Alexis nu făcea altceva decât să se încrunte la ea; sorbea rar din sucul de portocale, neîndrăznind să scoată niciun cuvânt pentru că dincolo de privirea lui furioasă şi întunecată văzuse şi altceva. O expresie de uşurare. Nu-l înţelegea.

Alexis o privea; tot ce-şi dorea era să o ia în braţe, dar

nu trebuia să facă asta. Toată lumea crezuse că o fi murit, că s-o fi pierdut în larg, în furtuna de vară. Îi mulţumea lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat aşa; se rugase cam mult în ultimele zile.

Şi el era obosit. Nu se odihnise deloc zilele acestea; era atât de obosit încât se întreba dacă era chiar ea sau nu cumva o fata morgana.

Carrie stătea şi clocotea; îşi dăduse seama că nu mai avea ce face. Era conştientă de privirea lui, care exprima îngrijorare, care o urmărea în tăcere cum se luptă cu emoţiile. În cele din urmă, pe obraz îi picură prima lacrimă, apoi urmară şi altele. Pur şi simplu nu le putea opri. Curând începu să plângă cu sughiţuri. Nu mai avea ce face, totul era pierdut. Pierdut pentru totdeauna!

Plângea atât de disperată încât nici nu-şi dădu seama când el veni lângă ea, când o luă în braţe, sărutându-i obrajii uzi, săraţi, şoptindu-i să înceteze, strângând-o atât de tare, încât, în cele din urmă, se simţi în siguranţă în braţele lui puternice. Mai ales acum, când recunoscuse că n-o iubeşte. Sau că o iubeşte? Nu-şi mai amintea.

— Vino, iubito, gata cu plânsul. Nu pot suporta să te văd sfâşiată în felul ăsta. Avea vocea blândă, nu mai era furios.

Începu să-i dea deoparte părul de pe faţă cu atâta delicateţe încât simţi că o încearcă fiori de dorinţă. O sărută de sute de ori pe ochi. Băgând mâna în buzunarul de la piept, scosese batista şi-i şterse faţa cu tandreţe şi delicateţe, cu dragoste nemărginită. O ţinu în braţe până când încetă să mai plângă, ceea ce o făcu să devină şi mai confuză decât înainte.

Rezemându-se de spătarul canapelei, îi şopti:

— Acum trebuie să stăm de vorbă. Hai să mergem undeva unde este mai intim.

Carrie se uită derutată la el. Înfrângându-şi lacrimile, murmură:

— Unde?

Capitolul 18

Alexis o aşează pe şezlongul în dungi şi îi luă mâinile tremurânde într-ale sale. Carrie remarcă cât de obosit şi de secătuit arăta şi simţi cum o doare sufletul pentru el.

— De unde să încep? întrebă, ţinând-o strâns de mâini. Şi el tremura la fel de emoţionat ca ea.

Înghiţind convulsiv, Carrie îi sugeră încet:

— De la clinică, cu Helena.

— Helena a fost foarte rea, spuse zâmbind. Mă tem că a simţit toată furia mea în dimineaţa aceea. Tu n-ai auzit decât jumătate din conversaţie, după care ai fugit.

Jumătate din conversaţie, se gândi ea obosită. Se uită în ochii lui; ca de obicei, nu putea să citească nimic în ei. Se retrăsese în cochilia lui.

— Ştiu că ne-a manipulat. M-a cumpărat pentru tine.

— Da, se poate spune şi aşa. Dar a avut motivele ei. Mama a minţit în legătură cu asta în toţi anii ăştia. Alexis îi opri izbucnirea. Nu. Ascultă-mă. Nu am ştiut nimic despre faptul că mama mea vrea să avem un copil. Mi-a mai cerut înainte să-ţi fac curte, să te scot în lume. Dar nu m-am lăsat manipulat de ea. Răspund pentru propriile mele acţiuni. Ştii asta în plus. Mă luptam cu însăşi atracţia pe care o dorea să o cultive. Tot timpul am crezut că Petros este de vină. El s-a amestecat tot timpul în relaţia noastră. În afară de asta, am găsit foarte tentantă situaţia, după cum ştii şi, pentru că îmi oferea şansa să te am pentru mine, am profitat. Ţi-am forţat mâna şi te-am adus aici.

— Dar de ce? De ce a făcut Helena asta? De ce ai acceptat tu?

— Helena a făcut-o dintr-un motiv foarte egoist, zise

el zâmbind din nou.

— Da?

— Avea ideea preconceptă că o să ne îndrăgostim unul de altul, deşi asta nu înseamnă că este absolvită de vină.

Carrie se înroşi sub privirea lui stăruitoare.

— Eu m-am îndrăgostit. Şi se zbătu să-şi elibereze mâinile, dar el nu-i dădu drumul.

— Stai liniştită! Este momentul adevărului. Ne suntem datori cel puţin cu atât.

Asta era. Momentul respingerii!

— Şi motivul tău pentru care m-ai adus pe iaht? Astă seară?

— Motivele mele sunt ale mele pentru moment. Eşti nevasta mea. Te vreau înapoi în patul meu şi în viaţa mea. Dar lasă-mă să-ţi explic de Petros şi Helena. Alexis îşi coborî privirea, uitându-se la mâinile lor, făcându-se roşu tot la faţă când continuă. Era la fel de greu pentru el să-i explice pe cât era pentru ea să înţeleagă. Mama a aranjat ca Petros să se folosească de boala lui şi să-mi spună povestea aia ridicolă ca să-l ajut. Ea ştia că te doresc; se vede, după cât se pare, pe faţa mea.

— Dar cum l-a determinat pe Petros să facă asta?

— Pentru că el ar face orice pentru ea. Plus faptul că simţea că îi este dator pentru povestea cu Theo, cu cinci ani în urmă. A fost nebun fie şi să promită mâna ta unui om cu reputaţia lui Theo. Cea mai mare greşeală nu a fost a mamei, totuşi. Ea n-a vrut decât să te las însărcinată. Şi o privi direct în ochi. Greşeala cea mai mare a fost a mea, Carrie. La naiba cu Petros şi mama. Eu îmi doream copilul nostru, Carrie. Eu doream un lanţ la gâtul tău pe care să nu-l poţi rupe. Şi, mai important, ideea căsătoriei devenea tot mai ademenitoare.

— Asta-i prea mult. N-am şi eu un cuvânt de spus în toată afacerea asta? răcni ea.

Alexis avu decenţa să pară nestânjenit.

— Când mama a pus la cale toate astea, scopul ei suprem era căsătoria. Îşi dorea să avem o duzină de copii.

Carrie se holba la el, nevenindu-i să creadă. Simţea cum o sfâşia furia.

— Am fost jucată pe degete, nu-i aşa? Şi începu să-l lovească cu pumnii în piept. Naşul meu, mama ta. Tu! Probabil că râdeai pe ascuns de mine! Cum este, Alexis? Te-ai răzbunat. Eu te-am insultat la Londra şi tu m-ai tratat ca pe o iapă de prăsilă.

— Oh, nu, Carrie, n-a fost aşa, crede-mă, gemu încet, aproape ca un animal rănit.

Carrie se duse la fereastră să privească maree întunecată. Cum a putut să-i facă asta? Se întoarse spre el, fulgerându-l cu privirea.

— Vreau să plec cu primul avion acasă, la Londra! Nimeni nu mă iubeşte aici.

— Nu! Casa ta este alături de mine.

— Încearcă să mă opreşti, Alexis şi am să fac să fii arestat! Şi să nu râzi de mine!

— Încetează, Carrie! Nu râd de tine, doar de afirmaţia ta nesăbuită. Fireşte că oamenii te iubesc aici. Gândeşte-te numai prin ce iad am trecut toţi cât ai lipsit. Şi tu nici măcar n-ai întrebat de Petros. Din partea ta, poate să fie şi mort! Era crud, ştia, dar cel puţin o scotea din transa asta hipnotică în care părea că se află.

Trăgând aer în piept, exclamă:

— Oh, Dumnezeule, este bine?

— O să fie mai bine acum, că ştie că eşti în siguranţă.

Ducând o mână la gură, Carrie oftă.

— Probabil crezi că sunt îngrozitoare. Atât de egoistă!

— Cred că eşti obosită şi orice vrei tu, numai egoistă nu. Eu sunt cel rău. Am acuzat pe toată lumea că a încercat să ne manipuleze, iar eu te-am manipulat într-un mod de neiertat pe tine, scumpa mea soţie! Îi luă mâna şi i-o sărută

îndelung. Dacă insişti să pleci, n-am să te opresc, dar vreau mai întâi să mă asculţi. Din nefericire, asta va trebui să mai aştepte, până când o să fim singuri, în pat. Avem oaspeţi la bord, iar cina este servită în circa o jumătate de oră. Îi dădu aceste veşti delicat, ochii nepărăsindu-i nicio clipă faţa chinuită.

— Oaspeţi? Clătină din cap. Nu pot să fac faţă unor oaspeţi. Nici măcar dacă ar fi delfini!

Alexis zâmbi, cum putea să fie supărat pe ea?

— Haide, sunt sigur că ai să poţi face un efort pentru oaspeţii ăştia. Dar mai întâi cred că trebuie să faci un duş. Oaspeţii mei s-ar simţi jigniţi dacă te-ar vedea într-o asemenea stare, mă tem că m-ar condamna pe mine.

Se uită la el. Dacă ar fi plecat azi-dimineaţă, nu l-ar mai fi văzut niciodată. N-ar mai fi putut să-l atingă, să-l sărute pe sprânceană când doarme. Sau să se furişeze pe la spatele lui şi să-l atingă intim când se bărbiereşte, numai ca să primească în schimb un simulacru de încruntătură severă în oglindă; îşi lua foarte în serios bărbieritul. Avea nevoie de el, avea nevoie să simtă că o ţinea strâns în braţe, doar încă o dată.

— Mă simt prea slăbită ca să fac duş. Va trebui să mă ajuţi, şopti aproape pe nerăsuflate.

Alexis deschise robinetul la duş. Apoi o aşeză pe pat. Fără un cuvânt, o ajută să se dezbrace. Nu o văzuse niciodată atât de pasivă, atât de resemnată, îi desfăcu sutienul, îi dădu bretelele jos de pe umeri până când căzu pe podea. Nevrând să o atingă prea intim, o împinse uşor înapoi pe pat. Ar fi fost simplu să o posede aşa, acum, dar n-o să facă aşa ceva. Nu până când nu vor sta de vorbă aşa cum se cuvine. Carrie rămase nemişcată în timp ce îi scoase chiloţii, ochii ei aproape implorându-l să o atingă. Smulgându-se de lângă ea, îi spuse să se ridice, tonul fiind ceva mai dur decât intenţionase. Înfăşurând-o într-un prosop, o împinse spre duş.

— Nu mai eşti atras de mine, nu-i aşa?

Rămase cu gura căscată de întrebarea ei. Ce putea să facă mai mult pentru a-şi exprima dragostea? Se dusese după ea, o căutase zile şi nopţi şi, în plus, nu putea să facă dragoste cu ea până când nu este totul clar.

— Astea-s prostii, Carrie, iar tu ştii asta! zise puţin cam dur. N-am să-ţi dau satisfacţia să mă foloseşti din nou şi mâine dimineaţă să dispari. Dacă vrei să fac dragoste cu tine, trebuie să-mi promiţi că n-ai să mai fugi din nou. Nu uita că, în curând, o să avem de crescut un copil.

— Ai spus că n-ai să mă opreşti dacă vreau să plec. Ai promis! Ca întotdeauna, îţi iei cuvântul înapoi.

— Când mi-am luat eu cuvântul înapoi?

Se înfruntau ca doi îngeri răzbunători, ţâşnindu-le flăcări din priviri, atmosfera era departe de a fi erotică. Şi totuşi…

Însuşi aerul din jurul lor părea că pulsează încărcat de tensiune sexuală.

Privirea din ochii ei spunea totul. Îl dorea. Alexis clătină din cap, încercând să şteargă această imagine.

— Este ridicol, zise dar în acelaşi timp întinse mâna şi trase de prosop.

— Alexis!

Închise ochii şi o atinse. Dorea să savureze această şansă de a o atinge, dar nu putu. O trase spre el şi o ridică în braţe.

Buzele ei pline de dorinţă îl sărutară aşa cum n-o făcuse niciodată. Era însetată, iar el era acolo pentru a-i potoli această sete. O duse în duş, sprijinind-o de perete. Carrie izbucni în râs.

— Ai încă pe tine hainele.

— Sunt prea slab şi obosit, va trebui să mă ajuţi să mă dezbrac, o imită el. Ochii strălucindu-i de acest nou sentiment pe care-l recunoscuse în clipa în care o luase în braţe. Indiferent ce era, o excita.

Împreună, exploatară în toate limitele ei cabina duşului şi când amândoi fură satisfăcuţi, Alexis îi spălă părul, trupul, faţa ei încântătoare, o spălă peste tot pe unde puteau ajunge mâinile lui.

*

— Unde mergem? îl întrebă în şoaptă, urmărindu-l totuşi pe scară. Se tot trăgea de fusta scurtă, dorindu-şi să-i fi adus rochii de ale ei şi nu de ale Mariei; rochia asta de un roz intens nu făcea decât să-i scoată şi mai mult în evidenţă pântecul.

— Pe punte. În privirea întunecată îi juca o luminiţă diabolică.

— Ce sau cine este pe punte? Şi să nu-mi spui că este aici şi căpitanul Savidis! Este?

— Sst! Şi-i puse un deget pe buze. Îţi spun despre asta mai târziu.

Carrie văzu silueta mică cocoţată pe genunchii unui bărbat tânăr. Peter! Scoase o exclamaţie şi atunci Peter se întoarse, luminându-i-se toată faţa când o văzu.

— Oh, Peter! Îi mulţumi din privire lui Alexis şi se repezi să îmbrăţişeze copilul.

— Bună, Carrie. Cu cascheta de căpitan pe cap, Peter stătea pe genunchii lui Yanni şi ţinea cârma iahtului, evident încântat de el.

Carrie se uită întrebătoare la Alexis.

— I-am promis. Eu îmi ţin promisiunile.

Peter îşi încolăci braţele în jurul ei.

— Te iubesc, Carrie, zise el încet.

Carrie îl îmbrăţişă, apoi se opri brusc.

— L-ai spus corect, numele meu, l-ai spus corect. Oh, Peter, iubitule!

Copilul zâmbi şi repetă încă o dată „Te iubesc, Carrie”.

Izbucni în râs şi-i spuse mulţumesc, mimând din buze când îi surprinse privirea. Alexis zâmbi.

— Audrey şi Graham sunt în sufragerie. Peter şi-a luat ceaiul şi rămâne cu Yanni pe punte. Eu sunt jos, coboară şi tu după ce vorbeşti cu el.

— Nu, aşteaptă-mă. Peter este mai interesat de cârmă. O să vorbesc cu el înainte de culcare. Îl sărută pe copil pe creştet. Ne vedem mai târziu, scumpule.

Carrie îl luă pe Alexis de mână ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O strânse uşor şi-i spuse:

— După cină, trebuie să stăm de vorbă. Există lucruri pe care vreau să le ştii şi tu.

— Da. N-am să mai fiu furioasă de data asta. Trebuie să stăm de vorbă, mai bine să fie totul clar.

— Un singur lucru trebuie să-l ştii totuşi acum. N-am să renunţ la tine fără să lupt. Eu… Nu apucă să termine.

— Carrie, oh, ce bine-mi pare că te văd! Avem atâtea să-ţi spunem! În primul rând, Alexis i-a oferit lui Graham o slujbă aici, în Grecia, sări Audrey. Luând-o de braţ, o aşeză pe scaun lângă ea, la masa din sufragerie.

Carrie privi spre Alexis. Era sigură că ştia ce tocmai era pe punctul să zică.

— I-a oferit lui Graham o slujbă? Nu mi-a spus nimic. Se întoarse spre soţul ei. Alexis, nu mi-ai spus. Se pare că există destul de multe lucruri pe care ar trebui să mi le spui.

— Da, iubito, există. Inclusiv despre noua vilă pe care am construit-o. Ai crezut că este pentru cineva străin, dar am făcut-o pentru Audrey şi Graham şi pentru micuţul Peter.

— Mulţumesc. Nu-i spusese nimic despre asta, evident voia să fie o surpriză. Strângând din buze ca să-şi înăbuşe un zâmbet insolent, hotărî că o să-l tragă la răspundere mai târziu. Bărbatul ăsta era cu totul diferit de cel pe care-l cunoscuse în adolescenţa ei.

— Şampanie, toată lumea? întrebă Graham desfăcând o sticlă. Apropo, felicitări, scumpo, mă bucur că totul merge bine cu copilul.

— Mulţumesc. Ştia că era un om care nu prea vorbea, aşa că urările lui preţuiau mult pentru ea.

Ridică sticla de şampanie spre ea. Carrie clătină din cap. Nu, eu am să beau suc de fructe.

— Peter a aşteptat cu atâta nerăbdare să venim aici. O să-i placă grozav că este vecin cu tine. Vă suntem foarte recunoscători. Se uită la Alexis. Sincer, habar nu ai ce ai făcut pentru noi. Îl iubim pe Peter, am face orice pentru el.

— Oh, nu-ţi face probleme, ai să munceşti serios la refugiu. Alexis sorbi din paharul cu şampanie. Nu mi-a venit să cred când Carrie mi-a spus că lucrezi la poliţie, la sectorul care se ocupă de câini. Experienţa ta vine exact la momentul oportun.

— Mă bucur că tu crezi asta, Alexis.

Tânărul steward aduse mâncare, dar Carrie se uită în altă parte, nefiind sigură că ar putea să mănânce ceva în clipa asta, chiar dacă totul arăta atât de apetisant. Mâncă totuşi puţină pâine proaspătă cu *tzatziki* rece. Şi bău suc de portocale până când avu impresia că o să plesnească.

— Helena ne-a spus că naşul tău a avut o operaţie la inimă. Îi merge bine, nu? Şi Petros se căsătoreşte cu mama lui Alexis, zise Audrey când termină felul principal, homari cu legume proaspete. Nu-i aşa că este o surpriză frumoasă?

Carrie se uită întrebător spre Alexis. După expresia lui, se părea că pe Audrey a cam luat-o gura pe dinainte. Alexis îi explică:

— Carrie, au telefonat în timp ce noi eram în drum spre iaht ca să ne spună vestea. Mama vrea să se căsătorească curând.

— N-am ştiut. N-am bănuit niciodată.

— Nimeni n-a bănuit. Râse. Ei bine, de fapt, nu-i adevărat. M-am dus în dormitorul lui să stau de vorbă cu el,

a doua zi dimineaţă, după petrecerea pentru logodna noastră şi am avut impresia că simt parfumul scump pe care-l foloseşte mama.

— Se pare că se văd de câţiva ani buni.

— Totuşi este trist când te gândeşti la mama ta. Înţeleg de ce-şi doreşte să aveţi atât de curând copii. Audrey călcă din nou în străchini.

Carrie rămase iarăşi perplexă, dar interveni Alexis.

— Crede că o să-şi piardă din nou vederea şi asta curând. Doctorul este de părere că vor mai trece câţiva ani până când i se vor deteriora din nou ochii. Adică nu este încă oarbă, înţelegi, doar că-şi doreşte să apuce să-şi vadă nepoţii, înainte să i se întâmple asta. Speră ca ochii ăştia albaştri să intre în familia Stephanides.

Deci de asta a pus Helena totul la cale!

— Apoi mi-a spus... Audrey mai luă o înghiţitură de sufle şi făcu o pauză.

Alexis se uită neajutorat la Carrie, căreia îi venea să râdă. Dacă nu era atent, Audrey o să-i spună tot şi n-or să mai aibă despre ce să vorbească.

— Unde rămăsesem? Mi-a spus totul despre istoria aia cu drogurile. Trebuie să spun că este foarte mândră de tine, Alexis, de ajutorul pe care l-ai dat. Este un erou, nu-i aşa? zise îndreptându-se spre Carrie. Ştii, cineva a încercat să-l omoare. Pun pariu că ai înţepenit, nu, draga mea? Oftă, fiind evident că şampania îşi făcuse efectul. Viaţa pare să fie mult mai veselă aici, nu-i aşa, dragule?

— Mult mai mult, zâmbi Graham umplând din nou paharele cu şampanie.

— Ţi-a scăpat ceva, Audrey? o întrebă Carrie.

— Nu cred, scumpo, zise uitându-se la prietena ei. Ia să văd: Petros îţi transmite dragostea lui; fireşte, încă nu este în afară de pericol, dar categoric reacţionează bine. Ochii i se aprinseră. Ah, da, mai e ceva! Când am plecat din Anglia, am văzut-o pe Maria, la aeroportul *Heathrow,* la

Sosiri. Mi-a spus că aşteaptă un bărbat din Grecia. Am stat puţin de vorbă, ştii tu şi mi-a spus că este un amor vechi. Mie nu mi s-a părut deloc vechi, nu după felul în care s-a purtat. Dar să ştii că n-aş condamna pe nimeni dacă i-ar cădea cu tronc tipul ăsta!

Carrie izbucni în râs.

— Audrey!

— Un bărbat? interveni repede Alexis. Ce fel de bărbat? L-ai văzut, Audrey?

— L-am văzut. Era înalt, cu păr blond, o brută care arăta trăsnet, aşa cum am spus. Cred că era american. Se aplecă peste masă, spre Alexis. Erau complet unul peste altul, ca untul pe pâine! Se frecau unul de altul, sărutându-se!

— Ca untul pe pâine? întrebă Alexis cu o încruntătură. Auzise ceva expresii englezeşti ciudate când fusese la universitate, dar asta era nouă pentru el.

Deci Maria şi Garry se vedeau din nou. Zâmbi. Garry făcuse atâta pe indiferentul în legătură cu relaţia asta! Poate că era mai prins de Maria decât îşi dăduse seama.

Carrie fu încântată când apăru Peter să spună noapte bună. Se aşeză pe genunchii ei şi mâncă nişte îngheţată şi ananas, dar în cele din urmă i se făcu somn. Îl duse la culcare Alexis. În acelaşi timp, se retraseră şi Audrey cu Graham.

Privind în jur, în încăperea goală, începu să mănânce cireşe; îi plăceau la nebunie. Tot gândindu-se ce avea de gând să-i spună când îl întrerupsese Audrey şi punându-şi întrebări retorice dacă să-l ierte, în cazul în care o iubeşte, pentru faptul că a înşelat-o, se trezi alături cu o farfurie plină cu sâmburi de cireşe. Să se ducă la culcare sau să mai rămână? Alexis probabil că-i spune lui Peter o poveste.

Gânditoare, începu să alinieze sâmburii. Ce văzuse în ochii lui? O iubea? Aliniind sâmburii, începu să spună arhicunoscutul „Mă iubeşte, nu mă iubeşte, mă iubeşte, nu

mă iubeşte”. Se opri la al douăzeci şi patrulea sâmbure.

— Nu mă iubeşte!

Capitolul 19

— Hei! Ridică privirea când Alexis îi aruncă o cireaşă. Stătea în prag şi o privea. Prinde-o! Şi arboră zâmbetul acela devastator pentru ea. Te iubeşte, foarte mult! Rosti cuvintele rar, pur şi simplu pentru că era cât se poate de serios în privinţa asta.

Zâmbetul tremurător ce-i apăru pe buze fu măsura bucuriei care o cuprinse. Privindu-l, îşi dădu seama că o dragoste ca asta era un lucru mult prea preţios pentru a fi pierdut din cauza câtorva neînţelegeri.

Alexis veni şi se aşeză lângă ea, luându-i mâna.

— A fost un prost, un prost orb şi stupid şi îţi cere iertare. Ştie că trebuie să-i ierţi multe, dar promite să-şi petreacă restul vieţii făcându-te fericită.

Carrie îl urmări cum îi duce mâna la buze. O muşcă uşor de palmă, apoi puse cealaltă mână pe pântecul ei.

— E mare pentru numai patru luni şi jumătate, doamnă Stephanides. Sigur nu avem gemeni?

— Nu, doar unul, domnule Stephanides, doar unul. Căscă. Sunt obosită, mergem la culcare?

Alexis clătină din cap. Se ridică şi găsi o muzică lentă, punând-o în surdină, după care se întoarse spre ea.

— Vreau să dansez cu tine cât te mai pot cuprinde în braţe.

— Este vina ta că sunt mai mare, spuse ea zâmbind. Dar dacă insişti. Se ridică băgându-se în cercul braţelor lui. Apucând-o de bărbie, îi ridică faţa spre el.

— Am fost iertat?

Carrie reflectă la evenimentele serii. Clătină din cap.

— Sunt confuză încă. Nu ştiu de ce ai fost furios astă seară. Am fugit, da, ştiu şi poate că n-ar fi trebuit să o fac.

Alexis îşi plimbă degetul mare peste buzele ei.

— Sst! Am să-ţi spun de ce am fost furios şi poate că atunci ai să înţelegi că furia mea a fost legată de cât de mult te iubesc.

— Palpitant! Şi-l muşcă de deget, strângându-i-l între dinţi, mângâindu-l cu limba cu intenţii perverse.

— Şi fără chestii din astea. Pentru că am nevoie de concentrare, nu de sugestii erotice mute, se încruntă el uşor.

Carrie îl ascultă, studiindu-i expresiile feţei, în timp ce-i relată evenimentele ultimelor zile. Începu să se simtă foarte vinovată. Fusese egoistă, rupând orice contact cu el.

— Când te-am văzut fugind din clinică, iniţial am crezut că Petros a făcut un alt infarct, dar când am intrat la el l-am găsit plângând. Era foarte tulburat, de fapt, aproape distrus. Mi-a spus ce ai auzit din conversaţia mea cu mama. Şi, clătinând din cap, adăugă: Cei care trag cu urechea n-aud lucruri bune pentru ei, nu? Ei bine, ai auzit numai o parte a conversaţiei.

— Da? zise râzând. Cred că ar fi trebuit să mă mai învârtesc prin jur.

— Te iubesc, rosti dojenitor, ca şi cum ea ar fi ştiut, şi cred că tot ce am făcut în ultimele câteva săptămâni trebuie să-ţi fi spus lucrul ăsta. Mama ştie, după cât se pare, de ani de zile. Ca să fiu cinstit, şi eu eram sigur că am ceva pentru tine. O atracţie sexuală. Ochii îi străluciră vicios.

— Sper să mai ai această atracţie sexuală pentru mine, domnule Stephanides, interveni râzând, văzându-i răspunsul în felul în care o privea. Dă-i drumul mai departe, asta nu explică furia faţă de mine din seara asta.

— Ei bine, am pornit în urmărirea ta de la clinică.

— Da?

— Da. Te-am pierdut undeva lângă plaka. Am umblat toată după-amiaza, dar degeaba. Era atâta lume! În cele din urmă, m-am întors la brutărie. Am stat acolo până când a venit James. Eram pierdut, Carrie, absolut pierdut fără tine.

Carrie deveni serioasă, strângându-l mai tare, dar lăsându-l să continue.

— James a fost grozav, a organizat o echipă care să te caute. Ţi-am luat urma până în port. Atunci s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Închise ochii, durerea fiindu-i vizibilă pe faţă. Mă simt teribil de rău din cauza asta. Garry a venit şi ne-a spus că tocmai fusese pescuit din mare trupul unei femei. Mi se cerea să identific cadavrul, cadavrul tău, aşa credea toată lumea.

— Oh, Dumnezeule, Alexis, nu mi-am dat seama. Cum am putut să fac asta?

— Nu este vina ta. Te simţeai rănită. Făcu o pauză, ca şi cum era greu şi pentru el. Când am ajuns în port, unde cei de la paza de coastă aduseseră cadavrul, n-am putut să o fac. Mi s-a făcut rău. Dacă ai fi fost tu sub cearceaful ăla, nu ştiu ce aş fi făcut.

Se agăţară unul de altul. Carrie începuse să-i înţeleagă furia, îngrijorarea. Acum această înţelegere se aprofunda.

— James a identificat cadavrul.

Carrie se încruntă.

— Cum a putut? De-abia venise din SUA. Nu cunoştea…

— Era Marsha, oftă Alexis, şi s-a dovedit că nu s-a înecat. Fusese omorâtă.

— Oh, nu! Oh, Dumnezeule, Alexis, îmi pare atât de rău, şopti ea. Cum trebuie să se fi simţit? Ţinuse la ea cândva.

Alexis îi văzu expresia şi interveni imediat.

— Ascultă, Carrie, ştiu că este un şoc şi nu doresc să

se întâmple lucrul ăsta nimănui, dar ea nu însemna nimic pentru mine. Absolut nimic! Se implicase prea mult cu oameni cu care nu trebuia. Nu pot să spun nici măcar că mi-a plăcut de ea, aş minţi.

— Dar ai avut o legătură cu ea, nu? Trebuie să…

— Vino, hai să mergem în camera noastră. Trebuie să stai jos şi să te fac să înţelegi totul.

O instală mai confortabil, evident grăbindu-se. Voia ca ea să ştie totul şi să înţeleagă. Nu voia să mai rămână niciun fel de lucruri greşit înţelese între ei, niciunul. Trebuie să afle întreaga istorie sordidă în legătură cu Marsha. După ce o instală, se aşează pe şezlongul de alături. Trase adânc aer în piept, ştiind că nu va fi uşor de explicat.

— Marsha era implicată în afaceri cu droguri de mai mult timp.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Se droga şi ea?

— Da, după cât se pare. Şi le injecta în picioare. Gândul mă înfioară. Fireşte că asta era cauza comportării ei ciudate.

— Îmi dau seama. Straniu, întotdeauna am crezut că este beată când m-a sunat.

— Te-a sunat? Când?

— Nu ştii, nu? zise când îl văzu cât este de surprins. Alexis clătină din cap.

— Nu că asta ar mai avea vreo importanţă acum!

— Nu, aşa este. Cum ai cunoscut-o?

— Am cunoscut-o prin intermediul soţului ei, la o petrecere. Ştii, genul ăla de petreceri la care n-ai niciun chef să te duci, dar bunele maniere îţi dictează altfel. Îi atinse uşor obrazul ca şi cum n-ar mai fi putut rezista şi-i zâmbi. Nu sunt prost. Ştiam că este interesată de mine. Mai văzusem privirea aia devoratoare până atunci în ochii femeilor şi, de obicei, mă feream. Înainte de tine, m-am culcat cu femei care ştiau cum stăteau lucrurile; unele căsătorite, dar n-au fost prea multe, chiar dacă tu nu crezi!

— Câte? Apoi dădu imediat înapoi. Nu, nu-mi răspunde, nu este treaba mea.

— Cred că este şi vreau să-ţi răspund, zise mângâind-o pe obraz. După o pauză, continuă: De-a lungul anilor, trei, poate patru. Ne-am folosit reciproc. Marianne a fost una dintre ele, adăugă repede. Îşi muşcă buza; se jurase că o să-i spună totul. Voiam să mi te scot din minte. Mă obsedai de ani de zile.

Era, evident, momentul adevărului, înţelese Carrie.

— Şi tu mă obsedai pe mine. De ce crezi că am plecat atât de repede la Londra, la insistenţa lui Peter? Nu ştiam nimic de ameninţarea asta din partea lui Theo. Din cauza ta! Veneai tot mai des în vizită şi mă temeam de ce aş fi putut să fac. Mă făceai să mă simt aşa cum nu mă făcuse niciodată niciun alt bărbat. Îmi doream să te urăsc, sincer îmi doream şi totuşi eram foarte atrasă de tine.

Zâmbi, dojenind-o cu voce moale:

— Ţţţ, ţţţ, de ce nu mi-ai spus? Aş fi putut să ne cruţ pe amândoi de atâta suferinţă şi te-aş fi luat în braţe. Am irosit o groază de timp.

Privindu-i rochia scurtă, ridicată ademenitor când îşi băgă picioarele sub ea, simţi că-i vine aproape să-şi strige cu glas tare dorinţa. Felul în care cădea peste sânii ei ceva mai mari acum, modul seducător în care i se potrivea era aproape prea mult pentru a suporta. Dar nu, îl păcălise deja o dată pe ziua aceea, îl făcuse să joace cum îi cântase ea acolo, sub duş şi el cedase, dar n-o s-o mai facă a doua oară. Voia ca mai întâi să fie totul clar.

Văzându-i privirea încărcată de dorinţă, Carrie se gândi că pot să stea de vorbă şi mai târziu.

— Mergem în pat? îl întrebă, în ochii albaştri jucându-i luminiţe vesele.

— Nu! Vreau ca totul să fie clar, totul! zise el dregându-şi vocea. Aşa cum îţi spuneam, Marsha se afla la o reuniune particulară, în America. Am făcut greşeala să-i

spun lui James că o cunosc. Era deja suspectată, aşa că mi-a cerut să încerc să devin mai intim cu ea. Am dansat cu ea, am pălăvrăgit şi am crezut că mi-am făcut bine datoria. În cursul acelei nopţi totuşi, la hotel, ea s-a strecurat în patul meu. A fost o scenă urâtă când am aruncat-o afară. Ridică din umeri. Din câte ştiu, s-ar putea ca ea să fi încercat să mă ucidă, acum câteva luni, la bordul navei. Şi categoric, n-a avut nicio reţinere să-l arunce pe Saffy în mare şi să te îndemne să-l salvezi când ştia al naibii de bine că rechinul ăla dădea târcoale.

— Dar de ce a sunat sirena căpitanul? Era amestecat şi el, nu?

— Da, dar eu nu ştiam asta atunci. Poate că i s-a făcut milă de tine sau de Maria. Acum ştim că a fost implicat în incendierile care au avut loc. Am descoperit că a fost transmis pe navă un mesaj de pe *Challenger* prin care era anunţat cineva că eu am să fiu la bord. Nu ştiam cine era, aşa ca am verificat iahtul să văd dacă nu este plantat ceva.

— Ce, droguri, vrei să spui? Dădu din cap aprobator.

— Îţi aduci aminte de noaptea aceea când te-am atacat pe la spate îmbrăcat în costumul ud de scufundător? o întrebă privind-o zâmbind.

— Nu era exact genul de atac la care mă aşteptam, zise ea moale şi răguşit.

— Vrei să te concentrezi, femeie? Motivul pentru care mă aflam sub iaht a fost că am simţit nevoia să controlez să văd dacă nu sunt plasate pe undeva droguri. Ţii minte că era şi Marsha la bord, care era suspectul numărul unu atunci?

— Iar când ai fost în America, ai spus că ai fost lovit pe la spate, nu? Cu ce? Ştii?

— Cu o bară de fier, cred. Îşi frecă locul unde fusese lovit în cap. Ei cred că ucigaşul a înotat spre navă, m-a lovit pe mine şi pe celălalt sărman şi a plecat înapoi înot spre docuri.

— Atunci n-a fost Marsha. Îi era groază să intre până şi în piscina de pe punte; doar se înmuia puţin şi ieşea imediat. Realmente îi era groază. Sărmana Marsha, n-a fost o ucigaşă. Întrebarea este dacă o să ştim vreodată cine a încercat să te ucidă.

— Poate că nu, se încruntă Alexis, dar acum s-a terminat totul. Theo, căpitanul Savidis, senatorul şi alţi câţiva au fost prinşi şi închişi. Au ordine de extrădare pentru a fi judecaţi în America.

— Iar Petros şi Helena? Au fost absolviţi de orice implicare?

— Complet. I-au fost foarte utili lui James. Privind-o, simţi că nu se mai poate abţine, trebuia să o atingă. O sărută îndelung, după care îi spuse: Simt nevoia să-mi înviorez sufletul. O luă din nou în braţe şi se delectă însetat cu trupul ei.

Alexis îşi înălţă capul. Suna telefonul.

— Am fost iertat? Îmi ieşisem din minţi de îngrijorare din cauza ta. Alexis oftă şi, după aceea, ridică receptorul. Alexis la telefon. Bună, James. Da, o să te bucure să afli că este întreagă şi în siguranţă. Se strâmbă la ea ascultându-l pe James. Zău? Deci totul se leagă. Mulţumesc, amice. Ne vedem mâine la mine acasă. Mulţumesc de mii de ori. Ei bine, iubito, avem şi criminalul nostru.

— Da?

— Theo a mărturisit totul. După cât se pare, el i-a ucis pe omul de pe navă şi pe Marsha. A presupus că, dacă dispăream complet din peisaj, atunci putea să-şi încerce norocul la tine. Probabil că omul te iubeşte.

— Dar de ce?

— Marsha avea ordin de la Theo să pună mâna pe mine prin toate mijloacele de care era capabilă, iar când asta n-a mers, a încercat chiar el să mă omoare.

— Cum a ştiut?

— L-ai auzit pe căpitanul Savidis vorbind în dimineaţa

în care am plecat eu de pe iaht, nu? Eu îi spusesem deja Marshei să părăsească iahtul, iar ea i-o fi spus lui Theo. I-am zis că nu mai vreau să am sub nicio formă nimic de a face cu ea. Alexis zâmbi. Theo trebuie să fi fost disperat să te aibă.

— Să nu îndrăzneşti să spui asta! zise tresărind Carrie. Cândva aproape a vrut să abuzeze de mine, când eram mică. Sunt fericită că este după gratii. O merită. Eram la una din petrecerile date de Petros. Mă dusesem să mă culc în camera mea. M-am trezit în momentul în care trăgea cearceaful de pe mine. Din fericire, a intrat mama. I-a spus că plângeam în somn, dar ea n-a avut încredere în el. Nu m-a mai părăsit în noaptea aceea. Şi ea îl ura pe Theo. Zâmbi. Hai să schimbăm subiectul.

Privindu-i sânii pe care se mula rochia roz, îi şopti sugestiv:

— Acum totul a ieşit la lumină. Ce-ai zice să mergem în pat?

Carrie clătină din cap, cu o privire serioasă.

— Nu, mai există ceva ce trebuie să iasă la lumină. Şi izbucni în râs întinzându-se spre fermoarul pantalonilor lui. Asta!

Epilog

După patru luni şi zece zile, Carrie născu o fetiţă cu ochii albaştri, pe nume Dionne Alicia Stephanides. Dionne însemna „Fiica cerului şi a pământului”, mama Afroditei. Cel puţin, aşa i-a explicat Petros. Petros şi Helena de abia părăsiseră clinica, dar insistase să-şi vadă „nepoata”, deşi încă nu i se permitea să facă decât plimbări uşoare.

Alexis privea mândru ochii albaştri ai fiicei lui.

— Toţi pruncii au ochii albaştri, nu-i aşa? îşi întrebă

nevasta.

Îi mângâie puful de păr blond-auriu şi zâmbi. Se aplecă şi sărută guriţa fetiţei.

Luând-o de mână pe Carrie, îi spuse moale:

— Mă bucur că ai înţeles că nu puteam să asist la naştere.

Carrie izbucni în râs epuizată, dar deloc supărată pe el.

— Sunt încântată că ai fost sincer cu mine. Nu mi-ar fi plăcut deloc să te văd că leşini. Dragostea înseamnă să încercăm să ne înţelegem reciproc sentimentele.

— Apropo de asta, zise Alexis întinzându-se şi luând plicul pe care îl adusese împreună cu florile; este pentru tine.

— Ce este? se încruntă ea.

— Deschide-l şi ai să vezi. Zâmbi legănându-şi fiica şi cântându-i ceva, urmărindu-i în acelaşi timp expresia lui Carrie.

— Ce sunt astea, acte? zise ridicându-şi privirea spre el.

— Da, sunt pentru tine. Alexis zâmbi din nou dorindu-şi să citească odată ce scrie în ele.

— Dar de ce? Părea derutată.

— Uită-te la ele, femeie!

Carrie începu să citească. Dumnezeule! Simţea că o să izbucnească în plâns. Îşi muşcă puternic buza. Erau actele pentru ferma Killcarrie, de pe Coasta de sud-est a Irlandei. Casa în care se născuse ea.

— Surprinsă? Dădu din cap. Fericită?

Dădu din nou din cap. Cuvintele părură lipsite de importanţă pentru moment, apoi deveni curioasă.

— De ce?

— Pentru că te iubesc. Pentru că am vrut să-ţi dau ceva de care consideri că aparţii. Moştenirea ta, trecutul tău. Ceva solid în viaţa ta. Vreau să vadă şi copiii noştri

unde s-a născut mama lor. Să fie mândri de rădăcinile lor atât aici, cât şi în Irlanda.

— Şi când ai cumpărat-o? îl întrebă trăgând adânc aer în piept.

— Ca să fiu sincer, a fost cam dificil, zise râzând. Încerc de vreo patru ani!

— De patru ani?

— Am finalizat tranzacţia în ziua în care m-ai insultat, la Londra. În dimineaţa aceea am plecat în Irlanda şi te-aş fi luat cu mine, dacă tu nu… Nu-şi încheie propoziţia.

— Am fost atât de îngrozitoare cu tine!

— N-ai fost îngrozitoare, pur şi simplu n-ai fost crescută cum trebuie. Din fericire, am şi eu o contribuţie aici, zise legănându-şi cu duioşie fiica.

— Şi ce contribuţie, dacă-mi amintesc eu bine! Amândoi izbucniră în râs.

— Carrie, uită-te ce mânuţe mici are şi picioruşe. Este perfectă.

— Să spui asta când o avea cincisprezece ani şi s-o purta urât cu tine. Când o să-ţi scrijelească masa cea mai bună cu cuţitul. Atunci să-mi spui că este perfectă! Se priviră o clipă, de parcă n-avea sfârşit.

— Este perfectă, exact ca mama ei. Ochii îi străluceau. Probabil că sunt cel mai mândru bărbat de pe pământul ăsta!

Se aplecă şi o sărută. Un sărut ce promitea că vor aduce pe lume şi alţi copii. În ce o priveşte pe Carrie, categoric unul nu era de ajuns. Şi apoi, în definitiv, îi promisese lui Alexis un băiat!

Sfârşit